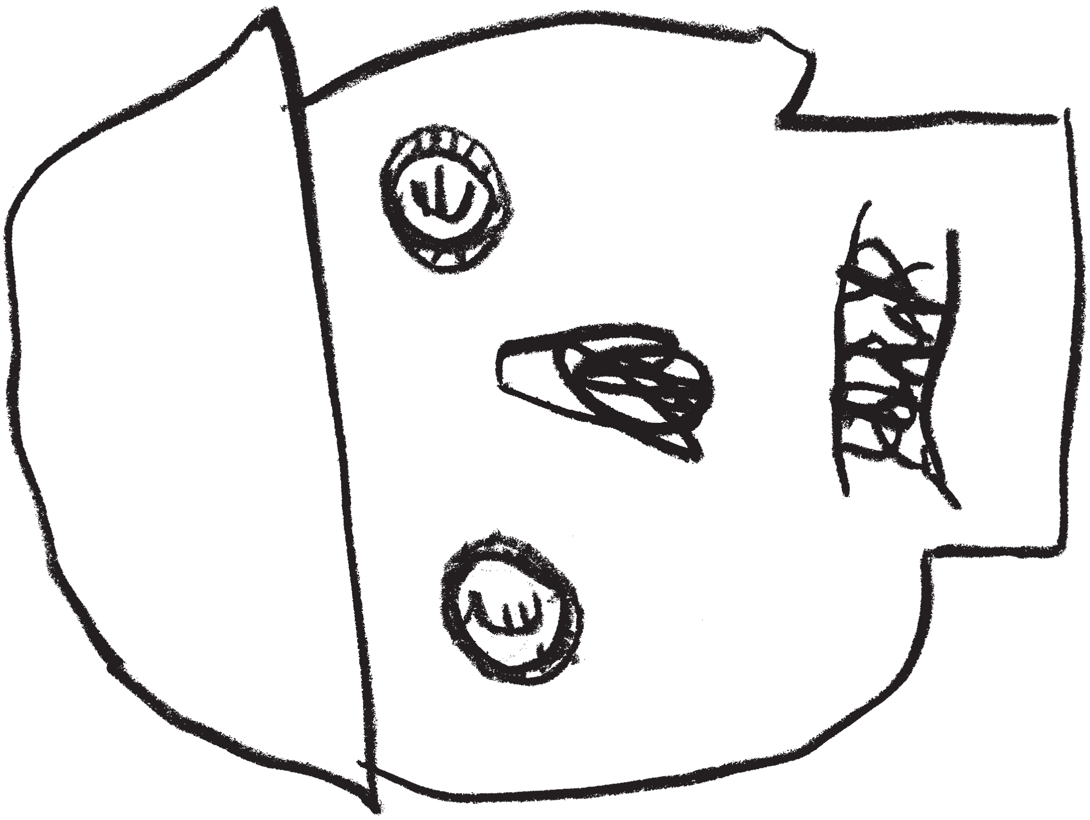
Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Maig 2007 • número 86 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

DESARMA ELS TEUS IMPOSTOS

FES OBJECCIÓ FISCAL

Editorial

Per l'abolició de l'exèrcit i el capitalisme mundial

La CGT de Catalunya va aprovar en el seu darrer congrés a Sant Joan Despí la proposta de no fer cap declaració de renda als seus locals que no inclogués l'objecció fiscal. Era un pas més, només, en aquest objectiu que els nostres estatuts apunten en el Títol I, Article segon, e), quan diuen que "la CGT de Catalunya es proposa la promoció i organització d'activitats encaminades a potenciar nous models socials antimilitaristes que possibilitin l'abolició de l'Exèrcit". Un pas més, només, en el rebuig històric i constant que la classe obrera i els sectors populars catalans han expressat a l'exèrcit al llarg dels segles XIX, XX i XXI. Des del rebuig a les quintes fins a la mal anomenada Setmana Tràgica, de la deserció a l'objecció de consciència, la insubmissió i el rebuig divers i expressat de mil maneres diferents a l'estament militar. És per això que en aquest "Catalunya", en col·laboració amb l'Assemblea d'Objecció Fiscal de Catalunya, incloem un reportatge sobre el tema i indicacions de com es fa. A més, hi teniu els projectes alternatius a què es poden dedicar els diners si decidiu fer l'objecció.

Algú deia que el capitalisme és l'estat de guerra permanent... i és així. Per això el rebuig contra l'exèrcit s'ha expressat sempre des de les posicions llibertàries i anarquistes, alhora qe se'n rebutjava el caràcter d'institució piramidal, vertical, masclista, autoritària i assassina, una institució que l'`unic que busca és asseurar el domini d'una classe sobre l'altra i d'uns estats sobre els altres, alhora que possibilita el control social en aquesta tendència cada cop més clara de militaritzar la policia i convertir en policies els militars.

En el terreny de les mobilitzacions específiques contra el capitalisme i les seves institucions, aquest cas es veurà, un cop més en al reunió del G8 que tindrà lloc a Alemanya del 6 al 8 de juny. S'hi trobaran els caps d'estat i de govern dels set països més rics del planeta: Alemanya, Canadà, Estats Units, França, Itàlia, Japó i el Regne Unit, més Rússia.

S'ha fet una crida a la mobilització internacional contra la cimera i tingueu ben clar que qui tindrà el monopoli de la violència contra els opositors que vulguin mostrar la seva oposició, al costat de la policia, serà un cop més l'exèrcit. Un cop més, units en aquesta guerra total contra la humanitat que és el capitalisme.

Còmic - Ácido Crítico

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgt.es
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Josep M. Yago, Mariona Parra, Miquel-Dídac Piñero, Ràdio Bronca, Pep Juárez, Andreu Barnils, Antifa Hospitalet, Laura Vicente, Mireia Gaza, Estatotfatal, Soles no Podem, Plataforma en Defensa de la Barceloneta, Comissió Conf. Chiapas, Les Dones Compten, CGT la Safor, Vicent Martínez, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau, Tarragona Patrimoni de la Pau, Lídia Peso, Antonio Aranda i Gabriel Villanueva. **Il·lustracions:** (portada) Cinta Fosch. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el divendres 20 d'abril del 2007.

"Nosaltres, joves nascuts en la democràcia de l'amnèsia, educats amb Heidi i abocats a les ETT, fa més de deu anys que ho intentem. Això d'intentar canviar el món"

David Fernández, dins "Cròniques del 6"

REPORTATGE

L'objecció fiscal a la despesa militar és un acte de desobediència que pren tot el seu sentit en un món ple d'exèrcits i de guerres

Ni un euro per a la guerra, ni un cèntim per a l'exèrcit. Perquè no en volem ser còmplices

OBJECCIÓ FISCAL

Una nova campanya de Renda, una nova campanya d'objecció fiscal

Text: Josep M. Yago Suau; foto: Tarragona Patrimoini de la Pau

Què és?

L'Objecció de Consciència a les Despeses Militars o Objecció Fiscal és un acte de desobediència civil, és la no-disposició a col·laborar amb l'Estat en la preparació de guerres i el manteniment de l'estructura militar, desobeint activament en el moment de realitzar la declaració de renda. Consisteix, tècnicament, a desviar una part d'aquests impostos a un projecte que treballi en la defensa d'un progrés social i solidari.

El finalitat de l'objecció fiscal és la total eliminació dels exèrcits i el seu entorn militar industrial mitjançant una reducció progressiva de la despesa militar. Fent objecció fiscal mostrem el rebuig social que tenen la despesa militar en particular i el militarisme en general, al mateix temps que ens solidaritzem amb tot tipus de lluita pel progrés social que es dóna en la nostra societat, com han sigut l'objecció de consciència i la insubmissió.

Amb els diners desviats per l'objecció fiscal es promou el treball per la pau, la justícia social, la cooperació al desenvolupament, els drets humans, etc., i es fomenta que aquests diners siguin per ells mateixos una altra forma d'antimilitarisme. Amb els diners es fan realitat projectes que no reben subvencions, projectes que permeten continuar treballant per una societat més justa i equitativa.

Àmplia l'objecció de consciència

Va ser al començament del segle XX, a Suècia, quan es va conèixer per primera vegada el dret a l'objecció de consciència. Les lleis (i l'espanyola n'és una bona prova) continuen dient que reconèixer l'objecció de consciència es redueix a acceptar que un home, en algunes condicions, no vagi al servei militar obligatori. Pot ser que a la Suècia d'aquell moment això fos suficient, però els objectors i les objectores són, com va dir Einstein, els precursors d'un món sense guerres, i no n'hi ha prou de no anar a la mili.

Aquesta visió reduccionista de l'objecció de consciència limita la possibilitat pràctica de ser objector a un segment molt concret de la població (homes, entre 18 i 35 anys, abans d'anar a la mili, no classificats com a inútils); d'altra banda, en una definició tan genèrica, hi caben molts plantejaments diferents (i a vegades tan contradictoris com el dels qui realment no volen que hi hagi exèrcits i el dels qui tant se'ls en dóna, sempre que no els obliguin a anar-hi, o el d'aquells altres que el que volen és un altre exèrcit i una altra bandera), arguments vàlids, però difícils d'agrupar ideològicament, i la reunió dels quals constitueix una limitació de contingut. Afortunadament, aquesta constricció l'estan superant un nombre de persones cada cop més gran, que veuen en l'exèrcit una veritable amenaça, independentment que s'hagi d'anar o no a servir-hi físicament.

Un exèrcit adequat als nous temps?

A l'exèrcit, actualment i de cara a la societat, se li està atribuint una funció humanitària desinteressada - aquest és el cas dels "cascos blaus" com a forces de protecció civil en diversos conflictes arreu del món, ajuda en catàstrofes naturals, etc.-, però en realitat continua responent a interessos polítics i econòmics dels països desenvolupats, que actuen com a àrbitres i policies del nou ordre mundial.

I no és que no se'ls reconeguin els comportaments que hi ha hagut i els riscos soferts, però és evident que la preparació militar no és la més adequada per fer feines de protecció civil, sense comptar la valoració de parcialitat i el tractament desigual segons els interessos en joc que s'havien de protegir (Somàlia, Israel, Iraq, Bòsnia...).

Aquest i altres arguments són els que defensen les organitzacions que defensen l'objecció fiscal a les despeses militars per continuar demanat que marquen la casella que correspongui per tal que els nostres diners no vagin destinats als exèrcits.

OPINIÓ: Alguns arguments per tenir en compte a favor de l'objecció de consciència fiscal

SIOF, Justícia i Pau

Aquest any, altre cop, l'Estat ha elaborat uns pressupostos una part substancial dels quals es dedica a despeses militars (mireu les dades de la pàgina 5). Els diners d'aquests pressupostos els hem de posar totes i tots els ciutadans.

Una part important ja ens l'han treta mitjançant els impostos indirectes (IVA, essencialment), d'altres els obtenen mitjançant l'anomenat "deute públic", però una altra part és la que nosaltres posem directament en els comptes d'Hisenda a través de l'impost sobre la renda.

Aquest és un bon moment per plantejar-se la posició de cada persona sobre les despeses militars.

Hi ha dues possibilitats: col·laborar-hi o no col·laborar-hi. L'Estat no ho voldrà acceptar. Intentarà sotmetre'ns i s'ha de reconèixer que és poderós, a la seva manera, però igualment s'ha de ser conscient que quan el món està a punt de ser destruït només per culpa de l'armament emmagatzemat, quan els militars van adquirint cada vegada més pes econòmic dintre del sistema mentre diuen que cedeixen pes polític, hem d'assumir la nostra responsabilitat individual per tal d'aconseguir que això canviï.

Un nombre important de gent ho està fent des de l'any 1984, i aquest any ho tornarà a repetir, malauradament: les guerres continuen a tot el planeta, n'acaben unes i en comencen d'altres; la investigació militar no s'atura, ja que tots desitgen tenir l'arma més poderosa amb afany de poder -a la vegada que el seu comerç augmenta, sobretot en països subdesenvolupats- per a una submissió i un control millors de la població civil.

Sota aquestes realitats fem nostre el desig de treballar pel Desarmament, la Justícia i la Solidaritat Internacional, amb un compromís ferm de continuar endavant malgrat tots els obstacles que intentin posar-nos.

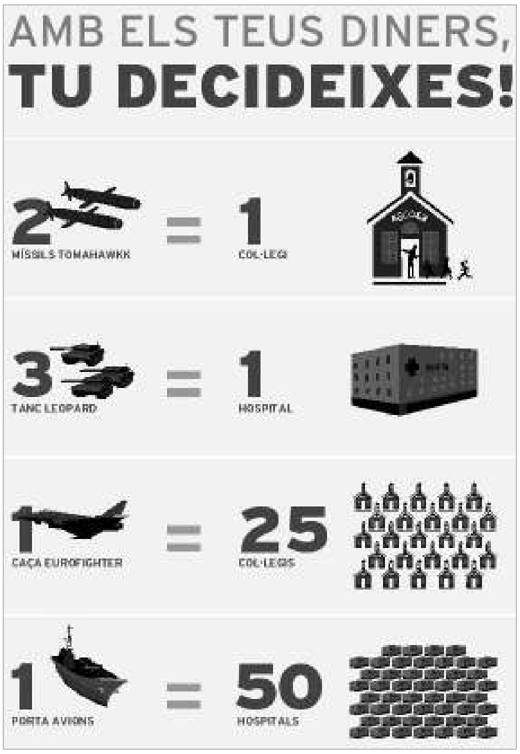
Les inversions per a Defensa en els pressupostos de l'Estat espanyol representen el 32 per cent del total de les inversions de l'Estat (3.195 milions d'euros)

Una anàlisi sobre la despesa militar de l'exercici 2007

Pere Ortega (Materials de Treball núm. 30, gener 2007)

El Projecte de pressupostos de l'Estat espanyol per al pròxim any 2007 ha estat aprovat en el Congrés de Diputats. Un any més hem escoltat paraules enceses en boca dels parlamentaris que els han dut des de l'abstenció al vot negatiu als pressupostos. Els mitjans de comunicació també han recollit aquest debat, per al qual no han faltat opinions crítiques. Però, com és costum, ningú, absolutament ningú, ha esmentat les desorbitades despeses militars dintre dels pressupostos, que en el seu conjunt representen l'astronòmica xifra de 17.977.230.000 d'euros, 49,25 milions d'euros diaris (8.194 milions de pessetes), cosa que equival a 423 euros l'any per habitant de l'Estat (vegeu Taula 1).

L'anàlisi que realitzem cada any s'ajusta al criteri d'incloure aquelles partides militars que es troben repartides per altres ministeris, com són: les classes passives militars, els militars que han passat a la reserva o són pensionistes; les quotes socials dels militars de l'Institut Social de les Forces Armades; la R+D militar que es comptabilitza en el Ministeri d'Indústria; la contribució a l'OTAN del Ministeri d'Exteriors; el cos paramilitar de la Guàrdia Civil, a càrrec del Ministeri de l'Interior. Aquestes partides, la mateixa Aliança Atlàntica les assumeix com a militars i recomana la seva inclusió com a despesa de les forces armades. Nosaltres, a més, afegim la part proporcional dels interessos de l'endeutament de l'estat en Defensa. Això no tindria justificació per la despesa ordinària de manteniment dels exèrcits, però sí que la té, com després veurem, a causa de l'alt percentatge dedicat a les inversions militars. Que la despesa militar sigui molt superior a la del Ministeri de Defensa és una pràctica comuna a la majoria dels estats. Els mateixos Estats Units no inclouen les despeses de les seves forces militars a l'Iraq i a l'exterior en el pressupost del Pentàgon. És per aquest motiu que tant l'OTAN com el SIPRI d'Estocolm, un dels instituts d'investigació per a la pau de més prestigi, aconsellen la inclusió de les despeses militars repartides per altres ministeris en la despesa militar total.

La despesa militar total, englobant les partides esmentades repartides per la resta de ministeris, augmentarà un 5,1% respecte a l'any 2006 i representa un 5,5% sobre el total del pressupost de l'Estat. Un increment per sobre del 3,2% previst de creixement del PIB per al 2007, percentatge sobre el qual es basarà l'augment dels salaris dels treballadors. Aquesta realitat contradiu els raonaments del ministre d'economia, el Sr. Solbes, quan afirma que són uns pressupostos amb una forta dedicació a aspectes socials, amb assignacions que augmenten respecte a anys anteriors en seguretat social, habitatge, educació i sanitat. Certament, les assignacions d'aquestes partides augmenten, però si observem un dels aspectes que tenen la comesa d'impulsar el desenvolupament del país, les inversions en infraestructures per a transport, habitatge i urbanisme, llavors cal desmentir el ministre Solbes, ja que les inversions per a Defensa representen el 32% del total de les inversions de l'Estat. Un percentatge escandalós. Les inversions militars reals del pressupost per a l'any 2007 sumen la quantitat de 3.195 milions d'euros, una tercera part del total de les inversions de l'Estat. Si s'observa la Taula 2, s'aprecia l'enorme pes dels aspectes militars sobre el total d'inversions del Pressupost de l'Estat espanyol. Inversions que cada any van destinades al desenvolupament de nous equips d'armaments, bona part en el marc de col·laboració amb altres països europeus: l'avió de combat Eurofigther, l'helicòpter de combat Tigre, els míssils Iris i Taurus, l'avió de transport militar A400-M, i alguns de nous que sorgeixen, com el gegantí Obús de 155 mm o els vaixells de projecció estratègica, desembarcament i proveïment BAC i BAM per projectar intervencions militars a l'exterior, que units a la resta d'armaments representen una sagnia per a l'economia del país (Taula 3).

Aquesta qüestió de les inversions militars és el principal desgavell polític de l'actual govern del PSOE, i és una mostra evident de la deriva militarista en què es troba immers l'Estat. De les inversions la principal partida és la dedicada a R+D militar, que es comptabilitza en el capítol VI d'inversions dels pressupostos i representa una cinquena part (20%) del total de la R+D de l'Estat (Taula 4), destinada a les noves armes que es fabriquen a Espanya, la qual continua sorgint, de manera inexplicable, del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, i el seu destí és proveir d'ajudes les indústries que les desenvolupen. Ho denunciem any rere any, és una manera encoberta de subvencionar mitjançant recursos públics les empreses privades. I llança seriosos dubtes des d'un punt de vista econòmic, perquè investigar per produir armament resulta de dubtosa eficiència, per molt que ho afirmin els defensors del militarisme, a causa

TAULES

Taula 1. La despesa militar inicial a l'Estat espanyol (anys 2006-2007) (en milions d'euros corrents)

Conceptes	Any 2006	Any 2007
Ministeri de Defensa	7.416,53	8.052,76
Org. autònoms del Ministeri de Defensa	1.232,15	1.282,19
Centre Nacional d'Intel·ligència	208,57	241,57
Total Defensa	8.857,25	9.576,52
Classes passives militars	2.993,18	3.102,21
ISFAS (Altres Ministeris)	587,80	563,62
Guàrdia Civil (Ministeri d'Interior)	2.364,38	2.657,51(1)
R+D militar (Ministeri d'Indústria)	1.358,01	1.225,06
OTAN i UEO (Ministeri d'Afers Exteriors)	8,83	7,79
Total Defensa criteri OTAN	16.169,45	17.132.71
Interessos del Deute Públic	954,98	844,52
TOTAL DESPESA MILITAR	17.124,43	17.977,23

(1) El pressupost de la Guàrdia Civil per a l'any 2007 s'ha unificat al de la Policia Nacional, la quantitat ressenyada respon a l'increment previst respecte al 2006.

DADES 2007
Increment Defensa respecte a l'any 2006: 8,12%
Increment del total de despesa militar respecte a l'any 2006: 5,10%
% del total de la despesa militar respecte al pressupost total: 5,53%
% de la despesa militar respecte del PIB 2007: 1,73%
Despesa militar&dia: 49,25 milions de (8.194 milions de pessetes)
Despesa militar per càpita/any: 423 (70.381 pessetes)
% I+D militar respecte al total I+D: 19,80%
% inversions militars respecte al total inversions: 32%

Taula 2. Inversions 2006-2007 (en milions d'euros corrents)

Ministeri	Any 2006	Any 2007
Inversions Defensa	3.300,02	3.195,48
Ministeri de Foment	4.909,00	5.238,07
Resta de ministeris	1.129,21	1.556,61
Total inversions Estat	**9.338,23**	**9.990,16**

Inversions 2007 en Defensa representa el 32% total Estat i el 61% respecte de Foment

Taula 4. R+D Militar 2006-2007 (en milions d'euros corrents)

ANYS	2006	2007
Ministeri de Defensa i OO.AA.	325,88	361,04
Ministeri d'Indústria	1.358,00	1.225,06
TOTAL	**1.683,88**	**1.586,10**

Aquest article és del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs · http://www.justiciaipau.org/centredelas/

del molt discutible transvasament de la tecnologia militar per a l'ús civil. I moralment reprovable des del punt de vista social, ja que aquesta mateixa investigació dedicada a usos civils aportaria més beneficis. D'aquí la nostra crítica a la ineficiència econòmica dels productes que s'investiguen, perquè no desenvolupen beneficis d'economia d'escala i és dubtós que produeixin un transvasament de tecnologia a la indústria civil. Malgrat això, es continua ajudant les indústries de guerra mitjançant uns recursos que, de retorn, es comptabilitzen com un ingrés i amaguen un dèficit més gran del pressupost públic.

Mereix un comentari la inclusió de la Guàrdia Civil com a despesa militar. Ho justifiquem pel fet que aquest cos té un clar caràcter paramilitar, té encomanades missions de seguretat nacional considerades estratègiques, com vigilància de fronteres i costes. I, a més, els seus integrants es regeixen per l'ordenança i la disciplina militars. Però també és cert que, entre les missions que tenen assignades, n'hi ha una bona part que no són militars relacionades amb la seguretat ciutadana, com el tràfic de carreteres o la lluita i prevenció de la delinqüència criminal.

Cal afegir que és una important reivindicació del personal del cos l'abandonament del caràcter militar. Aquest any hem assistit a un primer símptoma en aquest sentit: per primera vegada s'han unificat en un sol comandament els cossos de la policia i la guàrdia civil, i els seus pressupostos també s'han unificat.

Si en el futur es produeix la bona notícia de l'abandó del caràcter i de les missions militars del cos, no dubtarem a restar la despesa de la Guàrdia Civil com a militar, ja que seria una bona notícia anunciar que Espanya gaudeix d'una despesa militar inferior.

La despesa militar a Espanya és, any rere any, un enorme pou negre on es dipositen recursos sense raó aparent que ho justifiqui. Quins són els perills i amenaces que recauen sobre el territori espanyol per justificar aquestes milionàries xifres? Aquesta situació més aviat obeeix a la inèrcia i dinàmica en què es troba immers l'Estat espanyol a causa dels compromisos derivats d'estar associat a l'Aliança Atlàntica i a l'incipient pol militar que s'està creant a l'interior de la Unió Europea, que disparen la despesa militar dels països membres en ambdues estructures militars i que, amb els Estats Units d'Amèrica al capdavant, empenyen la despesa militar mundial a les xifres del final de Guerra Freda (1.150.000.000.000 de dòlars anuals el 2005).

Una bogeria que només beneficia les butxaques de l'anomenat "complex militar industrial", conglomerat on es barregen els interessos i corrupteles dels accionistes de les indústries de guerra i d'alguns militars i polítics.

Com fer objecció fiscal a les despeses militars

Com fer la nostra declaració de renda amb Objecció Fiscal

1) El primer pas és omplir la declaració de renta. Per fer-ho, es pot fer a mà o bé amb el programa PADRE. Els altres mètodes (confirmar la declaració per telèfon o per internet) no permeten incloure l'objecció fiscal.

-Declaració feta a mà (impresos de la declaració)

Una vegada feta la declaració de renda fins la quota líquida es posen les retencions de l'IRPF i dels bancs i a continuació la quantitat de objecció fiscal, -fixa (normalment 84,00 euros)- o percentual (5,5%, veure a continuació com es calcula)- i es col·loca a qualsevol de les caselles que queden lliures –de la 743 a la 749-. A continuació acabem la declaració calculant la quota resultant.

-Declaració amb el programa Padre:

Els passos que s'expliquen a continuació són per fer la declaració amb objecció fiscal des del programa PADRE.

La manera d'aplicar-los és indiferent del mètode que s'hagi utilitzar per omplir la declaració: directament al programa o bé baixant les dades d'internet.

I. Un cop omplerta la teva declaració amb les dades corresponents, cal anar fins a la casella del Pla Prever (747). Cal clicar sobre aquesta casella i s'obrirà una altra finestra. En la primera casella cal posar-hi el valor de l'objecció (per exemple, 84) Automàticament el programa PADRE haurà comptabilitzat aquesta deducció i en el resultat de la teva declaració ja hi haurà aplicada l'objecció fiscal.

II. Un cop acabada la declaració, s'imprimeix des del mateix programa PADRE. Aleshores, es va a la casella del Pla Prever, on hi hem anotat el valor de la nostra objecció, i es ratlla el text explicatiu de la casella i damunt s'hi anota: Per objecció fiscal a les despeses militars. Cal tenir en compte que s'ha de fer el mateix procediment en les dues còpies de la declaració que imprimeix el programa PADRE (una còpia per a l'administració i l'altra per a l'interessat).

2) Acabada la declaració cal ingressar la quantitat de l'objecció fiscal (en el cas de l'exemple, els 84) al compte corrent d'alguna entitat de caràcter social, solidària, pacifista, benèfica, de promoció dels drets humans, etc., però assegurant-te que està legalment registrada i disposa de NIF. S'ha d'especificar en el concepte de l'ingrés: Ingrés provinent de l'objecció fiscal 2006 i cal guardar el comprovant que l'entitat bancària ens facilita.

3) A continuació ja només queda omplir la carta d'objector/a fiscal adreçada al ministre d'Hisenda que s'adjuntarà a la declaració junt amb el comprovant de l'ingrés a l'entitat. Aquest imprès pots descarregar-los de la pàgina de l'objecció fiscal: http://www.objecciofiscal.org o bé adreçar-te als punts d'informació sobre objecció que figuren a la pàgina web.

4) El següent pas és anar a lliurar la declaració a qualsevol delegació d'Hisenda o bé a qualsevol oficina bancària. En fer-ho, tant a l'un lloc com a l'altre, segurament et diran que únicament volen els papers de la declaració i cap altre. És llavors quan cal explicar que ja ho sabem, però que com que nosaltres estem fent objecció fiscal (i podem aprofitar per explicar a la persona que ens atén en què consisteix) i que per tant, volem posar al sobre de la declaració els tres documents: la declaració, la carta d'objectors i el comprovant bancari. Recordeu que un dels principals objectius és el ressò públic per la qual cosa cal contemplar lliuraments col·lectius de la declaració amb OF.

5) Finalment, us preguem d'omplir el cens d'objector/a fiscal que es troba a la mateixa pàgina web de l'objecció. També podeu demanar que us el facilitin en paper. Aquest cens és purament estadístic i serveix per veure l'evolució de l'objecció fiscal a casa nostra.

6) Si necessiteu suport i/o assessorament per omplir la declaració, per qualsevol dubte i/o per incidències posteriors podeu contactar amb el SIOF (www.objecciofiscal.org) Rivadeneyra, 6, 10è 08002 Barcelona, tel. 933 17 61 77, fax 934 12 53 84, obfical@pangea.org o amb els grups de la vostra localitat i/o voltants:

-Barcelona, Assemblea d'Insubmisos, 699 04 99 62

-Girona, OFiscal de Girona CEDRE, 972 21 99 16

-Tarragona, Tarragona Patrimoni de la Pau, http://usuaris.tinet.org/tgnapau, 977 22 14 58

-Sant Cugat del Vallès, CASC casc@nodo50.org

-Manresa, bagesof@lamalla.net

-Tàrrega, oftarrega@hotmail.com, 659 43 86 71

Projectes als quals destinar els diners de l'objecció

El projecte comú de l'Assemblea per l'Objecció Fiscal de Catalunya, enguany coincidint amb el del Moviment d'Objecció de Consciència a nivell de tot l'Estat, és el suport a:

L'objecció a diferents estats d'Amèrica Llatina

L'objecció de consciència i la insubmissió al servei militar obligatori són campanyes polítiques joves i emergents a nombrosos estats d'Amèrica Llatina.

Paraguai, Equador, Guatemala, Bolívia... i, sobretot, Colòmbia i Xile (estats, els darrers, en els quals es centrarà principalment, la campanya) estan vivint processos de signe antimilitarista i noviolent de gran interès, que es desenvolupen i creixen, en molts casos, malgrat circumstàncies ambientals força desfavorables. Oferir suport solidàriament a aquestes iniciatives és una aposta de força utilitat en el context llatinoamericà, alhora que una excel·lent oportunitat per enfortir lligams d'unió entre antimilitaristes dels dos costats de l'Atlàntic. Compte: 2013 0427 28 0200758022

D'altra banda, des de la Secretaria d'Acció Social de la CGT també s'ha sonat la possibilitat de destinar els diners a dos projectes de solidaritat i resistència:

Suport als treballadors d'Iberia al Prat

Tres afiliats de CGT, treballadors del handling de l'aeroport del Prat a Barcelona han estat sancionats per l'ocupació de les pistes el 28 de Juliol del 2006. Un total de 59 treballadors han estat els sancionats, i la distribució ha estat la següent: a 9 treballadors 60 dies, a 25 treballadors 45 dies i a 25 treballadors més, 16 dies. No els podem deixar sols a uns treballadors que van actuar amb dignitat. Número de compte: 2100-0547-53-0200211290. Poseu qui fa l'ingrés.

Supor al Centre Social Ocupat Can Vies

El Centre Social Autogestionat Can Vies va ser okupat el 10 de maig de 1997 per joves del barri de Sants en resposta a la manca d'espais on poder realitzar activitats tant de caire lúdic com polític, entre elles l'antimilitarisme. Ara, el centre esta en perill de desallotjament, diverses organitzacions i col·lectius com la CGT de Catalunya i d'altres del barri de Sants s'han personat com a part implicada en aquesta causa. Número de compte: 3025-0001-13-1433357885.

La lluita a SAS és i ha estat exemplar, amb una plantilla que ha deixat clar que ningú no pot xafar les treballadores i treballadors

El sector de l'auto posa el moviment obrer entre l'espasa i la paret

Nou secretariat a la Federació Comarcal del Baix Llobregat

El passat 14 d'abril, la Federació Comarcal de la CGT del Baix Llobregat va elegir el seu nou Secretariat Permaent, que està format per les següents persones: secretari general: Enrique Fernández; secretari d'Organització: Manuel Murillo; secretari d'Acció Sindical: Antonio Casado: secretari d'Acció Social: Juanjo Álvarez; secretari de Finances: Manuel Martín Andon: secretari de Comunicació: Antonio Aranda; secretari de Formació: Bruno Valtueña; i secretari de Jurídica: Vicens Costa.

V Congrés de la CGT de Balears

Enguany farà quatre anys des de la celebració del IV Congrés de la CGT de les Balears, que va tenir lloc els dies 21 i 22 de novembre d'aquell any. Així doncs, en compliment del que recull l'article 48 dels Estatuts de la CGT de Balears, enguany correspon la celebració d'un nou Congrés Ordinari. D'altra banda, les conclusions extretes de les trobades dels dies 15 de febrer (reunió conjunta dels SP) i 15 del mateix mes (delegades, delegats i membres de Comitès d'Empresa), aconsellen l'avançament del Congrés Ordinari. Per això, el Secretariat Permanent de la CGT Balears ha acordat la convocatòria del V Congrés de la CGT de Balears per als dies 1 i 2 de juny de 2007, a Ca Ses Monges, de Son Roca (Palma, Mallorca), amb el següent ordre del dia (provisional):

1. Dia 1 (horabaixa, indicativament en dues hores). Elecció dels membres de la Mesa del Congrés. Informe del Secretariat Permanent. Salutació de les delegacions.

2. Dia 2 (dematí) Treball ponències, per comissions. Plenari. Aprovació, si cal, de les ponències. Dinar.

3. Dia 2 (horabaixa) Elecció del nou Secretariat Permanent. Resolucions.

Cal destacar la importància d'aquest Congrés, per la necessitat, per una banda, de definir els objectius i les línies d'actuació per aquest nou període.

Millores socials i crítiques a Pagans perquè "està al costat dels rics"

L'acord a Clece atura la vaga de neteja a Girona

Text: **Col·lectiu Catalunya:** foto: **Carlus Jové**

Les treballadores de l'empresa de neteja Clece (amb una plantilla de 160 persones) i els responsables de la companyia van arribar el 10 d'abril a un principi d'acord i van posar punt final a la vaga que feia cinc setmanes que afectava centres mèdics, centres educatius, instal·lacions esportives i centres cívics de Girona. Després de 14 hores de reunió, Treball va anunciar l'acord, que els treballadors i les treballadores havien d'aprovar posteriorment en assemblea.

Després de 36 dies de vaga la mediació del Departament de Treball va donar els seus fruits i després d'una reunió maratoniana, tant l'empresa com el Comitè de Vaga van acceptar signar la proposta que el govern català els havia presentar la setmana anterior.

L'acord inclou diverses mesures socials:

-Ocupació estable: transformació de contractes temporals a indefinits abans del 15 d'abril. Increment de la plantilla als hospitals i dependències municipals de manera progressiva i negociada amb els representants sindicals de cada centre.

-Cobertura de vacants: donar prioritat a les persones que tenen contractes a temps parcial.

-Borsa de treball: creació d'una borsa de treball a cada centre pactant amb els representants sindicals el criteri i l'ordre d'integració a la plantilla.

-Negociacions per centre: establir un calendari de negociacions amb els representants de cada un dels centres, amb la finalitat de negociar condicions de treball més bones i en especial l'increment de plantilla fixa en funció de les necessitats de cada centre.

-També s'ha assolit un permís de 90 dies sense sou per als treballadors i treballadores que ho demanin, un permís de quinze dies per als matrimonis de parelles de fet, i que l'empresa aboni un 40% del salari deixat de percebre pel personal que ha dut a terme la vaga. L'empresa retirarà tots els expedients sancionadors i la demanda de conflicte col·lectiu.

Vaga desconvocada

L'assemblea de treballadors de l'empresa Clece, realitzada al local de la CGT, va aprovar el dia 11 per majoria desconvocar la vaga –90 persones hi van votar a favor i 15 en contra. Les treballadores i les representants del Comitè van avisar que "La lluita continua perquè volem fer caure la Pagans, farem una campanya contra Anna Pagans perquè no torni a sortir escollida alcaldessa, una alcaldessa que està al costat dels rics".

Les treballadores i la CGT van valorar: «Hem guanyat aquesta lluita i estem igual o més forts encara que el primer dia». La vaga va començar el 5 de març i després de les reiterades crítiques diàries contra l'Ajuntament i l'alcaldessa, amb les protestes davant del balcó del consistori, les treballadores encara no en tenen prou amb l'acord: «Volem lluitar per les nostres reivindicacions i també perquè tinguem més personal, perquè així millori la neteja de la ciutat i hi surtin guanyant els ciutadans», va destacar una de les treballadores més actives durant les protestes.

De totes formes, hi ha un element negatiu en el resultat final de la vaga: Les treballadores no han aconseguit l'objectiu que pretenien amb aquesta vaga, que era tenir un augment de 300 euros perquè el seu salari base és de 719 euros.

Enrere queda un conflicte que ha marcat l'actualitat de Girona durant 36 dies, un conflicte en el qual la CGT s'ha implicat a fons, especialment des del Sindicat de Neteja, en el qual la plantilla en lluita ha organitzat tot un seguit d'assemblees, accions i mobilitzacions, malgrat la postura de l'Ajuntament encapçalat per l'alcaldesa del PSC Anna Pagans, que sempre ha estat al costat de l'empresa i no de les treballadores, i malgrat l'actitud tancada de l'empresa, la seva postura repressiva i la seva vulneració del dret de vaga en contractar esquirols per suplir les vaguistes.

En pocs dies, la protesta es va anar consolidant i es va fer efectiva tant als matins davant l'ajuntament com als vespres amb actes pel centre de Girona. Precisament, la segona setmana, les treballadores van tenir el suport de l'escola pública Annexa en la seva plantada davant el consistori. El pas següent van ser la manifestació del 21 de març pel centre de Girona i dues nits d'acampada el 29 i 30 de març davant el consistori a la plaça del Vi.

OPINIÓ: Les polítiques antisocials de les multinacionals de l'auto

Coordinadora Automòbil CGT

Davant les situacions de greu conflicte que viuen actualment els treballadors i treballadores de les empreses Delphi-Puerto Real, SAS-Abrera i Copo Ferher, la Coordinadora de l'Automòbil de la Federació Siderometalúrgica estatal de la CGT, manifesta:

-El nostre rebuig a les polítiques antisocials que porten a terme les multinacionals i especialment a les actuacions salvatges empreses per Delphi, SAS i Copo Ferher, amb l'ajuda de Seat-VW, contra les plantilles d'aquestes empreses.

-L'exigència a les Administracions i Governs de la Junta d'Andalusia i de la Generalitat de Catalunya, així com al Govern estatal, perquè actuï a favor de les plantilles i garanteixi els llocs de treball a persones que han sofert actuacions empresarials properes al delicte penal i per descomptat fora de tota norma laboral i social.

-La nostra solidaritat amb les plantilles afectades, tant en Delphi, com en SAS i Copo Ferher. I la nostra disposició a col·laborar en aquelles accions i suport sindical que acordem amb les plantilles.

Les contínues reculades que vivim els treballadors i en concret el sector de l'Automobil i amb augments constant de flexibilitat i mesures per a la destrucció d'ocupació (subcontractació, acomiadaments...), així com les pèrdues de condicions econòmiques i laborals, està duent a una part de la població treballadora a pensar que aquesta situació no té remei i no es pot canviar. Des de la CGT seguim cridant a la resistència i a la solidaritat entre treballadors i treballadores de les empreses en lluita com única manera sindical de parar els peus a aquesta situació absurda per la qual es pretén que assumim la constant deterioració laboral i social, amb sous i condicions de misèria.

Per això, CGT i aquesta Coordinadora de l'Automòbil, cridem a trencar aquesta resignació. Podem canviar aquesta situació. I ho podem fer deixant d'acceptar que els salaris han de ser baixos perquè si no les empreses s'enfonsen o que hem de treballar més i en pitjors condicions perquè si no es deslocalitza el nostre lloc de treball.

E N T R E V I S T E S

Rubén Sánchez, Maria Mora i Núria Bars, companys de CGT a Copo Ferher

'Els treballadors estem molt dolguts'

Josep Garganté

Sabem que a Copo Ferher fa un temps es va fer una regulació de plantilla. Podeu explicar per als companys i les companyes que no us coneguin on es troba la vostra planta, que produïu, com es va donar la regulació de plantilla i quants treballadors té a dia d'avui l'empresa?

-Copo Ferher està situada al polígon de Vilanova del Camí, just al costat de subministraments Bisbal. Fabriquem seients i respatllers de poliuretè, per als automòbils, bàsicament per a Seat com a principal client. També per a Opel, Citroen, Toyota i una mica a Nisan.

Ens assabentem de l'Expedient de Regulació i sol·licitud de tancament de la planta a través dels mitjans de comunicació, tal com ens va succeir en l'anterior ERO en el qual finalment es van acomiadar a 127 treballadors. Actualment en quedem 47.

-Igual que a SAS (Abrera) la direcció de Copo Ferher vol tancar la planta. Expliqueu-nos com han anat les coses aquest últim mes i mig.

-Des del mes de novembre, que es va arribar a l'acord d'acomiadar els 127 treballadors, s'ha treballat en circumstàncies molt penoses i lamentables, sense cap higiene en tota la planta, ni gestió i administració, el que ocasionava rebuig del client dia rere dia, fins al punt que el rebuig era tan gran que Seat es va veure obligada a haver de parar ja que els alts càrrecs de la nostra empresa no tenien la capacitat de gestionar l'empresa (o era tot una provocació per a arribar on hem arribat).

-Com estan els ànims dels treballadors i les treballadores? Quin és el plantejament de futur que teniu com a delegats de CGT?

-Els treballadors i es treballadores estem molt dolguts ja que se'ns ha enganyat des d'un principi, perquè es va arribar a un acord en l'anterior ERO a canvi d'una continuïtat de l'empresa, i tot això ha estat una estratègia per rebaixar les indemnitzacions de l'anterior ERO i als tres mesos tancar igualment.

El plantejament com a delegats és oposar-nos en tot moment al tancament, i de no poder ser així intentar sortir econòmicament tan bé com sigui possible. I una vegada acabi tot això, seguirem com a afiliats al sindicat ja que està lluitant molt per nosaltres i li estem molt agraïts, i si tenim l'oportunitat en una altra empresa de representar els treballadors i les treballadores seria un plaer ja que tindrien un gran suport d'un gran sindicat.

-Una vegada es redueix tant la plantilla i desapareix el Comitè d'Empresa com a tal, quines són les relacions amb els altres sindicats?

-Sempre ens han posat moltes traves els representants de CCOO i UGT, en la revocació de Comitè i després d'ella, ja que ells sempre han estat donant suport a l'empresa i per aquest motiu hem acabat així. Es va haver de denunciar el president sortint del Comitè ja que va arreglar la seva indemnització amb l'empresa dos dies abans de l'ERO, no tenint bastant amb això sinó que es va endur tot els diners del Comitè i no ens va fer lliurament de cap document, llibre de comptes etc.

ENTREVISTA: 'La vaga ha acabat, la lluita continua'

Text: **Martiona Parra;**
foto: **Carlus Jové**

Parlem amb Salvador Aranda de la CGT, sobre la vaga que han protagonitzat les treballadores de la neteja de l'empresa CLECE per exigir millores laborals.

-Quines són les reivindicacions principals que us van portar a convocar una vaga que ha durat fins a 37 dies i que ha tingut gran impacte per la ciutat?

-De fet, nosaltres portàvem quatre mesos intentant negociar millores salarials i laborals però l'empresa no estava disposada a cedir en res. El que demanàvem era un augment de salari (cal recordar que el sous de les treballadores de la neteja són dels més baixos i que pràcticament no augmenten des de 1997), un augment de la plantilla que entenem que és una millora no només per a les treballadores sinó per a la ciutadania en general perquè ens permet oferir un servei de més qualitat i cobrar el 100% del sou en cas de baixa.

-Quina ha estat la resposta de l'empresa Clece davant la vaga?

-L'empresa Clece ha mantingut

una actitud prepotent durant la vaga. El seu argument per tal de no negociar amb nosaltres és que tenen molts assalariats de d'altres ciutats que s'estan mirant la vaga i que tenen clar que si aconseguim les millores que reivindiquem al darrera hi haurà més vagues.

-Durant la vaga hi ha hagut moltes crítiques per part de les treballadores al paper que ha mantingut l'Ajuntament de Girona. Quin ha estat aquest paper?

-El paper de l'Ajuntament de Girona mereix un capítol a part. Des del principi han volgut vendre la imatge que el conflicte no tenia res a veure amb ells. Però cal recordar que encara que sigui un servei gestionat per una empresa privada, l'Ajuntament pot municipalitzar-lo quan vulgui. I encara que no faci aquest pas com a mínim ha de posicionar-se i dir si troba raonables o no les condicions laborals de les dones que treballen a Clece. És a dir, un Ajuntament que està governat per una socialista, Anna Pagans, està d'acord amb el fet que una treballadora que cobra 718 reivindiqui millores salarials? (recordem que l'empresa de la qual depèn Clece que presideix Florentino Pérez va tenir un benefici l'any passat de 1.250 milions d'euros).

Per altra banda, l'Ajuntament ha intentat constantment vulnerar el nostre dret a la vaga. Poso dos exemples: molt sovint, per la manca de personal, hi ha pautes de neteja que no es compleixen i ningú es qüestiona que faria falta contractar més treballadors o treballadores i, en canvi, ara que fèiem vaga se'ns exigia com a servei mínim una neteja absoluta. A més, des dels primers dies ja es van contractar esquirols i fins i tot per Setmana Santa es va netejar perquè quan tornessin els alumnes estigués tot net. Hem de conscienciar-nos que això té repercussions: avui ens coarten el dret a la vaga a nosaltres però demà serà a qualsevol de vosaltres.

-I finalment ha estat el Departament de Treball de la Generalitat qui ha mediat en el conflicte, com veieu el seu posicionament?

-El Departament de Treball de la Generalitat també està en la línia de l'empresa. Es pot dir que el seu paper durant el conflicte ha estat bàsicament de fer de portaveu de Clece en comptes de fer de mediadors i de buscar una alternativa que satisfés tothom.

La vaga ja s'ha acabat però nosaltres tenim clar que la lluita continua. Continuarem lluitant per la millora de les nostres condicions laborals però també perquè l'alcaldessa no surti escollida en les properes eleccions ja que ens ha demostrat que està al

LA MIRADA INDISCRETA

Els Fets de Maig

Emili Cortavitarte Carral

Ara fa setanta dels fets de maig de 1937, de l'assalt de les forces d'ordre republicanes a l'edifici de la Telefònica de Barcelona controlat per la CNT (símbols de l'hegemonia anarcosindicalista a Catalunya) i d'un conflicte que amplià el seu abast territorial i temporal per convertir-se en una confrontació entre els defensors de l'ordre i la victòria militar (era possible?) i els partidaris de guanyar la guerra (era possible? i avançar en els processos revolucionaris a nivell social i econòmic, iniciats pel poble i les seves organitzacions.

S'han editat nous llibres, potser cap defensarà l'actuació de la NKVD soviètica i d'una part de la direcció del PSUC en l'assassinat d'Andreu Nin i altres marxistes heterodoxes i en la persecució i descrèdit del POUM. Pocs recordaran entre els llibertaris morts a Camilo Berneri. I probablement es continuaran fent càbales sobre si tots els morts (500) i ferits (1.000) d'aquella primera setmana de maig s'han de comptabilitzar a un enfrontament entre sectors d'ERC, PSUC i UGT d'una banda i militants de CNT, FAI i POUM de l'altra.

Les teories sobre la necessitat d'acabar amb la indisciplina en l'exèrcit popular i el desgavell en la reraguarda i dotar-se d'un executiu republicà més compacte i fort tornaran a surar. Fins i tot, les de la mútua desconfiança entres sectors antifeixistes, que sens dubte serà aprofitada per algun historiador revisionista.

Maig del 37 marca el final d'una etapa, més llarga que el curt estiu de l'anarquisme (que escriví Enzensberger), encara que tampoc arribà a l'any (de setembre de 1936 a maig de 1937) i que identifico amb la república de treballadors de la Constitució.

Es tracta del moment en què la força de les organitzacions obreres per detenir el cop d'Estat militar es fa palesa en la gestió de la societat. És el moment en què determinats sectors de la UGT, de la CNT, del marxisme no estalinista i republicans es fan amb les regnes de la quotidianitat republicana. Té a veure amb els governs de coalició de la Generalitat i la República, amb les col·lectivitzacions agràries i industrials, amb molts ajuntaments, amb les experiències pedagògiques o sanitàries...

I tot això s'acaba el maig del 37. Amb l'arribada a Barcelona de 5.000 guàrdies d'assalt, amb la fi del govern Largo Caballero, amb la persecució del POUM, amb la sortida de la CNT dels governs...

L'ALTRA REALITAT

Desmemòria històrica (i V, confiscacions)

Pepe Berlanga

El 16 de setembre de 1936 veia a la llum en el Butlletí Oficial de l'Estat el Decret 108, que els generals insurrectes que formaven la Junta de Defensa Nacional havien dictat pocs dies abans. S'il·legalitzaven els partits polítics que formaven el Front Popular i es confiscaven tots els seus béns, deien que per garantir la responsabilitat que en el seu moment pogués arribar-los per a la indemnització procedent. Aquesta confiscació arribava a tots els béns mobles i immobles i a tota classe de documents que els pertanyessin, passant tot això a ser propietat de l'Estat espanyol. Una part no menyspreable d'aquestes actuacions passaria pel bloqueig dels comptes corrents mitjançant la privació de saldos en efectiu en comptes i dipòsits en entitats bancàries i financeres, així com la depreciació de la moneda republicana a instància de la part del Banc d'Espanya eradicat en el costat insurgent des d'aquest mateix mes, prohibint qualsevol reintegrament que pogués realitzar-se en qualsevol compte corrent el titular del qual fos un sindicat marxista o anarquista, o un partit polític del Front Popular. Així, l'estampillat de bitllets i el bloqueig de comptes corrents, declarant nuls els bitllets republicans en els territoris conquerits, van aconseguir enfonsar la cotització de la moneda republicana que a París va passar dels 26,30 francs per cada 100 pessetes al juliol de 1938 a 2,10 francs al febrer de 1939 .

En aquest mateix mes de febrer, el general Franco dictava la Ley de Responsabilidades Políticas (ratificant les il·legalitzacions esmentades) i creava el Tribunal Nacional de Responsabilidades Políticas, precisant la relació de les organitzacions que estarien al marge de la llei.

Des de la promulgació de la Constitució de desembre de 1978 diverses regulacions han intentat resoldre aquest desajustament mitjançant la concessió de pensions a mutilats de guerra, a excombatents republicans, a qui van patir privació de llibertat, cedint l'ús del patrimoni sindical acumulat generat en el llarg túnel de la dictadura, o pretenent la devolució del patrimoni sindical històric confiscat…

Tots hem patit en primera persona aquesta incongruència, obligant-nos a recórrer l'actual repartiment, com continuadors i hereus d'una d'aquelles organitzacions sindicals, la Confederació Nacional del Treball.

Reducció de 1.500 llocs de treball a Seat

Text: **Col·lectiu Catalunya;**
foto: **Lídia Peso**

El Pla de Prejubilacions, Baixes Voluntàries i Excedències signat el passat 4 d'abril entre Seat i els sindicats CCOO i UGT, significarà una reducció de 1.500 llocs de treball a Seat. Seat obria el 10 d'abril el termini perqué els treballadors i les treballadores puguessin apuntar-se de manera voluntària al pla de mesures voluntàries per reduir la plantilla en 1.500 llocs de treball. El període d'adhesions finalitzava el 10 de maig.

La CGT, prèvia consulta als afiliats, va decidir sumar-se posteriorment al pla de prejubilacions, baixes voluntàries i excedències acordat entre Seat i els sindicats CCOO i UGT. Aquesta adhesió es va produir després que el 70 % dels afiliats de CGT a Seat es mostressin d'acord en la signatura del pla, mentre que un 15 % s'hi mostraren en contra.

La reducció de plantilla en un termini de tres anys (2007-2009) era la condició que exigia el Grup Volkswagen per autoritzar la producció a Seat d'un nou tot terreny urbà i una nova berlina.

L'acord preveu prejubilacions per al personal més gran de 58 anys, la baixa és efectiva a partir dels 60 anys, baixes definitives (amb una antiguitat mínima de dos anys en l'empresa), excedències per un màxim de cinc anys i períodes sabàtics.

Encara que l'objectiu de Seat és prescindir del 10% de la plantilla, 1.600 treballadores i treballadors, en tractar-se de mesures voluntàries pot fer variar l'ajustament. El gruix es durà a terme per mitjà de prejubilacions. Els sindicats estimen que entre 700 i 800 empleats abandonaran l'empresa aquest mateix any, ja que més de 600 tenen 60 anys i poden prejubilar-se. Tindran un complement salarial d'entre 15.000 i 33.000 euros.

Les baixes incentivades tenen una indemnització mínima de 12.000 euros i màxima de 144.000. També es contemplen excedències voluntàries -amb dret a reingrés a partir del tercer any i una paga de 6.000 euros per cada any fora- i períodes sabàtics d'un any com a mínim sense sou.

D'altra banda, a una reunió del ple del Comitè d'Empresa de Seat feta el 10 d'abril, CGT va plantejar fer arribar a la direcció de Seat una petició conjunta amb CCOO i UGT perquè existeixi prioritat dels afectats per l'Expedient de Regulació d'Ocupació de desembre del 2005 en les reincorporacions.

A primers d'abril es van incorporar 35 persones, de les quals 18 eren antics afectats per l'ERO. La xifra no va ser superior perquè hi havia afectats que encara no havien passat les revisions mèdiques prèvies a la seva tornada a Seat, i per aquesta raó CGT reclama que s'agilitin aquests procediments perquè els acomiadats puguin reincorporar-se immediatament quan ho exigeixin les necessitats de producció.

Les seccions sindicals de la Confederació General del Treball a Seat davant l'Acord de Prejubilacions, Baixes Voluntàries i Excedències

Seccions Sindicals CGT Grup Seat

Després de diverses setmanes de negociació, el passat 4 d'abril es va arribar a un acord entre la Direcció de Seat i el Comitè Intercentres. Aquest acord contempla un seguit de propostes de jubilacions anticipades, per als treballadors i treballadores que tinguin 58 anys a data de 31 de desembre de 2007.

També es va acordar un pla de baixes incentivades, excedències voluntàries i anys saàtics. A totes aquestes propostes s'hi podran acollir voluntàriament els treballadors i treballadores que ho sol·licitin abans del 10 de maig. Reproduïm a continuació el text en què les seccions sindicals de CGT a Seat acceptaven l'acord després de les corresponents assemblees:

L'opinió de la CGT

"Davant d'aquest acord, la CGT manifestem:
Hem realitzat una consulta interna, en coherència amb el sindicalisme que representem, donant la participació i decisió als afiliats i afiliades, i no actuant de forma executiva. El resultat de la consulta ha estat favorable majoritàriament a la firma de l'acord. Per això la CGT l'ha signat.

La valoració que fem des de la CGT del contingut de l'acord és:

-Que aquest acord sigui de caràcter estrictament voluntari amb la qual cosa no es repeteixen experiències desagradables de llistes fetes a dit.

-Que el canvi substancial d'actitud de l'empresa, després de més d'un any de conflicte amb l'ERO de desembre de 2005, és fruit de la lluita constant de l'Assemblea d'Acomiadats/des i dels que hem donat suport a les seves reivindicacions. Per això l'empresa ha optat per buscar solucions no traumàtiques per a l'excedent de plantilla que diu tenir.

-Que a canvi d'una sortida voluntària a l'excedent, no existeixen contrapartides negatives contra la plantilla que es queda, com ha passat en anteriors ocasions.

-Donat l'important canvi que significarà l'aplicació d'aquest acord per a l'estructura de la plantilla de Seat en els tres propers anys i tenint en compte l'increment del suport de la plantilla a la CGT en les passades eleccions sindicals, considerem necessària la nostra presència en tots els àmbits d'aplicació de l'acord.

Malgrat tot, des de la CGT no oblidem que falta un fet per podernos felicitar i poder-ho qualificar com un bon acord en la seva totalitat: falten els 150 acomiadats de l'ERO 2005. La CGT mantenim el nostre compromís de lluitar fins que hi estiguin tots els que falten. En aquest sentit, valorem positivament el preacord del Ple del Comitè de Martorell del 10 d'abril pel qual es donarà prioritat d'ingrés als companys i companyes de l'ERO davant qualsevol contractació.

Qui no ha estat a l'altura ha sigut la Direcció de Seat, que ha perdut una nova oportunitat d'or per solucionar definitivament la injustícia de l'ERO del 2005.

De la mateixa forma hem de lamentar que l'empresa s'hagi negat a assumir la responsabilitat social que té amb la plantilla de l'empresa SAS d'Abrera. De possibilitats n'existien, i existeixen, dque tothom tingui cabuda en un contracte de relleu que la Direcció ha paralitzat de forma unilateral.

Pel que fa a les condicions concretes de l'acord, sobradament explicades en fulls informatius, tenen un component tan individualitzat que, tant en les baixes incentivades com en les jubilacions, cada treballador ha de fer totes les comprovacions i consultes que siguin necessàries per prendre la seva decisió amb la màxima informació i detall. La CGT ens posem a disposició de la plantilla per aclarir les condicions individuals de cadascú.

Podem dir que la bondat d'aquest acord la deixaran patent aquells que s'acullin a ell, sobretot a les jubilacions. Però queden moltes incògnites per a aquells que ens quedem a l'empresa, en reduir-se més de 1.000 llocs de treball. En aquest sentit, les declaracions a la premsa per part del president de Seat informant que farà falta contractar més personal el proper any, parlen d'importants canvis en el futur de Seat.

Per això, des de la CGT no dubtem que una de les possibilitats en els propers anys sigui un nou cicle de més produccions i rellançament de la marca Seat. Si això fos així, la CGT no dubtarem a plantejar reivindicacions i millores per a la plantilla, que prou que hem retrocedit en els últims cinc anys.

Solidaritat amb els treballadors de SAS Abrera i Cop Ferher.

També falta per solucionar el gran problema que tenen els companys de SAS, encara que la Direcció de Seat no vulgui reconèixer la seva responsabilitat en el tema del tancament patronal de SAS. La CGT mantenim la nostra solidaritat i treballarem per tal que siguin incorporats a Seat".

SAS Abrera contra el tancament de la factoria

Antonio Aranda i Col·lectiu Catalunya

En tancar aquesta edició del “Catalunya” continuava el tancament dels treballadors i les treballadores de SAS a la factoria d'Abrera, contra el tancament patronal portat a terme per la Direcció de SAS (vegeu “Catalunya” 85).

Els treballadors les treballadores de SAS Abrera estan tancats en la seva fàbrica, propietat de Seat, per protegir el seu dret al treball, que els ha estat arravassat per la Direcció de SAS amb la col·laboració coneguda i necessària dels dirigents de Seat.

Mentre la seva situació no se solucionés havien anunciat que romandrien tancats en les instal·lacions que els pertanyen com a treballadors, i exigien a l'administració que actués contundentment contra la Direcció de SAS, que continuava amagada després de la seva covardia.

Exigien que no es deixi impune la barbaritat comesa contra ells, i exigien també que s'obrís una investigació contra SAS a tots els nivells, per eradicar les pràctiques patronals il·legals que SAS utilitza continuadament, permetent-se ara amenaçar els seus companys de SAS Martorell de no pagar-los tots els seus salaris si no signen el que ells imposen.

Se segueixen realitzant reunions de negociació per intentar solucionar el conflicte creat per Seat i per SAS. Estan disposats a negociar, però no a oblidar. Mentrestant, se segueixen produint quadres de comandament i ‘cockpits’ en un altre proveïdor (Peguform) en circumstàncies irregulars. Els companys de Peguform sofreixen condicions de treball indignes, tant en el personal com en l'absència de mesures de

seguretat i altres condicions laborals. La fabricació que els ha estat "robada" als de SAS ha estat substituïda per una producció precària i deficient, prioritzant la sortida del producte a qualsevol preu i ignorant fins i tot elements de seguretat que suposen un evident risc per als vehicles que incorporin el component d'aquest proveïdor (Peguform), que no compleix els estàndards de qualitat establerts per Seat i que sí complíem en SAS.

Des del Comitè d'Empresa de SAS i la Secció Sindical de CGT, s’ha recordat a SAS que el pla de recol·locacions ha d'incloure la possibilitat, que n'hi ha, de recol·locar treballadors de SAS Abrera als centres de treball de SAS de Martorell, a Zona Franca o en la mateixa Seat, ja que Seat és part del problema i de la situació en què es troben i, per tant, ha de ser part de la solució.

Per altra banda, les treballadores i treballados de SAS han volgut agrair el suport i la solidaritat de molts treballadors i trebaladores de Seat mostrat en les últimes mobilitzacions fetes en l'entorn de la factoria. Des de SAS creuen necessari fer-los arribar el missatge que davant les constants agressions i xantatges que sofreixen els treballadors es pot i s'ha de lluitar.

Ampli calendari de mobilitzacions

Els treballadors i treballadores de SAS han estat portant a terme un ampli calendari de mobilitzacions per fer front al tancament patronal salvatge portat a terme a la factoria d'Abrera.

El 29 de març, un centenar de treballadors de SAS van bloquejar les dues portes d'entrada d'autobusos de Seat Martorell, provocant la interrupció de la producció.

El 5 d'abril (dijous sant) els treballadors de SAS van organitzar una processó reivindicativa pels carrers d'Abrera.

El 12 d'abril, una seixantena de treballadors i treballadores es van concentrar a l'entrada d'Eurosit a Abrera, firma proveïdora de Seat, per impedir la sortida de camions que cada dia traslladen a la firma automobilística un miler de seients per a tots els seus models. Una cinquantena més d'empleats van dirigir-se a les instal·lacions de Seat a Martorell per continuar les seves ja habituals protestes, a més de provocar cues de trànsit a l'entrada del polígon de Ca n'Amat. Els treballadors van aconseguir impedir l'entrada i la sortida de camions d'Eurosit durant un parell d'hores al matí, cosa que va obligar Seat a aturar part de la cadena de muntatge.

El 17 d'abril, uns 140 treballadors de SAS bloquegen des de les 18 hores l'entrada del proveïdor de cablejat per a Seat Exel DHL per protestar pel tancament de la fàbrica de SAS i per reclamar millors condicions d'acomiadament i recol·locació. Exel DHL es troba en una nau pràcticament annexa a SAS i proveïa de cablejat a SAS fins que aquesta va deixar de produir el passat 2 de març, quan Seat va canviar de proveïdor de quadres de comandament. Des de llavors, Exel envia el cablejat a Peguform, nou proveïdor de quadres de comandament per a la filial de Volkswagen.

El 19 d'abril es realitza una nova concentració de treballadors de SAS a les entrades de Seat Martorell, bloquejant l'entrada de camions i aturant la producció durant dues hores.

Negociacions

En el moment de tancar aquest “Catalunya” lesnegociacions continuen. La millora de l'oferta d'indemnitzacions realitzada per SAS el 17 d'abril en l’última reunió de negociació no va convèncer els treballadors i les treballadores, ja que consideraven insuficient la millora en les indemnitzacions proposades per l’empresa.

Acords agredolços a Seat, on queda el compromís del reingrés?

Assemblea Acomiadats i Acomiadades de Seat

El més positiu dels Acords de Prejubilacions, Baixes Voluntàries i Excedències signats el passat 4 d'abril és la tornada a una via que mai no hagué d'abandonar-se: el caràcter “No traumàtic o no forçós” de les mesures per reduir plantilla, és a dir, el respecte a la voluntarietat dels treballadors i les treballadores per acollir-se o no a qualsevol de les mesures pactades.

Dit això, la valoració dels Acords ens deixen una sensació agredolça i el positiu es combina amb aspectes dels continguts que són insatisfactoris i frustrants.

Insatisfacció: l'acord de prejubilació als 60 anys significa una reculada en el terreny social respecte de la jubilació parcial amb contracte de relleu. Tampoc s'expliciten les condicions de les futures contractacions que l'empresa haurà d'efectuar per complir els objectius de producció programats, obrint-se el perill d'un aprofundiment de la doble escala salarial i precarització dels nous contractes de treball, i per tant, d'una major divisió de la plantilla que solament beneficia la multinacional.

Frustració: el compromís efectuat per tots els sindicats a l'inici de les negociacions per fer realitat el reingrés de tots els acomiadats sense exclusions no s'ha complert. A més, la interrupció dels contractes de relleu obre noves interrogants i preocupacions sobre els futurs reingressos.

La signatura del recent acord posa en relleu la injustícia comesa contra els 660 treballadors i treballadores que no vam tenir cap opció de voluntarietat i vam ser acomiadats a la fi del 2005. Diversos centenars d'ells, els que es van acollir en un clima de por i desmoralització a l'opció b) mai més no tornaran a Seat.

Dels treballadors i les treballadores que optem pel reingrés encara queda prop d'un centenar i mig fora de l'empresa.

Teníem esperances que el compromís de tots els sindicats de plantejar en aquesta negociació el reingrés dels acomiadats sense exclusions tindria un resultat feliç. No ha estat així! Els signants de l'Acord “d'acomiadaments” de 2005 tenen un deute moral amb els acomiadats i el conjunt de la plantilla. És hora que compleixin els seus compromisos. És hora que la plantilla també els hi recordi. Per la nostra banda, seguirem lluitant pel reingrés sense exclusions de tots els acomiadats.

QUI PAGA MANA

Organitzacions no lucratives?

Vicent Martínez

Vivim en una societat en la qual la política està devaluada: voler canviar el sistema a partir de l'acció política de moviments socials, partits o sindicats, no està ben vist. En canvi, parlant de solidaritat es pot aconseguir una ràpida simpatia. La solidaritat és un acte individual i voluntari que no qüestiona el sistema, és una mena de capitalisme amb rostre humà: es preocupa per les seues víctimes. Una visió polititzada parla de justícia social, que implica un crítica al sistema, qüestiona el poder i estableix drets per als ciutadans.

De la primera concepció beuen moltes organitzacions no governamentals (ong) o no lucratives o fundacions que actuen, en relació als països pobres del sud, demanant joguets solidaris per Nadal o enviant les sobres del que hi ha aquí en equips informàtics, roba, etc., perquè tinguen alguna cosa. En comptes de qüestionar en què utilitzen els diners els governs respectius, o en democratitzar determinats estats, vetllar per establir relacions de comerç justes o impulsar els sindicats en aquells països pobres per evitar l'explotació laboral que pateixen.

De fet, resulta massa fàcil aconseguir fons públics de qualsevol ong, que no representa ningú més que els seus associats, dels quan alguns sí que poden tenir ànim de lucre, de fons públics, com han demostrat els casos d'Anesvad o Intervida. Hi ha un escàs control real sobre si aquests diners públics s'han emprat en allò que calia o que el demandant de la subvenció havia promès. S'anomenen “sense ànim de lucre”, però la gent hi treballa i hi viu d'això i, moltes vegades, creen ocupació precària (i l'administració, malgrat que aporta els diners, no controla que això no es produïsca). Es reprodueixen les desorbitades diferències salarials entre treballadors i directius, un fet que no deixa de ser sorprenent en associacions que s'anomenen sense ànim de lucre.

En darrer lloc, les ong fan la feina que hauria de fer l'estat: atenen persones dependents, a marginats socials, ajuden a la inclusió de determinats col·lectius, etc., i així l'estat s'estalvia haver de fer-ho ell i pagar treballadors en rang de funcionaris i finançar tots els costos d'aquests serveis socials. El problema de tenir una societat amb una clara influència catòlica que creu més en la solidaritat (modernització de l'antiga caritat cristiana) i de les ong. I un altre problema: si l'estat es fa càrrec dels serveis socials tenim un dret, si ho fan les ong, ens fan un favor. Què preferim?.

Segon Congrés de Treballadors de Salvament Marítim

Enric Tarrida (secretari general del Sector Mar i Ports de CGT)

Amb l'assistència de 60 delegats de tot l'Estat espanyol, els passats 11 i 12 d'abril es va realitzar el II Congrés de Treballadors de Salvament Marítim, organitzat pel sector Mar de la CGT. Al llarg d'aquests dos dies, es van portar a terme nombroses intervencions i debats dels participants en nom dels treballadors de Salvament Marítim que representaven.

És un èxit la presència d'una representació que supera el 10% dels treballadors que componen aquest col·lectiu, en el qual el sistema de treball (guàrdies) i la dispersió geogràfica fan més difícil i meritori portar a terme una trobada d'aquestes característiques, així com també ho converteixen en imprescindible per desenvolupar una activitat sindical democràtica i participativa.

Sobre l'ordre del dia tractat es van arribar a una sèrie de conclusions que podríem resumir en:

-La necessitat de defensar i aplicar un model de Salvament Marítim homogeni per a tot l'Estat, comptant amb la participació de les diferents autonomies i tenint en consideració les diferents realitats.

-Constatem amb preocupació les demandes d'algunes autonomies per transferir el Salvament Marítim, sense que existeixi argumentació per a aconseguir un millor servei per al mariner, el sector i la societat en general.

-Respecte a la situació actual, encara valorant de forma positiva l'embranzida en mitjans d'intervenció que representa l'actual Pla Nacional de Salvament (PNS 2006 - 2009), creiem arribat el moment d'apostar per potenciar especialment els mitjans humans, dotant-los de la formació, recursos materials i condicions laborals acords amb el servei públic que presten.

-Com a professionals i treballadors de Salvament Marítim, apostem decididament per consolidar aquest Servei Públic i professional, no solament com a eina d'intervenció sinó també com a eix fonamental en la prevenció.

-Rebutgem qualsevol intent de repetir temps passats on la gestió de part del Salvament estava exposada a interessos particulars d'alguns armadors més interessats en el lucre personal que en l'eficàcia.

-El Ple del Congrés va enviar una salutació de suport i solidaritat als companys d'Helicsa (empresa que opera les unitats aèries d'Intervenció), els quals han constituït recentment una Secció Sindical de CGT per aconseguir dignificar la seva professió i millorar les seves condicions laborals.

Renfe farà una empresa mixta amb Alstom

SFF-CGT

L'operador públic Renfe està ultimant la negociació amb l'empresa Alstom per crear una empresa mixta que es dedicarà al manteniment del material ferroviari, concretament a la reparació de components electrònics, manteniment dels trens AVE S/100, S/104 i trens de rodalia del tipus Civia, en els tallers que l'operador públic té a Cerro Negro, Madrid. Aquesta nova empresa s'anomenarà Irvia SA i tindrà la seva seu a Madrid.

Renfe-Operadora participarà en el 49% del seu capital enfront del 51% de Alstom, sent paritari el seu Consell d'Administració, encara que la Presidència estarà en mans d'Alstom, tal com les altres tres empreses mixtes creades amb Siemens (Nertus), CAF (Actren) i Vossloh (Eros), mentre estan en procés de negociació tres societats mixtes més amb empreses del sector del manteniment i fabricació de material ferroviari, com són Bombardier, Talgo i Albatros, si bé Tlgo mostra les seves reticències a aquest tipus d'aliances.

El "negoci" del manteniment

La política de Renfe-Operadora per a la seva àrea de fabricació i manteniment Inegria es basa en la privatització del manteniment de tots els nous trens que adquireix. Per a això, l'Operadora cedeix el manteniment mitjançant licitació en el BOE al constructor per 14 anys i després crea aquestes societats anònimes amb les empreses constructores, amb l'objecte que comparteixin el 50% d'aquest manteniment que prèviament ha cedit. El manteniment es realitza en tallers construïts o reformats per l'empresa pública, que és la que corre amb la inversió en les instal·lacions (364 milions d'euros pressupostats per a adequació i construcció de tallers) enfront d'unes empreses privades que només han de posar la mà d'obra i recollir beneficis.

Un exemple d'aquesta premeditada i estudiada "política errònia" és la licitació de la compra de 60 nous trens de rodalia, que acaba d'anunciar Renfe, en què conjuntament amb la compra d'aquest material es licita el manteniment per un període de 14 anys amb el fabricant, a pesar que Renfe té treballadors en els tallers dels diferents nuclis de rodalia on seran reparats aquests trens, sent el Ministeri de Foment i la mateixa Renfe els principals promotors de la substitució de l'ocupació pública i de qualitat per ocupació precària.

Des de CGT es rebutgen aquestes polítiques empresarials basades en la creació de tallers de baix cost, pel que estan comportant en precarietat del manteniment (escassedat de subministraments) i en la precarietat de les ocupacions, ja que els contractes que s'estan realitzant per part d'aquestes empreses mixtes són sota el Conveni Col·lectiu del Metall de cada Comunitat, molt per sota en condicions salarials i laborals als convenis vigents en les empreses que conformen aquestes societats anònimes.

Des de CGT s'aposta perquè el manteniment dels nous vehicles sigui adjudicat a l'àrea de fabricació i manteniment de l'Operadora (Renfe Integria), perquè sigui realitzat, en la seva major part, pels seus propis treballadors en la xarxa de tallers que té distribuïda per tot l'estat, garantint així els 3.900 llocs de treball actuals.

Vaga dels jardiners i jardineres i retirada de querella i sancions

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

La totalitat de la plantilla de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona va seguir la vaga de tres hores convocada pel 23 de febrer per fer patent la preocupació dels treballadors i les treballadores de Parcs i Jardins per aconseguir un Conveni Col·lectiu que no els faci perdre més poder adquisitiu, que garanteixi la continuïtat de l'Institut Municipal com a ens públic, que doti l'Institut -mitjançant oferta pública- del personal suficient per desenvolupar les tasques assignades per l'Ajuntament de Barcelona, la jubilació anticipada amb contracte de relleu, l'aplicació de la Llei de Riscos Laborals, a banda d'altres demandes no per això menys importants. A més, volien demostrar la seva indignació per la querella presentada per l'Ajuntament de Barcelona contra cinc treballadors i per la sanció de 21 dies als treballadors de la Poda per demanar seguretat a la feina.

Rebutjada la querella i retirada de sancions

La jutgessa va rebutjar finalment la querella que l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona va posar contra cinc empleats a qui va acusar de delictes de coaccions, calúmnies i injúries, durant una concentració de protesta durant un acte en què participava la regidora i presidenta de Parcs i Jardins Imma Mayol. Només un d'ells haurà d'afrontar un judici per una falta de desobediència lleu.

Per altra banda, Parcs i Jardins també va aixecar les sancions contra quatre empleats que s'havien negat a fer servir una podadora acabada de reparar i que posteriorment va ser paralitzada temporalment per falta de garanties de seguretat.

La resolució judicial és un petit triomf del Comitè d'Empresa en el conflicte que l'enfronta a la plantilla de Parcs i Jardins, amb la seva presidenta, la tinenta d'alcalde d'ICV Imma Mayol al capdavant. Va ser aquest conflicte laboral, amb el rerefons d'una revisió del conveni que s'eternitza, el que va motivar una esbroncada que va acabar en mans de la titular del jutjat d'instrucció número 14 de Barcelona.

Un grup de treballadors i treballadores va boicotejar l'abril passat la inauguració de la reforma del parc de la Ciutadella, en què participaven Mayol i el gerent de l'institut, Jordi Campillo, i la reacció va ser una querella en què s'acusava de delictes d'injúries, coaccions i calúmnies cinc membres del Comitè.

La decisió judicial és la segona galleda d'aigua freda en pocs dies a la direcció de Parcs i Jardins. El 23 de febrer, el Departament de Treball ratificava la pertinència de la paralització de vuit podadores feta després que quatre empleats es neguessin a usar un dels aparells per falta de garanties, cosa que els va costar multes de 21 dies de feina i sou. Arran de la decisió de Treball, l'empresa va aixecar-los les sancions, que encara no s'havien fet efectives.

L'Institut Municipal de Parcs i Jardins que es dedica a autopromocionar-se amb grans declaracions de principis, té una realitat: l'accidentabilidad laboral gairebé triplica la mitjana de Catalunya (accidents amb baixa en l'any 2005: Parcs i Jardins 16'94 cada 100 treballadors o treballadores, mitjana de Catalunya 5'95 cada 100), on la Seguretat i Salut només s'arregla a través de denúncies a la Inspecció de Treball. Incompleix la normativa de prevenció de riscos laborals des de qüestions tan bàsiques i senzilles com que tot el món disposi de gel de bany a les dutxes fins a qüestions tan greus i nefastes que posen en risc la integritat física i salut de la plantilla (Podhator, tractor desbrossador, camió portacontenedors….) La política laboral "d'esquerres" que aplica Parcs i Jardins ha estat condemnada pel Tribunal Suprem per camuflar hores extra com a prolongacions de jornada, per cometre il·legalitats en l'OPE 99…, ha estat condemnada pel Tribunal Superior de Justícia per vulneració del dret a la vaga, per contractes en frau de llei…

Una política laboral "progressista" que continua fent contractacions i requalificacions a dit, donant "bufandes" (repartint diners arbitràriament) al seu antull, repartint determinats plusos i complements de forma obscurantista, que contracta una empresa Noves Prestacions Mèdiques, perquè pressioni als treballadors i les trebaladores que estan de baixa, que ha estat doblement condemnada per l'Agència de Protecció de Dades, ja que a aquesta empresa Parcs i Jardins els facilita les dades íntimes i personals de la plantilla. Que no es preocupa que les contractes i subcontractes compleixin les pliques de contractació (incompleixen els termes d'execució d'obres, els treballs a realitzar, el pressupostat en Seguretat i Salut…)

Vaga a Atento contra nous acomiadaments

Gabinet de Premsa Confederal

Durant el mes d'abril, van aparèixer en molts mitjans informatius diverses notícies referents a la intenció d'Atento-Telefònica d'acomiadar milers de treballadors durant aquest any i el primer trimestre de 2008. Davant la filtració d'aquestes informacions, la Direcció de Recursos Humans va decidir unilateralment suspendre totes les negociacions amb els representants sindicals amb la intenció de, posteriorment, comunicar directament als dirigents dels sindicats els "ajustaments" que decideixin adoptar per assegurar la "viabilitat" de la companyia. La paraula "ajustaments" és evidentment un eufemisme per encobrir milers d'acomiadaments.

Des de CGT fa temps que s'informa els treballadors de la gravetat de la situació i de la necessitat de mobilitzar-se de forma unitària i contundent per frenar aquesta sagnia.

Per aquest motiu, es va convocar una vaga de 24 hores dilluns 16 d'abril per a totes les plataformes d'Atento a l'Estat espanyol, acompanyada d'una concentració davant la seu central de Telefònica al núero 28 de la Gran Vía madrilenya i a totes les ciutats amb centre de treball d'Atento. Aquesta convocatòria era la continuació d'una campanya de mobilitzacions que aquest sindicat havia iniciat a nivell estatal, en defensa dels llocs de treball davant els acomiadaments massius, i de denúncia per la repressió sindical en aquesta empresa subcontrata de Telefónica, i que va tenir com a punt de partida les aturades de dues hores que van tenir lloc el passat 2 d'abril, que van ser seguides per un gran nombre de treballadors i treballadores a totes les plataformes d'Atento, obtenint un seguiment del 90 % en els centres de València, La Corunya i Toledo, del 75 % a Sevilla, del 50 % a Madrid, 70 % a Càceres i 40 % a Barcelona.

L'empresa ja ha anunciat que els acomiadaments massius afectaran un gran nombre de treballadors dels serveis relacionats directament amb Telefònica, principalment LAP 1004 i CAT ADSL. Des de CGT es creu que ara és el moment de fer escoltar la seva veu perquè el Grup Telefònica comprengui que es denunciarà la situació laboral davant l'opinió pública, i que estan disposats a defensar els llocs de treball enfrontant-se directament amb l'origen del problema: els interessos polítics i econòmics del Grup Telefònica. Convé recordar que Telefònica ha obtingut en l'últim any un benefici record de 6.233 milions d'euros (un 40,2 % més que en 2005) i 203,2 milions de clients (32,4 % més que l'any anterior).

Cal destacar la situació actual de precarietat a l'empresa i de les condicions de misèria que sofreixen els seus treballadors i treballadores. Tres quartes parts de la plantilla té jornada a temps parcial, i en no pocs casos distribuïda en sis dies, treballant tres de cada cinc caps de setmana. El sou mitjà d'una teleoperadora o teleoperador d'Atento no arriba als 800 euros bruts al mes (pagues extra incloses). Pel mateix treball, un treballador de Telefònica ingressa més de 2.500 euros al mes.

Des de CGT es demana la unió de tots els treballadors i les treballadores ja que és fonamental per plantar cara a la feroç política de destrucció d'ocupació que planeja l'empresa, per això es va fer una crida a seguir la vaga de 24 hores del 16 d'abril. També es va realitzar una crida a la resta de sindicats perquè es mullessin d'una vegada per sempre i seguissin de forma clara i contundent la vaga del dia 16. Ara és el moment de fixar posicions i els representants sindicals han d'estar sempre al costat dels treballadors i les treballadores.

La vaga del dia 16 va tenir un important seguiment, superant el 60 % en totes les demarcacions provincials excepte a Càceres, on parava un 30 % de la plantilla. Les xifres més elevades es van aconseguir a València i La Corunya, amb un 90 %, seguides de Madrid i Sevilla (70 %) i Barcelona (65 %).

Les mobilitzacions continuaran fins que la subcontrata de Telefònica posi fi a la seva feroç política de destrucció d'ocupació que afectaria milers de llocs de treball.

Transports Metropolitans de Barcelona incompleix els pactes per incrementar el servei d'autobusos durant els caps de setmana

Secció Sindical CGT Autobusos Barcelona

Des de TMB, abans de les festes de Nadal, es va prometre a la ciutadania un increment de servei durant dissabtes i diumenges que suposava posar 150 autobusos més al carrer. També es va dir que durant el primer trimestre de l'any estaria implantada aquesta ampliació, però la realitat ens diu que a 31 de març només haurà crescut el servei en 17 autobusos els dissabtes i 11 els diumenges, que corresponen a 12 línies d'autobús, tal com es publicita en els díptics que reparteix l'empresa.

Aquest augment es faria per fases i la primera fase de l'ampliació arribava fins a l'11 de febrer. En aquesta s'establia un augment en 24 línies, amb 33 autobusos més en dissabte i 19 els diumenges. Aquesta fase va quedar en la meitat i la resta de fases no s'han realitzat.

Des de la CGT, s'ha denunciat que la promesa feta als ciutadans no s'ha complert en nom de treure un rèdit electoral abans de les pròximes Eleccions Municipals, ja que a partir de mitjans d'abril està previst que es torni a incrementar la freqüència de passada en aquelles línies que no es va realitzar en la data prevista. Per exemple, línies com la 10, la 19 o la 40, que havien d'haver incrementat la freqüència de passada en dissabtes i diumenges a mitjan febrer no ho faran realment fins al 14 o 21 d'abril, amb dos mesos de retard. I així amb moltes més línies.

Molt ens temem que tornin "a vendre" un increment de servei en plena campanya electoral, quan en realitat és el mateix que es va publicitar a la fi del 2006. No pot ser que es jugui amb els diners dels ciutadans d'aquesta forma i se'ls enganyi.

Des de la CGT no s'entèn que no existeixi pressupost ja al mes de febrer i després sí que existeixi en plena campanya electoral, amb el consegüent perjudici per a la ciutadania i, també, per als treballadors que estava previst contractar per augmentar la freqüència de passada dels autobusos.

El TS impedeix que Correos discrimini en la contractació qui va reclamar els seus drets

Col·lectiu Catalunya

El Tribunal Suprem li diu a la Sociedad Estatal Correos y Telégrafos SA que no pot discriminar les treballadores i treballadors excloent-les de les borses d'ocupació (llistes de contractació) pel fet d'haver reclamat contra l'empresa un frau d'aquesta i obtingut sentència favorable. La qüestió afecta al voltantde 12.000 treballadores i treballadors que hauran de ser rescabalats també dels danys i perjudicis.

Correos, amb el suport de certes organitzacions sindicals, va implantar un sistema d'exclusió de les borses d'ocupació d'aquelles treballadores i treballadors pel fet d'haver estat acomiadats i/o indemnitzats i ara, l'alt tribunal els diu que no poden discriminar aquests empleats eventuals ja que la clàusula d'exclusió contravé l'article 14 de la Constitució (igualtat). No considera el tribunal, vulnerada la garantia d'indemnitat en entendre que pel fet d'haver estat acomiadats ja no existia relació laboral. Ara, s'aniran veient casos individuals en els quals, a més, també es va vulnerar la garantia d'indemnitat ja que van deixar de contractar-los, fins i tot abans de ser considerats formalment acomiadats.

Alguns resultats d'Eleccions Sindicals

Col·lectiu Catalunya

Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya
UGT suma quatre delegats, per tres la CGT, 1 de CATAC i 1 de CCOO. La representació en el Comitè d'Empresa que ara és del 33,33%.

Telefónica, resultats a Catalunya
Barcelona: 3 delegats de 29.
Tarragona: 1 de 13.
Lleida: 1 de 9.
Girona: 2 de 13.

Unipost Barcelona
CGT, 16; USOC, 7; UGT, 5; i CCOO, 3.

Serunion Tarragona
Empresa de càtering, 2 de CGT, 2 de CCOO i 5 d'UGT.

BSH Tarragona
Camma Blanca dèlectrodomèstics, 1 delegat d'1.

Boteros y Amarradores de Tarragona
3 delegats de 3.

1r de Maig: Organitza't i Lluita!

Confederació General del Treball (CGT)

L'última reforma laboral ha suposat la universalització del contracte indefinit "barat" i la transferència de diners de les arques públiques a mans empresarials a través de subvencions i bonificacions. Els contractes de treball decreixen en drets gràcies a la subcontractació, la indefinició de l'obra, la vinculació laboral als contractes mercantils, les Unions Temporals d'Empreses o els falsos autònoms, imposant-se la dramàtica moda dels Expedients de Regulació d'Ocupació com a forma "tranquil·la" d'acomiadament col·lectiu, i moltes vegades pas previ a la deslocalització i al tancament d'empreses que estan assolant la vida de milers de famílies i que amb l'implacable procés de privatitzacions són aspectes fonamentals del procés de precarització de la societat.

La meitat de les persones assalariades treballem a contractes i subcontractes, obligant-nos a acceptar treballs de menys hores per acabar treballant en dos llocs, a retardar la sortida del domicili familiar o, quan ho aconseguim, a compartir l'habitatge, a sotmetre'ns a unes rotacions laborals salvatges, treballant per

temporades o acceptant treballs escombraria.

Això porta que les persones renunciïn a cuidar-se i ser cuidades, lliurant a la iniciativa privada i al mercat el que és un deure i un dret de tots i totes. La Llei de Dependència és un mer foc d'artifici. El 65% de les persones autònomes són dones, el que implica la incapacitat de l'estat per aconseguir l'equiparació dels sexes i la mentida que suposa la Llei d'Igualtat, que impossibilita la plena incorporació de la dona a l'ocupació. I com a cirereta, tenim la reforma de la Seguretat Social, amb la qual augmenten els anys que hem de treballar per accedir a una pensió de jubilació i endureixen les condicions per a les pensions d'incapacitat i de viduïtat, perjudicant tots els treballadors i les treballadores, però especialment els col·lectius socials més desfavorits.

La futura aplicació de la Directiva Bolkestein estendrà la iniciativa privada en la gestió dels serveis socials, un pas més en la conversió dels nostres drets en cotització borsària. Augmenten de nou els accidents laborals greus i molt greus, aquells que generen una incapacitat per tota la vida en qui els sofreix, i seguim en més de quatre morts al dia només per anar a treballar. A costa de la vida dels treballadors i les treballadores, els beneficis empresarials es multipliquen cada any a tots els sectors.

S'imposa i generalitza un tracte humiliant i discriminatori a les persones immigrants que vénen a treballar al nostre país i que generen béns i riqueses, però que l'Estat espanyol i l'Europa fortalesa obliguen a morir en tanques, 'cayucos', pasteres, o que les abandona a la seva sort.

Vivim en una societat alienada pels mitjans de comunicació i per una educació irracional basada en valors retrògrads, que no fan sinó generar escenes diàries de brutalitat, ja sigui en properes guerres, en dones assassinades per la violència masclista, en l'extensió de l'agressivitat quotidiana o en la corrupció generalitzada. Aquesta degradació social promou un feixisme rampant davant del qual l'estat no fa cap altra cosa que fomentar les desigualtats i la ignorància, promovent amb això un nacionalisme anacrònic. Mentre la repressió sindical, policial o judicial de qualsevol moviment social crític és la seva única resposta.

Més que mai, hem de lluitar pels drets socials, suposadament consolidats, per avançar cap a una major dignitat social, qualitat de vida i ampliació de llibertats per a tots i totes; la mobilització social i la mobilització laboral són els únics vehicles capaços de frenar i resistir davant d'aquells que anteposen els beneficis, el poder i la violència a la vida, els drets i les persones.

Contra l'explotació i la repressió!

L'accident de treball i la salut laboral

Confederació General del Treball

El treball assalariat és una necessitat per a milions de persones que estan ocupades, treballen, tenen ocupació o l'estan buscant. Un treball amb el qual es produeixen béns i riquesa per a la societat.

Diàriament, una mitjana de 4,5 treballadors o treballadores veuen truncades les seves vides en les diferents activitats. Alhora que centenars de milers de persones anualment sofreixen accidents greus, molt greus i lesions invalidants solament pel fet d'anar a treballar.

La Llei, l'Estatut dels Treballadors, la Llei de Prevenció de Riscos Laborals, obliga els empresaris a tutelar la salut i la vida dels milions de persones assalariades. Aquestes garanties són burlades diàriament, en condicionar-les a la lògica de l'eficàcia econòmica i els beneficis empresarials.

Si la responsabilitat en l'organització del treball correspon a l'empresari i les morts es produeixen com a conseqüència de treballar – contractes precaris, buits de drets, destalls, ritmes frenètics i estressants, temps de desplaçaments cada cop més grans, pressions i violència (mobbing) en l'organització del treball, autoritarisme i absència de democràcia laboral – només existeixen uns responsables, els empresaris.

La societat accepta la mort en la "feina" com un fet "normal", perquè la lògica de l'eficàcia econòmica capitalista, és beneïda fins a fernos-la creure immutable. C

Accidents de treball amb baixa a l'Estat espanyol

2002
En jornada de treball
Lleus 936.071 / Greus 11.721 / Mortals 1.104 / Total 948.896
In itinere
Lleus 72.477 / Greus 2.576 / Mortals 453 / Total 75.506
Totals en jornada de treball + in itinere
1.024.402

2003
En jornada de treball
Lleus 887.309 / Greus 11.395 / Mortals 1.033 / Total 899.737
In itinere
Lleus 74.390 / Greus 2.434 / Mortals 452 / Total 77.276
Totals en jornada de treball + in itinere: 977.013

2004
En jornada de treball
Lleus 865.167 / Greus 10.474 / Mortals 955 / Total 876.596
In itinere
Lleus 81.616 / Greus 2.540 / Mortals 488 / Total 84.644
Totals en jornada de treball + in itinere: 961.240

2005
En jornada de treball
Lleus 896.063 / Greus 9.783 / Mortals 990 / Total 906.836
In itinere
Lleus 89.517 / Greus 2.309 / Mortals 379 / Total 92.205
Totals en jornada de treball + in itinere: 999.041

2006 (dades provissionals segons el MTAS)
En jornada de treball
Lleus 925.442 / Greus 8.804 / Mortals 966 / Total 935.212
In itinere
Lleus 93.346 / Greus 1.982 / Mortals 372 / Total 95.700
Totals en jornada de treball + in itinere: 1.030.912

- L'any 2006 suposa que el nombre total d'accidents de treball, 1.030.912, creix en 3,45 punts pel que fa a l'any anterior, confirmant la tendència al creixement del nombre total d'accidents.

-Més de 7.000 persones assalariades van morir en aquests 5 anys (2002 a 2006) com a conseqüència de treballar. 64.000 més van sofrir accidents greus dels quals es deriven, en la majoria dels casos, seqüeles o lesions irreversibles.

-En el període de cinc anys (2002-2006), gairebé 5 milions de persones han sofert algún accident.

Quant al balanç referit a les malalties professionals és demolidor :

-El 94% de les treballadores o els treballadors que moren per causes laborals ho fan arran d'una dolència que han contret en la seva ocupació. Solament el 6% mor en un accident de treball.

-El 64% de les malalties laborals dels treballadors i les treballadores no són reconegudes com a tals i es tracten com a malalties comunes: es reconeixen una mica menys de 30.000 casos de malalties professionals a l'any, quan realment la xifra s'aproxima a 80.000.

-Cada any, moren 14.000 homes i 2.000 dones per dolències causades pel treball, el 4% de tots els decessos que es produeixen en el país. 80.000 treballadors i treballadores emmalalteixen anualment per causes que s'inicien en en les seves ocupacions, el que fa que en aquest moment hagi 1,8 milions de persones a l'Estat espanyol que sofreixen algun tipus de mal causat pel seu treball.

-Les mútues d'accidents laborals desvien les malalties professionals cap a les contingències comunes. Solament el 16% de les dolències dels treballadors i les treballadores es tracten tenint en compte el seu orígen laboral.

Aquesta feina de conscienciació social es veu agreujada per les campanyes institucionals, les quals assenyalen en els seus eslògans d'una banda que el risc en el treball és evitable, es pot prevenir i és inacceptable socialment, i per una altra, que el model econòmic-polític que comporta l'economia de mercat (capitalisme) situa el treball i les seves conseqüències (accidentalitat, morbiditat, dolenta salut, etc.) en el camp de l'inevitable.

Mentre no es valori la vida humana per sobre de la falsa lògica de qualsevol sistema de producció, la mort en els llocs de treball ens continuarà recordant diàriament que la societat "ha optat" per la inhumanitat del capital, renunciant a garantir la vida i la salut.

Tema del mes

DAVANT L'ENTRADA EN VIGOR DE LA LLEI D'IGUALTAT

Una llei buida de contingut

Secretaria de la Dona del Comitè Confederal CGT

Dídac Salau

Davant l'entrada en vigor de la Llei d'Igualtat el dilluns 19 de març, després de ser aprovada pel Senat, venuda en paraules textuals de la vicepresidenta del govern com la norma "més important per a arribar a la igualtat des de l'aprovació de la Constitució", tenint com objectiu la nova llei acabar amb la discriminació que sofreix la dona i assolir que la igualtat legal vagi acompanyada d'una igualtat real, amb mesures d'acció positiva, conjunt de mesures laborals i de Seguretat Social contemplades en la llei, que són el resultat de l'acord arribat amb CCOO i UGT, la CGT considera que és una llei buida de contingut, sense establir una veritable tutela antidiscriminatòria, un rentat de cara davant les realitats que perpetuen relacions de desigualtat i d'explotació, sense aprofondir en les raons d'aquesta explotació i sense aportar solucions clau per a l'autèntica transformació.

1.- Aquesta llei, en el que a mesures socials es refereix, no segueix més que els paràmetres sobre els quals s'ha subscrit la reforma laboral.

2.- La noció d'igualtat d'oportunitats es redueix a dos àmbits fonamentalment: la participació en òrgans de decisió i en l'ocupació, deixant fora àmbits com el repartiment del conjunt dels treballs, deixant gairebé per complet absents de la llei els treballs no remunerats, excepte en la mesura que estan involucrats al tractar la conciliació de la vida familiar i laboral.

a) S'exigeix la participació equilibrada de dones i homes en els àmbits de decisió, però no es qüestionen les pròpies estructures de decisió. Quant al poder econòmic, no es qüestiona la falta absoluta del que s'ha denominat democràcia econòmica, i en el referit al poder polític, no es dóna un qüestionament de la falta de democràcia participativa i directa.

b) S'emfatitza en la importància d'assolir la igualtat en l'ocupació, però no es qüestionen les condicions del mercat laboral avui dia. L'èmfasi es posa en l'accés a una ocupació, al marge de les condicions del mateix, sent especialment greu, ja que el procés d'incorporació de les dones al mercat laboral va parell a un procés fort de precarització de l'ocupació, sent aquest procés una dimensió crucial de la feminització del treball.

3.- El govern i els sindicats majoritaris destaquen com avanç la suposada transposició de la directiva 2002/73/CE , a l'incorporar al nostre ordenament jurídic les definicions relatives a la igualtat: la discriminació directa i indirecta, l'assetjament sexual, l'assetjament per raó de sexe i les accions positives. CGT vol posar de manifest que aquesta llei no suposa un gran avanç legislatiu, ja que moltes d'aquestes qüestions ja estaven contemplades en l'ordenament jurídic, així com perquè el concepte esbiaixat d'igualtat del que es parteix és una igualtat de partida per a inserir-se en un sistema desigual. La llei entra en la dinàmica d'assumir la lògica empresarial: la recerca del benefici monetari com l'objectiu legítim de les empreses i condició prèvia, per a posteriorment buscar el benestar social en els marges que això permet. Es parteix de la inevitabilitat i el predomini de la lògica productivista de l'acumulació.

4.- Quant a la venuda conciliació de la vida familiar-personal/laboral, es redueix la noció de cures a les de la infància, es dóna al marge d'un debat de quines són les prioritats socials a l'hora d'organitzar el conjunt social. La corresponsabilització del conjunt del col·lectiu masculí no és una prioritat de la llei i no es preveuen mesures per a fomentar-la. En definitiva, parlar de conciliació acaba sent parlar d'ocupació i maternitat, i es va afermant un model de la dona "completa" que està en ambdós al mateix temps. Tot la resta de facetes de la vida de les persones queda fora; els homes, queden fora; i la reflexió sobre les estructures socioeconòmiques i sobre qui assumeixen la responsabilitat en la sostenibilitat de la vida es minimitza.

Les dones cuidadoras reivindiquen el salari mínim per al seu treball de cura a familiars

Les Dones Compten

En relació a la Llei de Dependència, saludem la proposta del Ministre Caldera de remunerar amb 561 euros els cuidadores de familiars amb discapacitats, dels quals 83% són dones. No obstant això, destaquem les següents preocupacions que esperarem que el Consell Territorial de la Dependència prendrà en compte en el moment d'acordar el pagament definitivament:

-El sou proposat de 487 euros mensuals (amb un addicional 74 euros en cotització a la Seguretat Social i formació = 561 euros) és només 91% del salari mínim (570.60 euros - cotitzacions i deduccions = 534.88 euros) encara que es reconeix que les persones amb un gran nivell de discapacitat necessiten cuidats les 24 hores del dia. Per què assignar-li menys valor econòmic al treball de cura que a qualsevol altre treball?

-La quantitat del pagament hauria de ser fixat en el mínim de 561 euros i no ser una suma variable que dependrà del grau de discapacitat. És una jornada de treball no estipulada, sense límits que fins i tot a familiars amb nivells de discapacitat baixos pot obligar a les cuidadoras a abandonar un treball fora de casa o a canviar de lloc de residencia.

-Les cuidadoras segueixen sense el reconeixement de ser treballadores amb els corresponents drets, responsabilitats i dignitat.

-La Llei reconeix un dret universal, i per tant, les ajudes han de ser universals com l'accés a l'educació o la sanitat -les persones malaltes/discapacitades no haurien de sufragar el 35% del total en funció de la seva renda.

-Fan falta garanties que es respectarà l'autonomia de les persones amb discapacitats i no seran obligades a utilitzar una residència quan trien cures a casa i tenen un acord amb una cuidadora familiar.

-Les grans inversions públiques per establir l'ampliació dels recursos per a persones amb discapacitats acaben finançant serveis privats en empreses i residències ateses per dones autòctones i immigrants mal pagades (en el sector privat els salaris femenins són de mitjana un 50% inferiors als masculins: segons dades de l'"Indice Laboral Manpower 2005").

-Les comunitats autònomes inclús no han destinat pressupost per implementar aquesta llei quan comparteixen a mitges el finançament amb el govern central.

Està previst que en 2007 més de 200.000 persones es beneficiaran d'aquestes ajudes. Són el 15% dels 1,3 milions de dependents, les més necessitades, amb un gran nivell de discapacitat. L'aportació vital de les cuidadoras a la societat i l'economia, ens dóna dret a rebre un reconeixement econòmic que reflecteixi el valor d'aquest treball i les habilitats de les treballadores que ho realitzen. Així permetrà la independència econòmica que tant ens mereixem i que fa mancada per a combatre la pobresa, la violència i la desigualtat salarial entre dones i homes.

Per això, les sotasignades, exigim al president Zapatero que compleixi el compromís amb les mares, cuidadores i cuidadors en els següents termes:

-Que s'estableixi un pagament digne a les i els cuidadors de persones dependents siguin familiars o no.

-Que es compleixi el compromís electoral de la paga de 100 euros mensuals a totes les mares amb filles o fills menors de tres anys, independentment de la seva situació laboral.

http://www.petitiononline.com/cures/petition.html

Per a més informació:

Xarxa "Les Dones Compten" Centre Les Dones Compten, Radas, 27 local, 08004 Barcelona, mujerescuentan@terra.és

Qui dóna suport a la Xarxa Les Dones Compten:

Associació Ciutadana pels Drets de les Dones
Associació Desideria Jiménez
Associació Dones Internacional Costa del Sol
Associació Quetzal
Associació Transexuales i Intersexuales de Cataluny
Associació Catalana de Brigadistes a Nicaragua-Sandino
Can Bardina
Col·lectiu 8 de Març d'Alcoi
Col·lectiu Gai de Barcelona
Col.lectiu Maloka Colombia
Col·lectiu Feminista Lanbroa
Federació Catalana de Famílies Monoparentals
Fundació Entredos
Gemma - Grup d'Embaràs i Maternitat
Grup de Mares de Poble Sec
Grup Mares Doules
Col·lectiu lesbià, gai, transsexual i bisexual
Vaga Mundial de Dones
Dones de Madrid
Les Dones Artistes de Catalunya
Lobby de Dones
Els Partits Feministes
Paraguai Fet a mà Espanya
Plataforma pro Drets del Naixement
Les Dones Compten

> EL MOVIMENT

Contra el feixisme, unitat popular

Antifa.Hospitalet@gmail.com

Ja fa alguns mesos que venim observant amb preocupació el creixement progressiu del moviment feixista a l'Hospitalet, Així com la ferma aposta organitzativa que intenten consolidar a la nostra ciutat. Organitzacions de caràcter neonazi, concretament el "Frente Democrático Español" i "Españoles bajo el Separatismo" s'han establert a l'Hospitalet amb objectiu de convertir-lo en un feu feixista més del cinturó barceloní. A causa d'això, diverses persones d'idees democràtiques o progressistes d'esquerra, Així com alguns sectors de la nova immigració, ja han rebut amenaces i pallises per part de cap-rapats del "Frente Democrático", actualment a recer del seu cau miserable del barri de Can Serra, i de la seva bandera franquista.

La situació és molt delicada i, ahir com avui, la consigna ha de ser: contra el feixisme, unitat popular.

És necessària la unitat de totes les forces populars, progressistes d'esquerra i veïnals de la nostra ciutat per tal d'aconseguir derrotar la reacció, sigui quina sigui la seva forma. És així com les veïnes i els veïns de l'Hospitalet deixarem diàfanament clar que les conductes xenòfobes i els valors autoritaris propis del feixisme no tenen ni tindran mai cabuda en una ciutat com la nostra, aixecada pels immigrants i veritable conglomerat d'incomptables cultures .

Per deturar aquest procés organitzatiu incipient de l'espanyolisme d'ultradreta, per acabar amb aquesta onada de violència feixista i amb objectiu d'evitar futures situacions lamentables demanem:

-La fi de la impunitat neonazi pel que fa als cossos policials, massa sovint autèntics valedors de la intolerància.

-El tancament del local del "Frente Democrático Español", ja que és l'element aglutinador de tota la ultradreta de l'Hospitalet.

Veïnes i veïns, no som un poble de bèsties:

Si sou dels que lluiten per una societat justa, si sou solidaris amb els qui pateixen intolerància, si treballeu per la llibertat de les persones i dels pobles, si sou bisexuals, homosexuals o transsexuals, si estimeu la cultura, si sou anticapitalistas, si procediu de fora de Catalunya o d'enllà de l'Estat espanyol, si estimeu la Llibertat o la Democràcia, si esteu encontra de l'autoritarisme, del masclisme o de l'espanyolisme, si sou de Classe Treballadora, uniu-vos!!!

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtcatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FIS AL 15 D'ABRIL

DIVENDRES 16 DE MARÇ

INSPECCIÓ DE TREBALL obre procediment sancionador a l'empresa SAS-Abrera, a l'incomplir els requeriments fets el passat 5 de març, entre ells el d'acomplir l'obligació de donar feina efectiva als seus treballadors.

CERCAVILA EN SUPORT al centre social ocupat Ruïna Amàlia del barri del Raval de Barcelona. (IU)

ONZÈ ANIVERSARI del centre social ocupat La Via de Balaguer. (CI)

DISSABTE 17 DE MARÇ

NO A LA GUERRA: quatre anys després. Fora les forces d'ocupació de l'Iraq i Palestina. Manifestació a la plaça Universitat de Barcelona, que aplegà unes 10.000 persones. Es produïren moments de tensió entre familiars i amics de la Núria Pòrtulas i militants d'ICV. Concentració a l'estàtua dels despullats de Tarragona.

MANIFESTACIONS PER LA LLIBERTAT DE LA NÚRIA PÒRTULAS a Girona i Barcelona. La de Barcelona aplegà un miler de persones que recorregueren el centre de la ciutat. (CI)

L'ASSEMBLEA DE PRECARIS CONTRA L'ESPECULACIÓ de Sabadell va alliberar una vivenda al carrer Sant Cugat de la ciutat. (CI)

ASSEGUDA PER UNA VIVENDA DIGNA a la plaça de la Vila de Badalona. (CI)

50 PERSONES TALLEN AMB CADENES el carrer Albi del barri del Bon Pastor de Barcelona, per tal de defensar els veïns del barri que encara resisteixen al pla urbanístic de l'ajuntament.

DIUMENGE 18 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ ANTIFEIXISTA a la plaça del dr. Robert de Sabadell. Es realitza amb motiu del judici que es realitzarà, finalment, contra els acusats, en algun cas membre del MSR, d'una agressió contra joves membres d'un Ateneu Popular l'any 1999. (CI)

MANIFESTACIÓ EN DEFENSA DEL TERRITORI a Palma de Mallorca, contra l'urbanisme sense límits. Aplegà milers de persones, omplint el recorregut de punta a punta. (CI)

PROJECCIÓ DE LA PEL·LÍCULA "El vent que agita l'ordi" al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona. Organitzada per l'Assemblea de Joves de Tarragona.

ES FA PÚBLICA L'OCUPACIÓ D'UN ANTIC CINEMA (cine Miramar) a Canet de Mar.

DILLUNS 19 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ ANTIFEIXISTA davant dels jutjats de l'Eix Macià a Sabadell, amb motiu del judici contra uns neonazis acusats d'una agressió l'any 1999. (CI)

L'ASSEMBLEA D'V DE VIVENDA, una de les entitats que co-organitzen les manifestacions pel dret a l'habitatge, es va realitzar a l'interior d'un caixer de la Caixa de la Plaça Sant Jaume de Barcelona, per tal d'assenyalar el sector financer com un dels responsables de la vulneració del conegut article 47 de la constitució que garanteix el dret a l'habitatge. (CI)

DIMARTS 20 DE MARÇ

ELS TREBALLADORS DE SAS ABRERA ocupen pacíficament el concesionari de SEAT de Martorell en el diviuitè dia que porten de tancament. Al migdia, coincidint amb el canvi de torn de SEAT, van concentrar-se a les portes de l'empresa repartint 7000 octavetes.

REUNIÓ DE LA CGT amb l'alcalde de Reus per tal de tractar la degradació del ferrocarril com a servei públic.

LA POLÍTICA "D'ESQUERRES DE DEBÒ" d'ICV deixa sense casa un grup de veïns del barri de Sants de Barcelona. Els mossos d'esquadra desallotgen de matinada Can Punxes, casa ocupada al gener de 2006. Com a resposta es produí una cassolada popular davant la seu del districte. Un altre cas sense notificació prèvia per part dels jutjats. (CI)

CASSOLADA CONTRA LA DESTRUCCIÓ de l'ateneu santboià. Cada divendres a les 20 hores davant de l'ajuntament de Sant Boi de Llobregat. (IU)

VEÏNS DEL BARRI DEL RAVAL de Barcelona denuncien el desallotjament d'una senyora de vuitanta anys per part de 5 furgonetes d'antiavalots municipals. (CI)

DIMECRES 21 DE MARÇ

SEGONA REUNIÓ DE L'ERO entre la direcció de l'empresa SAS Abrera i el comitè d'empresa al CMAC.

CURS D'ECONOMIA CRÍTICA a la Universitat Rovira i Virgili, organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres Som: "El sistema productiu".

CONCENTRACIÓ DAVANT LA SEU D'ICV de Barcelona per exigir la llibertat de la Núria Pòrtulas. S'aniran repetint cada dimecres. (IU)

INAUGURACIÓ DELS NOUS LOCALS DEL RACC a la Diagonal de Barcelona, amb la presència dels reis d'Espanya. Concentració de protesta davant la seu del RACC. (IU)

CERCAVILA DE PROTESTA contra el desallotjament del centre social ocupat La Gata a Sant Cugat. (IU)

INAUGURACIÓ DE L'ACAMPADA PER UN HABITATGE DIGNE a la plaça Cívica de la Universitat Autònoma de Barcelona. (CI)

DIJOUS 22 DE MARÇ

"PER LA LLIBERTAT, CONTRA EL FEIXISME, prou d'agressions feixistes". Concentració unitària antifeixista a Palma de Mallorca, per protestar contra l'atemptat que va patir la seu de CGT de la ciutat.

CONCENTRACIÓ contra el precinte de l'Ateneu del Xino davant dels jutjats d'Arc del Triomf de Barcelona (IU)

CASSOLADA CONTRA L'ESPECULACIÓ a la marquesina de la Via Julia del barri de Roquetes (9 barris - Barcelona). (IU)

COM A CONTRIBUCIÓ A LA LLUITA PEL DRET A L'HABITATGE digne, 80 persones convocades pel col·lectiu Ariadna Pi va sortejar diferents pisos de la Torre Agbar des del seu interior, reclamant la conversió de les seves plantes buides en pisos i pisets a l'abast de tothom.

PROTESTES CONTRA LA PRESÈNCIA DE MOSSOS d'Esquadra i exèrcit al Saló de l'Ensenyament de Barcelona. La protesta acabà amb la identificació de 15 joves manifestants.

DIVENDRES 23 DE MARÇ

VAGA A PARCS I JARDINS de Barcelona. Amb manifestació fins a la seu de l'Institut (carrer Tarragona).

TERCERA REUNIÓ DE L'ERO entre la direcció de l'empresa SAS Abrera i el comitè d'empresa al CMAC.

XERRADA-DEBAT "Contrainformació a la xarxa" al CSO 'La Bankarrota' de Cornellà. Amb la participació d'Indymedia, Moviments, SinDominio, etc.

MARXA DE TORXES al barri de Sants per tal de denunciar la política urbanística de les administracions i contra els desallotjaments. L'últim al barri, Can Punxes. (IU)

EL DISTRICTE DE SANT ANDREU (Barcelona) veta la celebració d'una xerrada a l'equipament públic Can Fabra per reivindicar un Ateneu Popular. (CI)

DISSABTE 24 DE MARÇ

MANIFESTACIONS A DIVERSES LOCALITATS de l'estat pel dret de l'habitatge. A Barcelona, manifestació

multitudinària de 20.000 persones que sortí de la plaça Catalunya. A Tarragona, davant de l'estàtua dels despullats. La CGT treu un comunicat on fa una crida a afegir-s'hi.

CONCENTRACIÓ A BERGA dcontra l'ordenança cívica de la ciutat que és purament una forma de control social.

DURANT EL CONCERT de comiat del cantautor Lluís Llach un grup de solidaris va desplegar una pancarta a l'escenari demanant la llibertat de la Núria Pòrtulas. (CI)

CONVOCATÒRIA ANÒNIMA d'una 'primera saltada popular' a l'estació de metro d'Urquinaona.

CONCERT PEL PRIMER DE MAIG Internacionalista a Gaza, al Centre Cívic la Sedeta de Barcelona.

DIUMENGE 25 DE MARÇ

CONCENTRACIÓ DELS TREBALLADORS de Parcs i Jardins de Barcelona al Parc del Turó de la Peira.

DIMARTS 27 DE MARÇ

ACTE DE SUPORT DE "SÍ AL PROCÉS DE PAU" a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona. Amb el suport de la CGT.

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE "Cròniques del 6 i altres retalls de la claveguera policial" de David Fernàndez al Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona, amb presència de l'autor. Organitza, Casal i CGT.

EN DECLARACIONS A CATALUNYA RÀDIO, el líder d'ICV Joan Boada dona per tancades les investigacions sobre el cas de la Núria Pòrtulas.

DIMECRES 28 DE MARÇ

QUARTA REUNIÓ entre direcció i comitè d'empresa de SAS Abrera, sense acords concrets. Els treballadors porten 26 dies ocupant la fàbrica.

CURS D'ECONOMIA CRÍTICA a la Universitat Rovira i Virgili. Organitzat per la CGT de Tarragona i Nosaltres som: "el paper de l'estat".

ATEMPTAT INCENDIARI contra el Casal Popular de Gràcia (Barcelona).

DIJOUS 29 DE MARÇ

LLIURAMENT DELS PREMIS LITERARIS Pablo Díez, en memòria del conductor d'autobús que es va suicidar al ser acomiadat per l'empresa. Als locals de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona.

CONCENTRACIÓ DE TREBALLADORS DE SAS ABRERA a les portes de SEAT Martorell, provocant que SEAT aturi la producció. Els treballadors de SAS Abrera porten ja 27 dies de tancament a la fàbrica.

DIVENDRES 30 DE MARÇ

FINALITZEN LES JORNADES LLIBERTÀRIES realitzades a la Universitat de Barcelona. També finalitzen les representacions de l'obra de teatre crítica amb la situació de l'habitatge "Realidades Avanzadas". (CI)

MANIFESTACIÓ DE SUPORT al Casal Popular de Gràcia, atacat el dimecres anterior. (CI)

DESALLOTJAT EL CSO LA RESPOSTA, de Terrassa, després de tres mesos i mig d'ocupació. (CI)

DISSABTE 31 DE MARÇ

"4 ANYS DE TORTURES, 4 ANYS D'IMPUNITAT". 4 solidaris s'emmanillaren tallant el passeig Lluís Companys de Lleida, denunciant el quart aniversari de les detencions de diversos joves a Torà. (CI)

"ELS JOVES OCUPEM EL CARRER, CONSTRUÏM UNA GIRONA POPULAR" sota aquest lema es va presentar l'Assemblea de Joves de Girona amb una performance reivindicativa a la rambla de la ciutat. Una trentena de joves es van aplegar a l'acte, que va concloure amb una concentració davant de l'ajuntament i un dinar popular.

AVIS I ÀVIES DEL BARRI DE LES CASES BARATES del Bon Pastor de Barcelona protagonitzen una caçolada per denunciar la situació que estan patint els seus habitatges.

PACIFISTES REPARTEIXEN OCTAVETES davant la cooperativa Abacus reivindicant que deixi de vendre productes israelians. L'acció es fa de manera simultània a Tarragona, Manresa, Sabadell, Lleida i 3 establiments de Barcelona. (CI)

INAUGURACIÓ de la biblioteca popular a l'Ateneu Santboià.

ENTERRAMENT SIMBÒLIC del barri de la Barceloneta (Barcelona), com a protesta contra les intencions urbanístiques de l'ajuntament. (CI)

OCUPACIÓ I DESALLOTJAMENT irregulars a Sant Just Desvern. Es produiren 5 detencions. Els ocupants denuncien la inexistència de cap tipus d'ordre judicial que justifiqués el desallotjament. (CI)

L'ASSEMBLEA DE JOVES DE VILANOVA retira 12 plaques de simbologia feixista que encara romanien a la vila.

LA CARAVANA CATALANA D'AJUT HUMANITARI per al Sàhara aconsegueix arreplegar 35 tones d'aliments, que surten en la 13a caravana fins a Tinduf (Algèria). (CI)

DIUMENGE 1 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ dels treballadors de l'Institut de Parcs i Jardins de Barcelona al Parc de la Ciutadella.

ELS MOSSOS D'ESQUADRA irrompen a l'espai La Capsa d'El Prat de Llobregat, alertats per un possible picabaralla dins del centre. Arrel de la seva entrada, dues persones van ser detingudes i diverses persones van haver de rebre atenció mèdica. Tres persones van presentar denúncia. (CI)

PARAULES PER LA PAU a la plaça de la Font de Tarragona. Concentració cultural contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

DILLUNS 2 D'ABRIL

ATURADES DE DUES HORES a tots els centres d'Atento de l'estat espanyol. Convocats per CGT, en resposta als 1.200 acomiadaments que s'havien produït a les darreres setmanes.

DIMARTS 3 D'ABRIL

INCREPATS L'ALCALDE DE BARCELONA Jordi Hereu i els regidors Jordi Portabella i Carles Martí, durant la inauguració del mercat de la Barceloneta. (CI)

DIMECRES 4 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA DE LA VILA del Prat de Llobregat per tal de denunciar l'actuació dels mossos del passat. Aplegà una setantena de persones i finalitzà amb la lectura d'un manifest on es recordaren els fets i s'exigia una rectificació de l'actuació policial. (CI)

CONCENTRACIÓ DAVANT DEL CONSOLAT GREC de Barcelona en solidaritat amb els estudiants llibertaris grecs detinguts a Atenes. (IU)

DIJOUS 5 D'ABRIL

CONCENTRACIÓ contra el judici de l'Opera (casa ocupada de l'Hospitalet).

COMENCEN LES CELEBRACIONS pel vintè aniversari de la ràdio lliure Ràdio Bronka (Nou Barris Barcelona), amb un concert punk a un centre social de l'Hospitalet. (CI)

DIVENDRES 6 D'ABRIL

CERCAVILA per la retirada dels símbols feixistes al barri de Sants de Barcelona. (IU)

DISSABTE 7 D'ABRIL

MANIFESTACIÓ A LA PLAÇA dels Països Catalans per denunciar l'aniversari de l'inici de les mobilitzacions a Mercadona. (IU)

FIRA DEL DISC AUTOGESTIONARI 'Fes-ho tu mateix' al bloc ocupat del barri de Santa Eulàlia de l'Hospitalet de Llobregat. (IU)

MANIFESTACIÓ A L'HOSPITALET de Llobregat en suport al centre social ocupat l'Opera. (IU)

DIMARTS 10 D'ABRIL

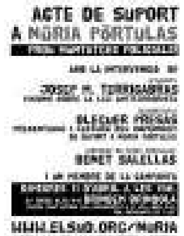
ES PRESENTA EL PLA de la direcció de Seat per reduir 1500 llocs de treball. CGT decideix la seva postura després d'un referendum entre els afiliats.

DIMECRES 11 D'ABRIL

ATUREM ELS ENDERROCS AL BON PASTOR. El barri de les cases barates del Bon Pastor està patint un procés de requalificació urbanística i alguns veïns estan resistint contra aquest procés.

CONCENTRACIÓ CONTRA ELS ABUSOS policials davant la plaça de la Vila de l'ajuntament d'El Prat. (CI)

XERRADA DEL GRUP DE SUPORT A PRESOS i Preses en Lluita a la Fonoteca de Balaguer. (CI)

ACTE DE SUPORT A LA NÚRIA PÒRTULAS al nou espai "Brindem Brindoles" del barri del Raval. (CI)

CULTURA I PETROLI: pobles indígenes amenaçats: jornada al centre social Torreblanca de Sant Cugat. (CI)

DIVENDRES 13 D'ABRIL

XERRADA SOBRE ATENEISME i presentació noticiari enciclopèdic a l'Ateneu Rosa de Foc de Barcelona.

DISSABTE 14 D'ABRIL

ASSEMBLEA A LA SALA FONOTECA de Balaguer, per parlar de la campanya de solidaritat amb Josep Pàmies, activista anti-transgènic que serà jutjat i a qui se li demanen 4 anys de presó i 50.000 euros de multa. (CI)

10È ANIVERSARI del Centre Social Ocupat Kan Mussol de Molins de Rei.

FINALITZEN LES JORNADES ANTIREPRESSIVES realitzades al cso La Fibra de Mataró. (CI)

20È ANIVERSARI DE RÀDIO BRONKA: Tallers pràctics de ràdio al Kasal de Joves de Roquetes. (CI)

JORNADA ANTI PRESONS al centre social ocupat La Kurtida de Banyoles.

DIUMENGE 15 D'ABRIL

EL GRUP GENT DEL TER realitza una excursió-visita als Galligans.

> DELS MOVIMENTS

Resum de les Jornades Zapatistes celebrades a Gandia

Zero

Del 23 al 30 de març, han tingut lloc a Gandia (València) les Jornades d'Anàlisi i exposició fotogràfica sobre Chiapas i Oaxaca organitzades per CGT la Safor i amb la col·laboració de la Comissió Chiapas CGT, el Col·lectiu Zapatista El Caragol i la Fundació Jaume I.

Al llarg d'estos dies s'ha pogut visitar en la seu del Casal Jaume I l'exposició fotogràfica "69 Miradas contra Polifem" en què, a través de les imatges, es fa un recorregut al moviment zapatista entre gener del 94 i agost del 2003.

El divendres 23 de març va tindre lloc la inauguració de l'exposició i la presentació del cd "Los Ritmos del Espejo II" a càrrec de José Luis Humanes i Òscar Llago Giménez, membres de la Comissió Chiapas de la CGT. En l'acte hi van participar unes 25 persones.

El dijous 29 de març a les 19 hores es va projectar part del documental "Un lugar llamado Chiapas" i l'entrevista a Gloria Muñoz Ramírez que s'inclou en el llibre de la Comissió "Miradas, Ecos y Reflejos". A continuació, va tindre lloc un debat en què va participar com a membre de la Comissió Chiapas Òscar Llago i Giménez i al qual van acudir unes 30 persones.

El divendres 30 de març a les 19 hores, Teresa Chávez, membre de la V Comissió Internacional de Drets Humans en Oaxaca i de la Comissió Chiapas CGT ens va presentar les conclusions i les recomanacions de la Comissió Internacional. A continuació, Omar Olivera, membre de l'A.P.P.O, fundador de Radio Plantón i de Magisterio Zapatista i sindicalista de la Secció XXII de la Coordinadora Nacional de Trabajadores de la Enseñanza (C.N.T.E.) ens va explicar com s'ha desenvolupat el conflicte en Oaxaca i quals han estat les seues conseqüències. A l'acte hi van assistir unes 50 persones.

Aprofitant la presència d'Omar a València i a petició d'ell mateix el dissabte 31 de març acudirem a Ràdio Klara on va ser entrevistat en directe. També varem visitar la Llibreria Associativa Sahiri, lloc on habitualment la Comissió Chiapas CGT es reuneix a València i on programa les seues activitats. Allí va poder visitar la biblioteca.

Les jornades han sigut cobertes per la TV local de Gandia. El dia 20 de març, Rut Moyano va ser entrevistada en esta televisió i a tots els actes es va desplaçar un càmera per a prendre imatges.

Com a valoració final volem ressaltar la predisposició de CGT la Safor i de la mateixa Comissió Confederal.

> AL MÓN

8 d'abril, Dia Internacional del Poble Gitano

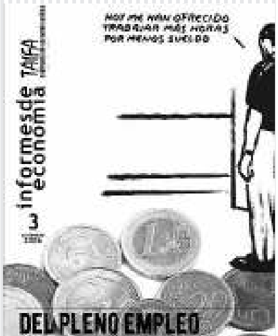
El 8 d'abril els gitanos celebren el Dia Internacional del Poble Rom, data del primer Congrés Gitano Internacional, celebrat el 8 d'abril de 1971 a Londres. La diada recorda l'èxode inicial i els avantpassats del poble rom, sobretot les víctimes immolades pels nazis. Tot i que fa de mal dir, per manca de xifres oficials, hom estima que la població gitana és d'uns dotze milions d'individus a tot el món, vuit dels quals, pel cap baix, al continent europeu.

El poble gitano ha estat discriminat històricament pertot arreu, com ho demostren un índex de desocupació elevat un grau d'educació baix i unes condicions de vida més precàries que la majoria de la població. Pensem que en alguns països centreuropeus els gitanos són quasi obligats a assistir a escoles de discapacitats, i hi ha col·legis que els segreguen en aules separades.

El poble gitano és originari del nordoest de l'Índia, d'on va partir, devers el segle X, cap a ponent, i el segle XIV ja el trobem establert als Balcans. A la primeria del segle XV una nova onada migratòria el dugué a l'Europa central i occidental, i els gitanos arriben al nostre país l'any 1425.

El fet d'ésser nòmades els ajudà a escampar-se per tots els racons del continent europeu i a passar, més endavant, a terres americanes. El nomadisme i la tendència a l'endogàmia s'han assenyalat com dos dels factors que n'han dificultat la integració a les societats d'acollida.

Informe d'Economia Crítica número 3

Elaborat pel col·lectiu Taifa, Seminari d'Economia Crítica, porta el títol "Del pleno empleo a la plena precariedad". Els tres temes principals de l'informe són:

-Les relacions laborals al començament del Segle XXI.

-El mercat de treball a l'Estat espanyol.

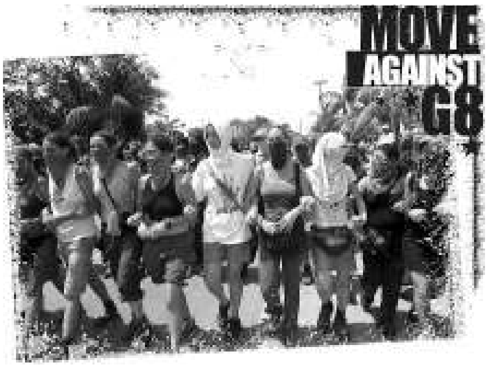
-La Reforma Laboral de 2006.

Podeu accedir a l'informe des de la portada del web de la CGT de Catalunya www.cgtcatalunya.cat on clicant en la notícia corresponent anireu al document en pdf: http://www.cgtcatalunya.cat/nuke/Documents/INFORME_ECONOMIA_CRITICA_TAIFA.pdf?name=News&file=article&sid=2283

Crida a la mobilització contra la trobada del G8

Del 6 al 8 de juny del 2007, tindrà lloc en Heiligendamm, prop de Rostock, a la costa del Mar Bàltic, al Nord d'Alemanya, la pròxima cimera del G8, la trobada dels caps d'estat i de govern dels set països més rics del planeta Alemanya, Canadà, Estats Units, França, Itàlia, Japó i el Regne Unit, més Rússia.

S'ha fet una crida a la Mobilització Internacional contra la cimera del G8. Serà una dels mobilitzacions més grans contra el G8 en anys. Ja fa dos anys que es fan nombroses manifestacions i petites accions contra el G8 en la regió. Després de les mobilitzacions contra altres trobades del G8 com Praga, Seattle o Genova, després de vuit anys des de les primeres protestes en contra d'aquestes cimeres, s'ha fet una crida a la participació per tal que aquesta mobilització sigui un altre pas important en la lluita internacional contra el capitalisme global.

Aquestes són les diferents aliances creades en els mobilitzacions anti G8 2007.

-Aliança-Anti-G8 per una perspectiva revolucionària

http://www.antig8.tk/home_es.php

-L'Aliança-Anti-G8 per una perspectiva revolucionària és una unió de diferents grups de l'esquerra radical, anarquistes, trotskistes, comunistes i autònoms, amb una orientació internacional.

Dissent! Netzwerk

http://dissentnetzwerk.org/node/347

A la xarxa Dissent estan organitzats diferents grups anarquistes, autònoms i antifeixistes.

Esquerra intervencionista

http://www.g8-2007.tk/

L'Esquerra intervencionista és una aliança de grups antifeixistes i internacionalistes de tota Alemanya, que estan en favor d'una aliança gran de l'esquerra oberta a grups com Attac, cristians, ONG´s progressistes i el PDS.

Al costat de les aliances formades per grups de tota Alemanya, també existeixen aliances en diverses ciutats i grups locals que se senten més o menys prop de l'espectre de Dissent, de l'esquerra intervencionista o de l'Aliança-Anti-G8 per una perspectiva revolucionària.

Programa

Dissabte 2 de juny: gran manifestació inaugural en Rostock.

Diumenge 3 juny: esdeveniments culturals i acció antimilitarista en la rampa de llançament de bombes de Wittstock (prop de Berlín)

Dilluns 4 juny: Dia d'acció + Conferència sobre migracions + Manifestació.

Dimarts 5 juny: Dia d'acció contra guerra i militarització + Bloqueig de l'aeroport Rostock.

Dimecres 6 juny: Comença la cimera del G8 + Bloquejos descentralitzats + Cimera alternativa.

Dijous 7 juny: continuar els bloquejos a tota la zona + Cimera alternativa + Una altra manifestació...

Divendres 8 de juny: últim dia de cimera.

BARCELONA, 17, 18 I 19 DE MAIG DE 2007

Curs d'Expedients de Regulació d'Ocupació, anàlisi i coneixement

Bruno Valtueña Sánchez, Secretaria de Formació CGT

Destinat a persones militants de CGT que tinguin una intervenció sindical en sectors com Metall -automoció, components d'automoció-, Químiques, Camp, Empreses de serveis –telecomunicacions, transports-, Construcció, etc. i a militants de CGT de les diferents confederacions territorials.

Durada: quatre dies sencers, 8 hores cada dia (4 en sessió de matí i 4 en la de tarda). Total 32 hores.

Horari: dijous 17, de 17 a 20 hores; divendres 18, sessions de matí de 10 a 14 h i sessions de tarda de 16 a 20h; dissabte 18, de 10 a 14 hores. Algunes parts del temari que es tractarà són les següents:

Estructura del Curs
I. Text base

b. Els ERO en la Guia Jurídica-Sindical de CGT

c . La tramitació dels ERO

d . Documentació de consulta.

f. El Contra Informe o Informe d'Oposició

g. El procediment laboral i el contenciós administratiu

h. Introducció a l'anàlisi econòmica financera.

i. Els ERO, els acomiadaments individuals, les reestructuracions com a parts de les polítiques de reordenació dels mercats.

j. CGT davant aquestes polítiques.

k. Legislació bàsica.

II. Materials per a alumnes

b. Presentacions en Power Point de l'Anàlisi de l'Empresa.

c. Com s'ha de presentar un ERO.

d. Materials de CGT davant els ERO en general i en concret.

III. Metodologia didàctica

e. Deteniment en categories essencials: la raó empresarial, la competitivitat, l'economia, etc.

f. Exemplificar les exposicions.

Ponents

Desiderio Martín, Gabinet Jurídic de CGT.

Lloc de celebració: Sala Costa i Font, Via Laietana, 18, 9a planta.

Termini per a inscripcions: fins a 14 de maig de 2007.

Contacte: Bruno Valtueña tel. 605 341 072 i Francina 93 310 33 62.

BARCELONA, 15 I 16 DE JUNY DE 2007

Curs de Formació de Formadors i Formadores de CGT

Bruno Valtueña Sánchez, Secretari Formació CGT

Fins ara, s'han realitzat diversos cursos de formació de formadors de CGT, en ells s'han desenvolupat activitats per crear un grup de formadors que dinamitzin la formació, basada en els acords congressuals i en la forma que la nostra pedagogia llibertària requereix. No és qüestió de crear formadors amb un títol que validi la persona, sinó que el curs ha d'assolir en primer lloc ser un lloc de debat i aprenentatge, per a saber expressar millor les idees anarcosindicalistes que propugnem la CGT, i punt de partida perquè es prengui la formació amb la importància deguda.

Destinataris

Totes aquells afiliats i afiliades que ho desitgin i que, preferentment, estiguin treballant, o vagin a fer-lo, en els aspectes de formació en els seus respectius sindicats, federacions territorials o sectorials.

Programa-Planificació

Primer dia (15 de Juny)

De 17 a 17.30h: recepció de participants.

De 17.30 a 18h: presentació del curs.

De 18 a 19.30h: 1r taller: "La pedagogia llibertària a debat".

De 19.30 a 21h: 2n taller: "Com el complex pot ser simple?"

Segon dia (16 de Juny)

De 9 a 10.30h. 3r taller: "El paper del formador com a facilitador de l'aprenentatge".

De 10.30 a 11h. Cafè.

D'11 a 12.30h. 4t taller pràctic "Com analitzar críticament?"

De 12.30 a 14h. 5è taller pràctic "Com participar és el principal?"

De 14 a 16h. Menjar.

De 16 a 18h. 6è taller pràctic "Com dinamitzar grups?"

De 18 a 19h. Avaluació final i reflexió sobre el model de formació en CGT.

Ponents: Antonio Moreno, Luis García, Francesc Prous, Emili Cortavitarte i Jacinto Ceacero.

Lloc de celebració (previst): Local de CGT Via Laietana 18, 9è, Barcelona. Obert el termini d'inscripcions fins a 10 de juny de 2007.

Prioritats:

En cas que fora necessari fer una selecció dels i les assistents, tindran prioritat els qui vinguin avalats/des per la seva Federació Territorial o Sectorial o pel seu Sindicat.

Contactes per tal de matricular-s'hi: spccc@cgtcatalunya.cat i 93 310 33 62.

En un país en guerra, totes les relacions socials, començant per l'escola o la universitat, es veuen trasbalsades i esdevenen diferents

En el "Catalunya" proper inclourem un reportatge sobre CGT a Palestina

Entrevista amb Al·la'h, palestí de Jerusalem repessaliat per l'Estat israelià

'No lluitaria si no pensés que el futur serà millor'

Entrevista i fotos: **Mireia Gaza**

Al·la'h és un noi palestí de Jerusalem. Milita en una organització marxista i hem tingut l'oportunitat de parlar amb ell perquè ens expliqués com va viure la seva etapa d'estudiant en la universitat, etapa en la qual va estar empresonat durant 9 mesos per formar part d'una organització d'estudiants.

-Ens pots parlar de la universitat? A Palestina, la teva experiència com a estudiant,...

-En el meu cas, per ser de Jerusalem hagués pogut estudiar en una universitat israeliana. Jo, però, vaig decidir-me per una universitat palestina malgrat que tenen menys mitjans. La universitat hebrea és una de les organitzacions més sionistes de Jerusalem. No puc estudiar en una universitat i combatre-la al mateix temps. Has d'escollir: o la combats o hi estudies.

Vaig estudiar a la Universitat de Betlem, allà les organitzacions palestines sentim que estem construint la nostra pròpia universitat. Lluitem per defensar-la i això és un dels moments més importants per a una persona revolucionària.

Ha estat difícil estudiar a Betlem però n'estic orgullós. La teva gent ha treballat fort per aconseguir els diners que et permeten estudiar per tant tenim una responsabilitat.

-Com vas viure la lluita contra l'ocupació israeliana a la Universitat?

-A la universitat estàvem molt organitzats, però els israelians ens controlaven molt. Molts dels meus amics i jo mateix hem estat a la presó per estar en un moviment estudiantil. Només per pertànyer a una organització estudiantil se't tracta com un milicià que lluita amb armes. De fet, cal tenir en compte que si ets un membre de Hamàs et posen 8 mesos a la presó i si, en canvi, formes part del moviment d'estudiants de Hamàs hi passes 14 mesos. El càstig per als estudiants és, doncs, fins i tot més alt.

-Parla'ns de la teva experiència a la presó i del respecte dels drets humans, especialment durant la teva detenció.

-En el meu cas em van posar a la presó i durant els primers quatre

dies no em van preguntar res. No van informar els meus pares de la detenció, no podia comunicar-me amb ningú ni amb l'advocat, no tenia roba, em trobava en una habitació petita i sense finestres, tenia problemes per anar al lavabo i a la dutxa. Però la pitjor situació és que ningú sap on ets.

Després de quatre dies et comencen a fer preguntes: què fas a la universitat?, a quin partit milites? Després de 8 dies d'interrogatoris, em van permetre passar davant del jutge. I el jutge va dir: d'acord, teniu 15 dies més. En aquests dies tampoc vaig veure l'advocat. Era un jutge militar, em va preguntar si tenia alguna demanda o si volia dir alguna cosa per defensar-me, vaig pensar que tot allò era teatre però vaig demanar la visita d'un metge perquè em trobava malament. Em va trobar la pressió altíssima i que estava a 35,5 graus de temperatura. Tot i així va dir que estava en perfecte estat.

Durant aquests 15 dies no em van treure res i vaig patir les mateixes condicions: molts en una habitació petita amb llum baixa,... i llavors em van portar a un lloc que semblava una presó, era com una presó fins i tot amb presoners però tots ells eren agents de policia. Ells et diuen que són companys i que els expliquis per què ets allà,... molta gent acaba explicant tota la seva vida. Jo vaig tenir sort perquè em van poder avisar i un altre cop vaig insistir que no havia fet res.

Em van tornar al punt de partida on vaig passar-hi 45 dies fins que vaig dir que efectivament estava en una organització d'estudiants però que com que era un país "democràtic" i aquest era el seu únic càrrec contra mi, me n'havia de tornar a casa. Però en canvi, vaig estar 9 mesos més a la presó pel fet d'estar en una organització d'estudiants. I quan vaig passar davant del jutge va dir: nou mesos són suficients, hem de donar-li una oportunitat. Aquesta és la democràcia israeliana. A la presó vam ajudar a la gent, els universitaris ensenyàvem a escriure, a llegir. Hi hauria d'haver sempre gent universitària dins les presons.

-Quina és la situació a les universitats? Quins grups hi ha? Amb quina ideologia?

-La universitat és com una petita Palestina, hi ha tots els partits polítics. Hi ha representats de Hamàs, del PFLP, de la Jihad,... hi ha però molta més rivalitat dins la universitat que fora.

Les eleccions a la universitat són més importants que les del mateix parlament palestí. Hi destinen molts diners convençuts que guanyar a la universitat és una garantia de futur. A la universitat fem activitats sobre els presoners, els refugiats i diferents qüestions polítiques. Durant els anys 70 i 80, la universitat estava controlada per l'esquerra. Ara, els islamistes i Fatah controlen més que els grups marxistes, tot i que encara hi som molt actius.

Sobre les relacions entre els diferents partits a la universitat hi ha molta rivaltitat perquè la gent és molt jove. Però se solucionen des de fora perquè si al carrer gent de Fatah, del PFLP i de Hamàs estan lluitant junts contra un tanc a Ramal·la oblidaran les seves diferències. Al final, la situació actual de Palestina minimitza aquests conflictes, ara, el dia que que s'acabi l'ocupació llavors segurament hi haurà enfrontaments.

-Tu estaves a la universitat quan va començar la intifada? Quins canvis va comportar aquest fet a la universitat?

-El procés de pau era de 1994 i els palestins havien començat a viure amb normalitat, això vol dir que a la universitat hi havia molta vida cultural i artística.

Amb la intifada tot va tornar a concentrar-se en la política. Si vols portar un artista/cantant ha de ser palestí i cantar sobre Palestina, no està prohibit per la llei que no sigui així però és quelcom amb què tothom està d'acord sense parlar-ne. Tot gira al voltant dels màrtirs, els presoners, refugiats, els check-points,... és el canvi més gran.

El segon canvi és que els programes educatius no es poden acabar per la situació, sabem quan comencem un semestre però no quan l'acabem.

El tercer és la mobilitat especialment entre els estudiants de Cisjordània i de Gaza. Des de l'inici de la intifada no hi ha hagut nous estudiants de Gaza cap a Cisjordània.

-Canviant de tema, hi ha moltes organitzacions a Catalunya solidàries amb la lluita palestina, quina penses que és la millor manera de donar-vos suport?

-Sóc materialista i per ajudar a Palestina cal combatre l'imperialisme global. Perquè Israel no és més que una de les seves potes a l'Orient Mitjà. Evidentment, podeu fer manifestacions i altres accions de suport i està molt bé, però el més important és canviar el sistema i aconseguir que no hi hagi suport a Israel. Es tracta d'una lluita de classes en què nosaltres som els pobres i ells són els rics. Els europeus i els EUA sou els rics i doneu suport a Israel. Si resoleu aquest problema, nosaltres solucionarem el nostre.

-Com veus el futur?

-No lluitaríem si no penséssim que el futur serà millor.

Hi ha moltes lluites pendents, no només hem d'acabar amb l'ocupació d'Israel sinó també hem de lluitar pels nostres drets dins la societat palestina. Mentre lluites pels teus drets encara no els has perdut i crec que hi haurà un dia en què guanyarem.

Una delegació de la CGT de Catalunya al 1r de Maig a Palestina

Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya

Un grup format per una dotzena d'afiliats i afiliades de la CGT de Catalunya, coordinats per la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya, participaran aquest 1r de Maig de 2007 en diversos actes organitzats a Gaza (Palestina) pel sindicat UICTP, en el marc de la crida de solidaritat feta per aquest sindicat palestí, i com una mostra més del suport de CGT a la lluita del poble palestí.

A continuació el comunicat de la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya sobre el tema:

"Des de l'inici de la segona intifada, Israel ha imposat una política d'ofegament sobre el poble palestí, especialment sobre la franja de Gaza. Les pitjors conseqüències han estat per a la població treballadora, que amb un índex d'atur del 40% és la més afectada pel tancament i el bloqueig de la franja que els impedeix arribar cada dia a la feina.

En els darrers mesos, les ofensives militars israelianes han caigut indiscriminadament sobre una població que viu amuntegada en la franja de Gaza, la zona més densament poblada del món. Es en aquest context que ha nascut l'Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que lluita contra l'ocupació, per la defensa dels drets dels treballadors i la construcció d'un moviment obrer de base, independent i democràtic.

Aquest sindicat va realitzar, a finals del 2007, una sèrie de xerrades per Catalunya i va realitzar una crida a la participació en la manifestació del primer de maig a Gaza (...) Des de la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya hem organitzat una delegació per assistir aquest primer de maig a Palestina amb els nostres companys de la UICTP, la CGT responem a la crida i posem en pràctica el suport mutu i la solidaritat internacionalista que caracteritzen la nostra organització.

Aquest primer de maig anem a Palestina per denunciar el bloqueig brutal a que sotmet Israel al poble Palestí, privant-lo de les seves terres, la seva aigua, esquarterant Cisjordània mitjançant colònies disperses en el seu interior i tancant Gaza amb murs i una sola entrada que la converteixen en una veritable presó (...)

BALA PERDUDA

Nazis a l'Otan

Fernando Hernández Holgado (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

No fa gaire es va conèixer la notícia de la mort de Bernd Freytag von Loringhoven, el general alemany considerat l'últim supervivent del búnker de Hitler. Al seu llibre de memòries, aquest militar relata la vida al quarter general del führer durant l'últim any i mig de guerra. En aquells temps era ni més ni menys que el comandant d'Estat Major, ajudant de la màxima autoritat militar, Hans Krebs. Va poder escapar viu miraculosament i, més tard, tindria la doble sort de poder explicar-ho. Les seves memòries vénen a afegir-se a la nombrosa llista de textos sobre els últims dies de Hitler i, fins i tot, va participar com a assessor històric de la famosa pel·lícula "El hundimiento".

La sorpresa la trobem a la seva trajectòria intermèdia. Presoner dels britàncs fins a 1948, va poder reprendre la seva carrera militar a l'exèrcit federal alemany i, agafeuvos, a l'Otan –l'avantguarda de la "lluita per la llibertat" a Europa- fins que es va llicenciar tranquil·lament a la dècada dels setanta.

La dada és sucosa. Revela, per un costat, el que ja sabíem: l'exculpació i la rehabilitació de l'exèrcit alemany durant la postguerra alemanya. La versió oficial digué que "el poble alemany no en sabia res" i els caps de turc van ser els oficials de la SS i de la Gestapo. De fet, la polèmica no es van tancar fins a 2002, quan es va establir la responsabilitat dels cossos de l'exèrcit en tota mena de matances, incloent-hi el genocidi dels camps.

Però és encara més punyent constatar el reclutament d'alts oficials nazis per l'Otan, del qual el nostre general n'és un bon exemple. Sembla ser que, com en el cas dels científics nuclears alemanys, els comandaments de l'Otan –americans- donaven prioritat a la professionalitat, militar en aquest cas, fos del color que fos.

L'Otan de la guerra freda es va crear a partir d'aquesta immensa maquinària internacional. Van canviar els uniforms, però no les persones. Fins i tot el rang es mantingué. Quant al passat de cadascú, el silenci més absolut.

Quina pena que els nostres dirigents no ens expliquessin res d'això quan ens van ficar a l'Otan. Si algun crític agosarat hagués expurgat la dada d'aquest general, hagués estat titllat de fals i demagog. Lamentablement, la realitat supera sovint la imaginació.

Llibertat Laura Riera!!!

Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

Fent memòria

La matinada del dia 27 d'agost de 2001 un ampli dispositiu de la Guàrdia Civil va detenir a la Laura Riera, de 21 anys, a la seva casa de Terrassa. La Laura era membre activa de l'Assemblea d'Okupes de Terrassa, afiliada a la Federació Local de CGT i militava en diferents moviments socials de la ciutat. La detenció es va fer sota la legislació antiterrorista (criticada per múltiples organitzacions, nacionals i internacionals, de defensa dels drets humans i pel Comitè contra la tortura de l'ONU). La Laura va restar 5 dies incomunicada a la comissaria de la Guàrdia Civil de Madrid i va patir tortures i amenaces que la van portar a signar una declaració autoinculpatòria dictada per la mateixa policia.

Dispersió, aïllament, restriccions de drets, trasllats,...

D'això ja fa més de 5 anys i mig i des d'aleshores ha estat dispersada per diverses presons de l'estat espanyol, amb el patiment que li ha comportat a ella i als seus familiars. En les presons ha estat objecte de reiterats abusos: tancament en cel·les d'aïllament, aplicació constant del règim FIES, restricció de les visites, impediments per estudiar, trasllats inesperats,.... La Laura ha realitzat diverses protestes i vagues de fam per reclamar els seus drets i els de la resta de presos/es polítiques. Això sovint li ha valgut sancions i un increment en el tipus d'aïllament.

El judici

Les acusacions fetes contra ella li van comportar dos judicis a l'Audiència Nacional, hereva directa del Tribunal de Orden Público del franquisme. El primer d'ells a finals de setembre del 2004, més de 3 anys després de la seva detenció, i el segon a l'any 2005. Al primer se l'acusava de donar suport a l'escamot d'ETA que va atemptar contra el regidor de Viladecavalls pel PP l'any 2000. En el segon judici l'acusació era de col·laboració amb banda armada. En tots dos casos ella es va declarar innocent i va recordar que va signar la seva primera declaració sota tortures. La sentència del primer va ser condemnatòria, 9 anys de presó, amb un procés ple d'irregularitats. Paradoxalment al segon judici va ser declarada innocent al·legant que no quedava provada la seva participació en l'atemptat ni la seva col·laboració amb banda armada. Malgrat això, la Laura continua empresonada.

Criminalització

L'empresonament de la Laura va ser utilitzat pel Ministeri de l'Interior i per alguns mitjans de comunicació per emprendre una campanya de criminalització dels moviments socials alternatius de Terrassa. La resposta ha estat defensar la innocència de la Laura i la seva trajectòria personal i de militància, i emprendre campanyes de solidaritat amb ella i els seus familiars.

La solidaritat de la CGT

Des de la seva detenció, i a instàncies dels companys i companyes de la Federació Local de Terrassa, la CGT va manifestar de forma clara i inequívoca el seu suport cap a la Laura i el seu compromís d'exercir una solidaritat activa. Fruit d'aquesta solidaritat la Laura ha rebut cartes i visites de companys/es, suport jurídic d'una advocada de la CGT de Madrid, presència de companys/es del sindicat en els judicis, presència i record de la Laura en les manifestacions del 1r de Maig, en els mitjans d'informació del sindicat, aportacions econòmiques del sindicat que han estat decisives per poder garantir als seus familiars més directes mantenir el ritme de visites a les distants presons.

Què podem fer?

Han passat més de cinc anys i encara en manquen més de tres per a que pugui sortir. Des de la CGT de Catalunya continuem denunciant:

-l'existència de la Llei Antiterrorista, que permet l'aïllament i la tortura de detinguts, i de l'Audiència Nacional, tribunal d'excepció,

-la criminalització dels moviments socials.

Per tot això, demanem la solidaritat activa i cridem a:

-realitzar aportacions econòmiques al compte: 2100 1391 96 0200043433 (poseu-hi al concepte "solidaritat Laura Riera" i la Federació o sindicat que fa l'aportació)

En el moment de tancar aquesta edició del "Catalunya", la Laura havia estat traslladada a la presó de Soto del Real malgrat el seu avançat embaràs. D'allí, va ser traslladada fins a Can Brians.

Presentacions de la Plataforma "Sí al procés de Pau"

Col·lectiu Catalunya

La Plataforma "Sí al procés de Pau" continua mobilitzant a la societat civil catalana per reclamar diàleg i que continuï amb el procés que porti la pau definitivament al País Basc. El 22 de març va organitzar un acte a Barcelona anomenat "Veus per la Pau al País Basc", al qual van assistir unes 400 persones. Per la CGT va assistir-hi el secretari d'Acció Social de CGT. Entre els qui van intervindre en l'acte cal destacar Martxelo Otamendi, director d'"Egunkaria", el músic Fermín Muguruza en representació de la iniciativa ciutadana Milakabilaka (Milers Buscant) o els representants del col·lectiu de dones basques Ahotsak, de la Red por las Libertades y el Diálogo Social de Madrid i de Jutges per la Democràcia.

També a Tarragona es va portar a terme un acte organitzat el 27 de març a la URV amb assistència d'un centenar de persones, acte organitzat per organitzacions i col·lectius de les comarques de Tarragona signants del manifest "Cap violència, Sí a la Pau", dinàmica en la qual està participant la CGT de Tarragona.

Les reivindicacions bàsiques de la campanya "Sí al procés de pau" són:

1. Continuar amb el compromís en suport al diàleg i la recerca d'un procés de pau.

2. Donar suport a totes les iniciatives ciutadanes que es desenvolupin en aquest mateix sentit.

3. Reafirmar que la opció per la pau s'ha de donar en absència de violència i amb el respecte de tots els drets humans per a totes les persones.

L'habitatge és un dret, no un negoci: mobilitzacions

Col·lectiu Catalunya

Des del passat 14 de maig de 2006 cada vegada més gent ha sortit a manifestar-se perquè es compleixi el dret a l'habitatge recollit en l'article 47 de la Constitució. Al principi, els mitjans de comunicació i les institucions van intentar silenciar-ho, pensant que serien pocs i es cansarien. Però cada vegada han estat més milers de persones les que han sortit al carrer per cridar: "no parem fins a tenir un habitatge!" I han aconseguit que es parli cada vegada més del tema, que quedi clar que l'habitatge és un dels principals problemes dels ciutadans i les ciutadanes d'aquest país i que se sàpiga que no callaran fins que s'apliquin mesures estructurals per canviar aquesta situació.

Al maig de 2007, se celebren les eleccions municipals, fruit de moltes fonts de corrupció urbanística que han fet encara més difícil l'accés a un habitatge digne tant a joves com a ancians, divorciats, mares solteres i a la ciutadania en general. Per això es van convocar concentracions i manifestacions en desenes de ciutats de l'Estat espanyol. Per això era molt important que el 24 de març molta gent hi participés.

"A l'Estat Espanyol, l'habitatge és el més car del món, tenint en compte els sous dels ciutadans. La nostra principal amenaça és l'especulació descontrolada amb un bé de primera necessitat com és l'habitatge. Això està provocant molts problemes que es tradueïxen en drames personals, familiars i col·lectius. Volem que això canvïi". Amb aquest senzill i contundent paràgraf s'explica en la pàgina VdeVivienda (http://www.vdevivienda.net/), la raó primera i última de les espontànies, democràtiques, horitzontals, intergeneracionals, necessàries, raonables i transformadores mobilitzacions que des de fa un any s'estan produint en tot l'Estat espanyol per a exigir que "l'habitatge és un dret, no un negoci. CGT assumeix i fa seva aquesta reivindicació i aquesta lluita, ja que forma part d'una lluita general per l'ampliació i aprofundiment dels drets socials, que han de ser reclamats, exigits i exercits en igualtat per tots i totes.

20.000 a Barcelona

Prop de 20.000 persones van reclamar el 24 de març, un cop més, que es faci efectiu el dret a l'habitatge. La manifestació convocada per l'Assemblea Popular pel Dret a l'Habitatge-V de Vivenda tenia com a objectiu denunciar la gravetat de la crisi d'accés actual a l'habitatge i la corresponsabilitat de les administracions.

Enmig d'un ambient festiu, es van reclamar mesures urgents que demostrin la voluntat política necessària per tal que l'habitatge sigui un dret per a tothom tal com proclama la Constitució, fent un crit a la ciutadania a continuar les mobilitzacions, amb el missatge que els drets no són regals sinó conquestes socials i que la solució a aquest problema que es viu de forma individual, és sempre col·lectiva.

La manifestació de Barcelona va començar a plaça Catalunya. Al passeig de Gràcia es van dur a terme diverses accions denunciant la bombolla immobiliària, l'existència de 300.000 pisos buits a Catalunya, i també accions espontànies d'altres col·lectius defensant la pràctica de l'okupació com a forma de combatre'ls. A més, davant de la borsa es va escenificar un combat de boxa entre el "mercat" i el "dret a l'habitatge" arbitrat per "la classe política". La lluita va acabar amb una victòria del dret a l'habitatge amb l'ajuda del públic.

Al carrer Aragó davant la seu de la Conselleria d'Habitatge de la Generalitat, es va fer una acció reivindicativa en què se simulava un sorteig de pisos de protecció oficial que no tocava a cap dels assistents, denunciant la complicitat de partits polítics i administracions públiques amb successives polítiques d'habitatge que han propiciat i no frenat la especulació. Per això es reclamen mesures urgents que demostrin voluntat política per treure l'habitatge del mercat i no només lleis insuficients i que arriben tard.

La manifestació va finalitzar a plaça Universitat on es van realitzar un acte amb passada vídeos sobre la situació de l'habitatge, actuacions musicals, així com intervencions de persones de V de Vivenda i de lluites pel territori. Un cop més durant l'acte final es va posar èmfasi en la necessitat d'exercir pressió sobre l'Administració perquè prioritzin els interessos de la població sobre els de les grans entitats financeres, constructores i immobiliàries.

A Tarragona i Palma

Tarragona va ser una altra de les 56 ciutats de l'Estat espanyol on el dissabte 24 de març es van fer manifestacions. Van ser unes 300 persones les que es van manifestar convocades per l'Assemblea per l'Habitatge Digne. L'Estatua dels Despullats e la Rambla Nova de Tarragona va ser el punt de partida de la manifestació. Durant la manifestació es van fer performances teatrals i es van enganxar cartells contra l'especulació i la precarietat a les immobiliàries i entitats financeres que hi havia en el recorregut. A la manifestació van participar representants de diversos col.lectius i organitzacions que donaven suport a la convocatòria.

A Palma de Mallorca, també hi va haver mobilitzció pel dret a l'habitatge, enla qual es van recórrer els carrers de la ciutat. A les Balears cal destacar les campanyes prèvies portades a term per la CGT i Maulets.

Més info: http://www.vdevivienda.net, http://www.viviendadigna.org i http://www.bcn.vdevivienda.net

Revolta contra l'especulació al barri de la Barceloneta

(pdefensabarceloneta @yahoo.es)

Des del divendres dia 23 de febrer, quan l'Ajuntament de Barcelona en el Consell Plenari Municipal va aprovar provisionalment el Pla General Metropolità en la regulació de l'edificació tradicional de la Barceloneta, els veïns i veïnes del barri estem en lluita contra aquesta decisió, sortint al carrer per mostrar nostre rebuig d'un pla que obre les portes a l'especulació i que preveu que hi hagi veïns que hàgim d'abandonar el barri.

Un Pla de remodelació del barrí en l'elaboració del qual no s'ha donat un procés de participació real del veïnat, en què no s'han tingut en compte les mesures socials i assistencials que el barri necessita, del qual no s'ha estudiat l'impacte que tindrà sobre el patrimoni històric ni sobre les costums de la gent que ara vivim en ell. En què, amb l'excusa d'adaptar les cases del barri per a una major accessibilitat (Pla ascensors), s'amaga la transformació de la Barceloneta, d'un barri popular i tradicional, en un nou barri de disseny per a la gent d'alt poder adquisitiu, generant expectatives d'especulació del sòl i dels habitatges i que pot representar per a un 20% de les famílies haver d'abandonar el barri.

Davant d'això i pe exigir que es paralitzi el projecte fins que se sàpiga quants veïns i veïnes seran afectats i afectades i si es veuran obligats a marxar del barri, les veïnes i veïns de la Barceloneta ens estem manifestant diàriament pels carrers del barri, estem fent cassolades nocturnes, vam preparar una assemblea amb tècnics i juristes per explicar a la resta de veïns i veïnes les "bondats" del Pla aprovat per l'Ajuntament, hem realitzat diverses accions de protesta i vam organitzar una manifestació des de la Barceloneta fins a la plaça Sant Jaume el dia 9 de març a la qual van assistir més de 500 persones. També s'han recollit més de 1.700 signatures entre veïns, veïnes, comerciants i entitats contra el projecte.

Exigim una moratòria del pla fins que no se n'elabori un que tingui en compte les necessitats de les persones que vivim al barri.

SALUT I ANARQUISMES

Cal lligar curt l'alcalde!

Josep Cara Rincón (Berga)

Ho confesso, tinc un amic indepe. Sí, sí, és independentista i es diu Oriol. Qui m'ho havia de dir! Crec que també simpatitza amb diversos règims comunistes autoritaris i malgrat tot participa de diversos projectes autogestionaris i llibertaris. Per entendre'l, "vamos". De fet, en conec més d'una, tot i que en sóc amic de ben poques —que tampoc cal abusar.

Ara, algunes independentistes van de bòlit tot emocionades perquè han obert una franquícia d'una famosa candidatura groga (de color groc) per a les properes eleccions municipals. Em consta que més de dues van de bona fe. I és que crec que és més una qüestió de fe que cap altra cosa. Però no vull criticar aquestes candidatures que en nom de la participació i fins i tot de la democràcia directa prenen un camí igual a la resta de polítics, sinó que vull criticar el moviment llibertari català per no abordar ara el tema del paper dels llibertaris davant la política municipal. Quin ha de ser el nostre paper? Lògicament, no proposo anar a les eleccions tot i que no ho descartaria en casos puntuals i amb unes circumstàncies determinades, el que plantejo és la creació de contrapoders i, abans i sobretot, una reflexió respecte la gestió dels municipis que permeti actuar amb eficàcia i sense renunciar a l'acció directa. Caldria abordar el tema recollint experiències com les de la revolució del 36, el Projecte A, especialment l'experiència d'Spezzano Albanese i altres que segur que existeixen o han existit. Un altre debat que per desgràcia no es dóna al moviment llibertari. I és que llegint els pamflets (m'encanta el pamfletisme) produïts actualment em dóna la sensació que les idees i les reflexions noves respecte a les anarquies són més aviat escasses (els anarquistes catalans ens mirem el melic i sembla que estem encallats en els mateixos falsos debats de sempre i en descobrir i redescobrir la sopa d'all).

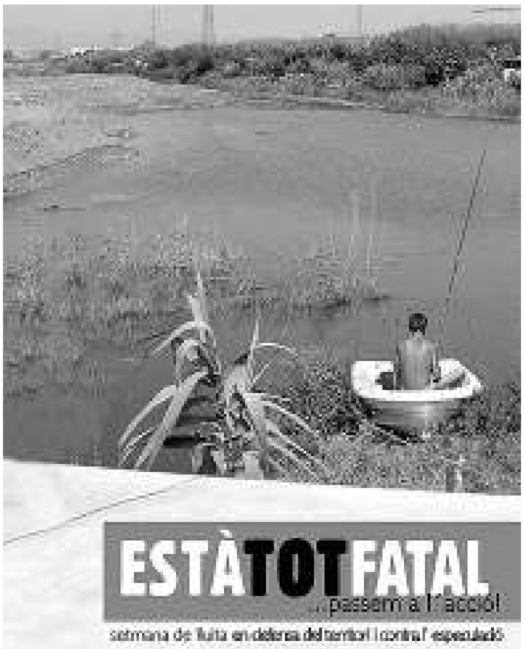
Tot això està molt bé, o no, però la Núria i el Juan mentre escric això encara estan segrestats per l'Estat gràcies al caprici dels grandíssims desgraciats que controlen la conselleria d'interior d'aquest trosset d'Estat que és la Generalitat. Gentussa amb noms i cognoms que mai no han entès ni la vida ni la llibertat. Malalts de poder que es mereixen el pitjor. Quin fàstic la sempre merdosa 'gouche divine'. Més del mateix. Ànims, Juan i Núria, ànims a tots els presos que lluiten. Mentre hi hagi presons, no podrem ser lliures.

Salut i anarquia!

Setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació del 14 al 20 de maig

Està tot fatal: passem a l'acció!!!

El 21 d'abril va ser la presentació pública de la setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació que tindrà lloc Catalunya del 1 al 20 de maig. No es vol que sigui una setmana de lluita exclusivament barcelonina-metropolitana i s'està animant a tot tipus de col·lectius que facin alguna cosa al seu poble, barri, comarca, etc. Podeu trobar més informació a www.estatotfatal.net

Manifest de la setmana de lluita

Com sabem, els interessos d'enriquiment de les màfies del ciment i del turisme de masses, i dels centres de poder econòmic públics i privats, ens condemnen a una existència cada vegada més precària. Tanmateix, cada vegada són més les veus de persones i col·lectius que s'aixequen per denunciar aquesta situació.

Per això, alguns d'aquests col·lectius considerem que és important crear punts de trobada on evidenciar de forma activa que els conflictes particulars als que estem fent front cadascú no són casos aïllats, i que som moltes les que estem plantant cara a l'especulació i la destrucció del nostre territori.

Així, estem convocant aquesta setmana per evidenciar i denunciar :

-La destrucció del territori. A través de la construcció d'infraestructures destinades a afavorir les mans privades; mitjançant processos d'urbanització i creació d'espais d'oci massiu que tenen ben poc a veure amb les necessitats de la població; de la extensió d'un model d'agricultura industrialitzada, que provoca la desaparició, i no només, del nostre patrimoni ecològic, etc.

-L'elitització i destrucció de barris, viles, pobles i comarques que es concreta en la privatització de l'espai públic, en la construcció de grans centres i àrees comercials i de grans edificis "emblemàtics" i faraònics amb finalitats especulatives; a més de moltes altres infrastructures urbanes, POUM, plans directors, etc.

-El creixement de la maquinària especulativa que impedeix l'accés a l'habitatge i als espais col·lectius de creació i expressió popular, en contrast amb la febre constructora.

-La repressió, la criminalització mediàtica i el silenciament com a única resposta als sectors populars que han decidit fer front a aquesta situació.

I emmarquem aquesta setmana en plena campanya electoral per a la vegada denunciar el paper actiu de les institucions en aquests processos. Es busca posar en primera plana els veritables problemes socials existents, que els circs mediàtics de les eleccions sempre pretenen amagar.

Si el IV cinturó destrueix el teu poble; si la MAT amenaça amb passar sobre el teu cap; si un pla urbanístic fa desaparèixer les darreres hortes de la teva vila; si el TAV divideix el teu barri; si et fan fora de casa per construir pisos de luxe als quals mai podràs accedir, si ja no trobes un sostre on viure…

Soles No Podem: per la construcció d'un nou espai de persones i moviments socials

http://www.solesnopodem.org/

Des del passat mes de febrer de 2006 l'espai "Soles no podem i de qualsevol manera no val" ha començat a caminar. En els últims mesos diverses persones i col·lectius shan reunit en sis ocasions per reflexionar sobre com començar a construir un espai polític de trobada que reforci les lluites i resistències de Catalunya.

-1a trobada 18 i 19 de febrer'06 (masia de la Guineueta, Bcn): es va consensuar la necessitat de crear un nou espai polític i es va plantejar com començar a construir-lo. També es va proposar la idea de "l'altre campanya" i l'acció conjunta a les municipals del 2007.

-2a trobada 1 d'abril'06 (Ateneu Candela, Terrassa): es reflexiona entorn 3 eixos que ajudin a definir l'espai: per a què, com l'imaginem i com construir-lo. S'arriba al consens dels 4 punts bàsics de l'espai: 1) espai de trobada, de suport i d'intercanvi entre col·lectius; 2) respecte i autonomia entre col·lectius; 3) visiblització i obertura constant de l'espai; 4) resistència al capitalisme i horitzontalitat com a una altra manera de fer política. També s'acorda "com construir-lo?" que són punts importants a tractar: l'intercanvi d'experiències entre col·lectius, l'altra campanya i les municipals del 2007, ja que es veuen com a passos en ferm perquè l'espai prengui forma.

-3a trobada 20 de maig'06 (Espai Obert, Bcn): s'exposa la proposta que ha elaborat la comissió de treball sobre "l'altra campanya" (proposta de la Marxa) i es plantegen les primeres contradiccions, amb la qual cosa s'arriba a l'acord que "el Soles no podem" no només gira entorn "l'altra campanya" sinó que aquesta es contempla com a un possible i enriquidor punt de partida de l'espai, sense oblidar que la porta en tot moment queda oberta a altres propostes. Es veu l'espai com un paraigües on hi capiguem totes (valorant la diversitat) i poder-nos protegir juntes de la pluja. Es planteja el tema de la difusió i la idea d'elaborar un logo del "Soles" que pugui servir com a identificador com entre tots els col·lectius i persones que en formem part.

-4a trobada 20 de juny'06 (SCI, Bcn): es parla sobre el procés del "Soles" i es remarca la importància que l'epai s'entengui com una iniciativa i un espai de totes. Tot i les dificultats en què es troba en un inici qualsevol projecte de construcció es veu en positiu seguir endavant amb la reflexió i començar a treballar accions conjuntes concretes per les municipals del 2007, ja que es creu que moltes persones/col·lectius esperen més concreció per decidir afegir-se a la iniciativa, tot i no estar-hi presents.

-5a trobada 4 d'octubre'06 (Casa de la Solidaritat, Bcn): En aquest últim encontre es van exposar dubtes, idees i intencions sobre la creació de l'espai. El debat va girar entorn la reflexió i els consensos de les anteriors trobades.

-6a trobada 2 de desembre'06 (Ateneu Popular de Nou Barris): Debat sobre els quatre punts de consens, Debat i propostes d'accions comunes per les Municipals'07.

Com tot el que val la pena, la cosa no està resultant fàcil. Els punts de vista, els ritmes, les prioritats i fins i tot les sensibilitats personals es mostren sovint molt diferentes.

No obstant això, durant aquests mesos han sorgit una sèrie d'idees que han estat àmpliament compartides sobre com i per a què ha de construir-se un espai com el Soles:

-Es contempla com molt necessària la construcció d'un espai polític de trobada per a canviar la situació d'atomització de les lluites i resistències i superar la sensació de solitud en la qual de vegades es desenvolupa la lluita de cadascuna i cadascun.

-Aquest nou espai només pot construir-se des de la diversitat i des del respecte a l'autonomia de cadascuna i cadascun. No es tracta de renunciar a cap de les coses que ja estem fent, es tracta d'obrir l'horitzó per a trobar-nos i reforçar les nostres lluites.

-L'espai ha d'expressar-se, visibilitzar-se i funcionar com una alternativa a les formes verticals de fer política i ha d'estar permanentment obert a la participació de totes les persones i col·lectius que així vulguin compartir-lo.

-L'espai ha de ser de i per a tots els i les que resisteixen al capitalisme i lluiten per transformar l'actual sistema polític social i econòmic mitjançant una pràctica política horitzontal, col·laborativa, incloent, solidària i que respecti l'autonomia de cadascú.

A alguns pot semblar-vos poc, a d'altres que són obvietats i que no feia falta reunir-nos en llargues sessions per a "això". A molts, en canvi, ens ha servit per a visualitzar que la preocupació està aquí, que existeix una forta voluntat de començar a construir nous espais comuns de trobada i de lluita, que soles no podem i, a més, que de qualsevol manera no val.

És per aquesta raó per la qual volem convidar-vos a totes i a tots a prosseguir la construcció de l'espai.

Per a això, proposem treballar entorn a tres eixos:

1) Continuar la reflexió comuna sobre la societat i els moviments socials

2) Iniciar la construcció comuna d'un imaginari social.

3) Engegar accions específiques de visibilització. Una proposta: les municipals de 2007.

Continuar reflexionant sobre la societat i els moviments: quins errors no hem de repetir, quines experiències hem d'aprofitar? Més enllà dels objectius concrets de cada campanya o acció, cuidem les sinergies, les complicitats, allò positiu que s'ha generat durant la lluita comuna? podem passar a "alguna cosa" més global sense perdre la diversitat, la riquesa i l'autonomia de cadascú?

Construcció / posada en comuna d'un imaginari social: es tractaria d'una invitació oberta a tots a compartir experiències i propostes concretes que siguin realment transformadores i plantegin solucions als problemes reals des de baix a l'esquerra. Aquest és un procés que mai es donaria per tancat.

Una proposta: les municipals de 2007: es tractaria d'accions coordinades amb l'objectiu de denunciar l'absència de solucions als problemes reals per part del sistema de partits i plantejant com alternartiva una nova forma de fer política basada en l'horitzontalitat, la participació i un imaginari social propi.

Podeu trobar informació a: http://www.moviments.net/solesnopodem i solesnopodem@moviments.net

La jove anarquista de Sarrià de Ter continua empresonada

Creix la campanya per la llibertat de Núria Pòrtulas

Col·lectiu Catalunya

L'11 d'abril, es va presentar a Barcelona davant els mitjans de comunicació el manifest per la llibertat de la jove anarquista Núria Pòrtulas, de Sarrià de Ter (Girona), signat per conegudes personalitats de molts diversos àmbits del món intel·lectual, artístic, universitari, esportiu i de compromís social. La presentació va anar a càrrec de Josep Maria Terricabras i Oleguer Presas, amb la presència d'altres dels signants del manifest, les paraules personals de la cosina de Pòrtulas i les explicacions de l'advocat de la jove, Benet Salellas. El manifest compta amb l'adhesió de Quimi Portet, Pepe Rubianes, Tortell Poltrona, Carles Canut, Arcadi Oliveras, Ventura Pons, Feliu Ventura, August Gil Matamala, Carlos Taibo, Matthew Tree, Lluís Llach, Marina Rossell, Manu Chao, Fermin Muguruza, Héctor López Bofill, Joel Joan i molts d'altres.

El moviment de suport a Núria Pòrtulas no para de créixer. Desenes d'intel·lectuals, artistes i esportistes han signat un manifest que també té és de 2.300 adhesions més de particulars i entitats. El text, que demana la llibertat de Pòrtulas, va ser presentat a Barcelona, en un acte que va reunir unes 300 persones.

L'acte de Barcelona es va tancar amb crits de «Núria, llibertat» després de la lectura del manifest. Pels signants del manifest el cas de Pòrtulas «és un cas entre molts altres de persones imputades per causes polítiques, amb què es retalla la llibertat d'expressió».

Salellas va resumir el procés que el 9 de febrer va portar Pòrtulas a la presó de Soto del Real, i que va començar quan el 27 de gener els Mossos li van confiscar una llibreta. Dies després la van detenir i li van aplicar la llei antiterrorista. «Les anotacions que hi tenia eren per a la campanya de suport a Joan Surroche, que sempre ha estat pacífica, amb concentracions i repartiments de fulls volants, la resta són hipòtesis», va assegurar Salellas. Per Terricabras, els ciutadans «han d'exigir l'abolició de la llei antiterrorista, que capgira l'estat de dret i permet detenir abans d'investigar».

En el manifest s'exigeix la posada en llibertat immediata de la jove gironina empresonada des del 7 de febrer i també es demanen responsabilitats polítiques a la Conselleria d'Interior de la Generalitat.

Qui s'hi vulgui adherir pot fer-ho enviant un correu a: monerris_oliveras@hotmail.com.

A banda s'han estat realitzant concentracions setmanals davant la seu d'ICV a Girona, amb una assistència d'entre 50 i 100 persones, i el 14 d'abril es va realitzar una nova manifestació a Girona amb una assistència de més de 300 persones.

Núria Pòrtulas va ser detinguda sota la legislació antiterrorista acusada de col·laboració amb banda armada, i encara estem esperant que aclareixin amb quina banda armada col·laborava i quines són les seves actuacions delictives. Un cop més es castiga una persona per les seves idees llibertàries, mentre que la violència organitzada de grups d'extrema dreta gaudeix d'una impunitat quasi total.

A què juguen els Mossos d'Esquadra i la Conselleria d'Interior de la Generalitat, que està en mans dels "esquerrans i verds" d'Iniciativa per Catalunya-Verds-EUiA? On és el progressisme que tant pregonen, en el cas de la Núria Pòrtulas?

Podeu tenir més informació sobre el cas de la Núria Pòrtulas i la campanya de suport: http://elsud.org/nuri/

La Direcció de Telemadrid fomenta l'odi entre ciutadans

Comitès d'empresa i seccions sindicals de Telemadrid (CCO, UGT i CGT)

En una mostra més de la utilització partidista i esbiaixada d'un mitjà de comunicació públic, la Direcció de Telemadrid va emetre dilluns 9 d'abril un documental que va encarregar, una vegada més, a la productora El Mundo TV titulat "Ciudadanos de segunda", que tenia com a temàtica la convivència a Catalunya del castellà i el català.

Des del primer segon del documental, la narració pren partit per la postura que els castellanoparlants són perseguits a Catalunya i que pràcticament és impossible parlar el castellà en aquesta comunitat. El documental es mostra clarament tendenciós estructurant totes les declaracions per donar suport el que diu la veu en off i incorre en diverses contradiccions. La més clara d'elles, quan s'està defensant que el castellà pot desaparèixer a Catalunya i, no obstant això, els empresaris del cinema diuen que l'explotació de les pel·lícules en català és pitjor i per això no volen doblar-les.

Anècdotes al marge, el treball és demagògic i el que reflecteix és una realitat que les persones que hem estat a Catalunya sabem que és totalment falsa.

Entenem que el que es persegueix amb aquest tipus de documentals és el foment de postures extremistes, i l'indignant és que ho realitzi una empresa pública pagada amb els diners de tots els ciutadans.

Per tot això, les seccions sindicals de CGT, CCOO i UGT de Telemadrid, així com els tres Comitès d'empresa de Telemadrid, Onda Madrid i Ens públic mostrem el nostre rebuig tant per l'enfocament del contingut com de la forma d'aquest documental en el qual s'utilitza càmera oculta, fins i tot per a gravar menors, i volem deixar clar que cap treballador de Telemadrid ha participat en l'elaboració del programa.

OPINIÓ: Agnòstica nacional

Laura Vicente

Des de fa temps, quan llegeixo el "Catalunya", tinc la sensació que hi ha un to nacionalista tant en el contingut d'alguns articles com en l'ús de certs conceptes, com el de "Països Catalans", que s'utilitza amb molta freqüència.

En relació al títol d'aquest petit escrit, en realitat hauria de parlar que jo em sento anacional, però m'agrada més allò que implica l'agnosticisme, donada la noció de l'absolut amb què s'acostuma a adornar el nacionalisme. Observo sorpresa com la gent al meu voltant mostra entusiasme nacional allistant-se darrere de toros, rucs, cats, escuts, banderes, desfilades, seleccions, etc.

Durant un temps, ja llunyà, vaig pensar que jo també havia d'enquadrar-me en quelcom per ser algú, però no ho vaig aconseguir, potser per allò de l'agnosticisme. Així que com que no vull fer perdre el temps a ningú amb la meva incapacitat per al sentiment nacional, vull dir que no em sento aragonesa (que és on vaig néixer), ni catalana, ni espanyola. Tanmateix em sento còmoda en la tradició lliurepensadora, racionalista i crítica que fa més de cent anys van aixecar anarquistes, republicans, maçons, feministes i espiritistes, nascuts aquí i allà, però que tenien molt clar que els sentiments religiosos, nacionals o semblants (els defensors de l'absolut) sempre estaven al servei dels poderosos i suposaven una bona manera per manipular i distraure el poble d'allò que era important.

Com va dir la meva admirada Teresa Claramunt, obrera nascuda a Catalunya, anarquista, feminista i sindicalista: "Sólo existe patria para los pobres de intelecto, los ignorantes y los obsesionados. Bajo esta palabra, patria, de un convencionalismo altisonante e irritante, medran los más afrentosos egoísmos. (...) No olvidemos que mientras los tontos tengan patria, los tiranos podrán triturarnos en el engranaje que mueve la fuerza del militarismo".

ALGUNA COSA ES MOU

Autodeterminació a preu de saldo!

Carlus Jové

És inconcebible (bé, cada cop menys) fins on poden arribar les juguesques de determinades formacions polítiques pel que fa a temes tan centrals com l'autodeterminació o les polítiques socials. Em refereixo, òbviament, als fets protagonitzats ja fa unes quantes setmanes per la direcció d'Esquerra Republicana, els quals parlen més clarament que els cent discursos i mil pamflets que es puguin repatir durant la campanya electoral.

El més sorprenent per mi no van ser les declaracions de Vendrell oferint la presidència a CiU a canvi d'un referèndum, sino l'intent posterior d'arreglar la situació per part de Carod Rovira en un míting a la Bisbal de l'Empordà. Segons Carod, les declaracions de Vendrell eren fora de lloc perquè, primer, ara no tocava parlar d'autodeterminació i, segon, la prioritat actual d'ERC ha de ser la construcció d'una imatge de partit diferent a la que d'ells s'està oferint.

Tocaria preguntar-se: si un partit que l'única etiqueta diferenciadora a vendre és la d'independentista no té com a prioritat central l'autodeterminació, aleshores quina té? Segons aclarava el mateix Carod, aquesta és demostrar que ERC pot ser un partit de govern que allà on mana fa que les coses siguin diferents. (Ah!, el vell somni del poder...)

Personalment, no m'ofèn massa que la cúpula d'ERC faci afirmacions com aquestes, ja que ni de lluny els considero una alternativa política. Ni tan sols em vaig sentir massa indignat quan Carod va deixar anar unes paraules memorables, afirmant que ERC estava compromesa amb la seguretat ciutadana i que "més seguretat significa més Mossos". Em van punxar a l'estòmac, però l'ofensa fou purament visceral, ja que políticament no n'esperava una postura diferent.

El que sí que m'ofén és observar com es pot arribar a maltractar, pervertir i, en definitiva, malmetre tant una paraula, i més quan aquesta representa un dret fonamental com ho és l'autodeterminació. El dany a les paraules i els conceptes en la política sovint és més dolorós que les accions ridícules i maquiavèliques a les quals els nostres representants ens tenen acostumats. Paraules com democràcia, representació, llibertat, així com l'autodeterminació, minven un xiquet en significat quan són pronunciades per un d'aquests elements.

L'autodeterminació ja es ven com les mongetes i, com a mínim aquestes, van cada dia més cares.

> EL FAR

4) La irradiació de l'avantguarda

Ferran Aisa

La irradiació Dadà s'estendrà aviat des de Zuric a altres ciutats com París, Nova York, Colònia, Berlín... La influència Dadà arriba a Barcelona l'any 1917 a través d'artistes com Artur Cravan i Francis Picabia. El francès Picabia residirà una temporada a la capital catalana, on editarà, amb el suport del galerista Josep Dalmau, quatre números de la revista "391", on col·laboren Gabriele Buffet, Max Jacob, Guillaume Apollinaire, Marie Laurencin, Max Goth, Maximilien Gauthier, G. Ribemont-Dessaignes, Olga Sacharoff i el seu marit Otto Lloyd. Picabia, ànima de la revista, realitza els seus poemes visuals avantguardistes: "Novia-Barcelona", "1917", "Peigne", "Flamenca", "Marie-Barcelone" i "Roulette". I signa alguns treballs amb el pseudònim de "Pharamoouse".

Francis Picabia era un artista que s'havia format a si mateix, com Tzara, amb les lectures de Nietzsche i Stirner, el seu tarannà intel·lectual estava caracteritzat pel nihilisme filosòfic i per l'individualisme anarquista. Aquesta filosofia de la vida el marcaria, com a tants altres artistes del primer terç del segle XX, amb un carisma independent: "Estem malalts -havia escrit Nietzsche a l'"Anticrist"- d'aquest modernisme, malalts d'aquesta pau insana, d'aquesta covarda sensació, de tota aquesta virtuosa porqueria del modern sí i no. Aquesta tolerància i aquesta grandària del cor que ho perdona tot, perquè ho comprèn tot, és per a nosaltres alguna cosa així com el xaloc. Val més viure entre el gel, que entre les virtuts modernes i demés vents del sud". L'altre alemany, que influencià molts artistes avantguardistes i tots aquells que abraçaren l'acratisme individualista, fou Johan Caspar Schmidt, que fou més conegut pel pseudònim de Max Stirner, el rebel del front enlairat. Stirner va ser catalogat per Marx en una carta (19 de novembre de 1844) a Engels, dient d'ell que es tractava: "D'un nou messies que apedaça Fourier d'acord amb el pensament de Hegel". Stirner que fou alumne, a la Universitat de Berlín, de Hegel i de Michelet, escrigué en el seu tractat filosòfic "L'únic i la seva propietat", la seva causa del no res: "Jo no sóc res, en el sentit de "vuit"; però sóc el Res creador, el res de la que Jo creador ho creo Tot".

Tristan Tzara en el manifest dadaista també dirà: "2Dadà no significa res". Picabia, poc abans d'entrar al moviment dadaístic i d'establir-se a Barcelona, anà a Nova York on participà a l'exposició de l'Armory Show, conjuntament amb els nord-americans Man Ray i Alfred Stieglitz, i el seu compatriota Marcel Duchamp. L'exposició fou anunciada com a mostra d'art d'avançada i tingué un gran ressò a la ciutat dels gratacels, sobretot, per la línia de l'escàndol que representaven les obres cubistes d'aquests artistes, segons deia la premsa massa avançades pel puritanisme nord-americà, però l'avantguarda ianqui també volia trencar motlles.

Dinamita de cervell

L'home d'acció

Andreu Barnils
(andreu.barnils@partal.cat)
(publicat al diari electrònic www.vilaweb.cat)

Blanco, l'home es deia Blanco. Diuen que era molt discret i educat, que parlava poc amb els veïns. De fet, intimava amb prostitutes i prou. A l'anarquista Blanco, li convenia de passar desapercebut. Era un home d'acció: durant els anys vint circulava pel país, de poble en poble, assassinant patrons d'empreses. Res de nou. Però la cosa curiosa és que sempre viatjava acompanyat de la seva biblioteca particular. Per fer la seva feina es desplaçava carregat amb desenes de llibres. Aquest és un dels cent personatges i més que es descriuen de passada a les memòries 'El Eco de los Pasos' (Ed. Pilar Sierra, 2007), l'autobiografia del cap de la CNT, Joan Garcia Oliver (Reus, 1901-Mèxic, 1980), que s'acaba de reeditar. Però sols es pot comprar a través d'internet (www.llibreteria.org).

Si allò que es vol és reforçar el tòpic que lliga anarquisme amb violència els lectors superficials ho tenen fàcil: Garcia Oliver hi explica la seva intervenció en atupades durant vagues, l'assassinat del president espanyol Eduardo Dato, l'intent fallit de fer això mateix amb Alfons XIII a París, atemptats a les clavegueres de Barcelona, tortures rebudes, robatoris. Com el descriu la vella cançó, Garcia Oliver 'era una bala negra que apuntava al poder'. Poca broma, aquest pàkharo: Garcia Oliver va ser guàrdia personal del Noi del Sucre, fundador del grup d'acció Los Solidarios (amb Durruti i Ascaso), assessor militar de Francesc Macià, cap pensant del Comitè de Milícies Antifeixistes i, per últim, ministre de Justícia espanyol al govern de Largo Caballero. Va morir, de vell, exiliat a Mèxic. Abans, coix després d'un accident, acompanyat per l'espectre del seu únic fill mort i la seva dona, va escriure un llibre que m'ha quedat a dins. Per les coses que explica. Per la mala bava amb què les explica. I perquè, tot i ser un llibre possiblement dens, explica coses que ningú no m'havia explicat abans.

Gràcies a ell sé qui van ser els Arlequins Blaus, el Rebombori del Pa i la Balbina Pi. És saber que abans els treballadors anaven a buscar feina al sindicat (i no a l'empresa). És descobrir vagues de cambrers que lluitaven per la desaparició de les propines ('volem sou dignes, no propines'). Sé, per fi, que no sols hi ha àcrates violents: també hi ha els anarquistes allunyats del tot de la idea que tenim d'un punk. Gent que fugia del vici, de l'alcohol, de l'església, dels jocs de cartes. Seriosos, callats, discrets, es prenien la Idea religiosament, vivint la puresa del fanatisme. És veure Eugeni d'Ors intentant d'ingressar a la CNT, és veure Josep Tarradellas coquetejant-hi, és veure Lluís Companys defensant-la com a advocat, és veure la cara fosca de la pulcra, neta i refinada burgesia catalana, pagant, ella també, sicaris a sou. És veure l'immens formiguer del món àcrata des de dins, amb les seves masies barcelonines convertides en estatges, els seus líders gitanos, les seves cançons, la seva musa Balbina Pi. És veure, també, els draps bruts de la CNT. Garcia Oliver, en la monumental obra de 650 pàgines, no perdona i, menys encara, els seus.

És veure que els avis de la tribu no van fer sols la guerra. Alguns van fer la revolució. És, en definitiva, veure la història d'aquest país amb uns altres ulls, amb una mirada que ja no et deixa mai. És aprendre una lliçó vital: aquest món es pot canviar. Però no pas llegint llibres i prou.

Josep Estivill i els anys de la República a Constantí

Jordi Marti Font

L'historiador i membre del Col·lectiu Catalunya Josep Estivill és l'autor de l'estudi "Els anys de la II República a Constantí (1931-1939)", editat per l'Ajuntament de la localitat tarragonina. Es tracta d'un llibre de mida gran amb una àmplia selecció de material gràfic en forma de fotos, documents i dibuixos, el text del qual analitza en detall els avenços de tot tipus que Constantí i la seva gent van experimentar durant els anys de la Segona República. El llibre li va ser encomanat per tal de celebrar el setanta-cinc aniversari d'un dels règims polítics més avançats que ha tingut Catalunya al llarg del segle XX en l'àmbit més concret de la localitat de Constantí i va ser presentat per la historiadora Montserrat Duch.

El llibre segueix una cronologia dels anys de al República a nivell general i les seves conseqüències en la localitat, des de les Eleccions del 31 que van suposar la proclamació del nou règim, fins al referèndum de l'Estatut, les eleccions del 34, els Fets d'Octubre del 34, l'Ajuntament de dretes del 34-35 i la tornada de les esquerres al poder nunicipal i de Catalunya el 36. Alhora, l'estudi insisteix en temes puntuals com la sanitat, l'assistència social, les obres públiques, la laïcització, la reforma agrària, el món del treball o la cultura i les festes, establint un bon resum de cada un d'ells, sempre amb dades objectives que ens van fent adonar del desvetllament que suposà el règim republicà per a Constantí i, si ho traslladem a invell general, de tota Catalunya. A mi m'ha encuriosit la intensa campanya d'equipaments amb què es va dotar el municipi o que hi van ser reformats, com el Mercat Municipal o la reforma de l'edifici de les escoles després d'una intensa ventada.

Un capítol a part mereix la visita del president Francesc Macià, un autèntic bany de masses que l'"Avi" realitzà acompanyat de dos consellers de la Generalitat, diputats i alcaldes de la zona. En el seu discurs al Sindicat Agrícola, després de visitar l'Ajuntament i el carrer Major, rebatejat amb el seu nom, Macià va dir que allò que més anhelava era que els infants que l'escoltaven es convertissin en ciutadans que amb l'educació aprenguessin a notar la diferència social i fossin capaços de destruir-la.

Josep Estivill amb aquest llibre continua la seva contribució a la historiografia local i catalana en general que va tenir un capítol important i destacat amb "Revolució, república i monarquia. El Morell (1868-1900)" –un treball injustament poc difós- i les seves contribucions a obres col·lectives sobre la història de Tarragona com el volum "Guerra civil a les comarques de Tarragona (1936-1939)". Alhora, escriu a la revista "Catalunya" (www.revistacatalunya.cat) articles sobre cinema i televisió en la columna "Imatges que parlen" i edita la revista de l'Arxiu de Constantí, "El Racó de l'Arxiu" (www.tinet.org/~arxiucon/butlleti.htm), on desenvolupa una lloable tasca com a arxiver municipal. Que no s'aturi.

El Moviment 22 de Març, 'Noir & Rouge', IS...

Miquel-Dídac Piñero i Costa

El vespre del 22 de març de 1968, escoltava la ràdio nacional espanyola mentre davant d'un mirall estava afaitant-me, després d'haver arribat de Figueres a l'Escala, tenia disset anys fets, quan una il·lusió va envair el meu enteniment: "A la Universitat de Nanterre un grup rabiós d'anarquistes s'havia enfrontat amb el Ministeri d'Educació". Allò era l'inici de les jornades de maig i juny de 1968. Una estudiant catalana de les Joventuts Comunistes Revolucionàries, detinguda i expulsada, va informar-me de tot allò que passà a París i també una estudiant de medicina, de família jueva, que havia participat en l'ocupació de la Sorbona en l'ambient anarquista. Jo estava en un petit grup, anomensat Joventut Indiketa Llibertària.

Aquell estiu ja podia guixar en els murs de l'Empordà les encerclades A de l'Anarquia. I jo que pensava que l'anarquisme quedava reduït a l'Exili de la CNT i la FAI i un cosí del boxejador Cerdán que passava part de les vacances en el cafè de la meva família i llegia "Le Canard Enchainé".

La gent repetidora identifica la ràbia estudiantil de Nanterre i el maig de 1968 amb l' actual eurodiputat 'verd caqui', el refrent francoalemany del conseller d'Interior Joan Saura, parlem del mediàtic Daniel Cohn-Bendit, però el Moviment 22 de Març va tenir una minoria activa d'animadors poc coneguts a la península Ibèrica, com ara Jean-Pierre Duteuil, un anarquista-comunista de tota la vida i de pedra picada, membre del grup anarquista que publicava "L'Anarcho de Nanterre" i que havia organitzat l'any 1966 l'Enllaç Estudiantil Anarquista (LEA), una quinzena d'estudiants, un del quals era Cohn-Bendit, que incidia a nivell de mig centenar. Finalment, el grup de Nanterre participà en les activitats de 'Noir & Rouge', un grup no-grup que incubà conceptes anarquista-comunistes nous. El curs universitari 1967-1968 a la Universitat de Nanterre va ser molt mogut, especialment a partir del 26 de gener de 1968, un any abans del famós assalt estudiantil del rectorat de la Universitat de Barcelona al crit d'abolició de la Universitat i amb el bust de Franco llançat al carrer, a causa del rumor sobre 'llistes negres' d'estudiants revolucionaris. Els animadors de les mobilitzacions estudiantils, a més de Duteuil i Cohn-Bendit, eren René Riesel, Patrick Cheval, Gérard Bigorgne, Pierre Carrèra, Patrick Negroni, Pierre Lotrous, Bernard Ager, Angeline Neveu, Catherine, Pozzo di Borgo i un nobre creixent d' enrabiats i enrabiades. A finals de gener, apareix els nom 'Enragés', en relació a la Internacional Situacionista. El zenit de l'agitació universitària arribà el divendres 22 de març, ja que cinquanta revoltats, amb Duteuil i Cohn-Bendit al davant, van ocupar l'edifici de la Universitat de Nanterre. 'Enragés' no va tenir gaire protagonisme. Sorgeix el Manifest dels 141. Posteriorment, es parlà del Moviment 22 de Març.

El 14 de maig de 1968, 'Enragés' i membres de la Internacional Situacionista van organitzar un comitè a la Sala Cavaillès, de París, que en deien Sala Jules Bonnot, sota els lemes d'ocupació de les fàbriques per fer consells obrers. Més endavant aquest comitè ocupa una altre sala, que en diuen Sala Ravachol.

El 18 de maig, es va organitzar un òrgan consellista de democràcia directa, el Consell per mantenir les ocupacions (CMDO), amb Guy Debord, Raoul Vaneigem i molts més, que ocupa l'Institut Pedagògic Nacional, de París. El 30 de maig, aquest Comitè denuncià no solament les classes dominants franceses i europees també totes les del món, des dels buròcrates de Moscou i Pequín fins el milionaris de Washington i Tokio. Era una crida al proletariat internacional a seguir l'exemple de les ocupacions de París vers l'assalt a totes les capitals dels Estats i a totes les ciutadelles de l'alienació.

Actualment, Duteuil participa en la campanya per l'alliberament de Jann-Marc Rouillan i els altres presos d'Action Directe.

Gent, "la lutte continue..."

Quatre anys no són res...

Xavi Roijals

Dídac Salau, membre del col·lectiu que fa aquesta revista que llegiu, va presentar el llibre "4 años son nada. Diálogos imposibles contra el tiempo y la guerra" al cafè bar El Farró de Barcelona. No es pot dir que sigui el primer llibre d'en Dídac, ja que fa uns quants anys va editar un llibre de fotografies on repassava tot d'imatges sobre la confederació catalana.

De fet, la major part de les seves col·laboracions amb la revista i amb la confederació ha estat tradicionalment en format fotografia. En aquest llibre que ens ocupa, en Dídac canvia de registre radicalment i ens proposa una obra en prosa (amb algun vers).

El llibre és bo (és així Dídac), diu coses molt dures mentre a la vegada es fa molt amable de llegir. És una mena de faula on quatre gats i una persona dialoguen sobre uns diaris que van escriure en el seu moment, quatre anys enrere, mentre els americans estaven envaint l'Iraq. Aquesta mena de diàlegs d'animals -realment ha agafat molt bé l'esperit dels gats...- són l'excusa perfecta per tal que en Dídac ens faci tot de reflexions filosòfiques i polítiques sobre la guerra, el temps i una mica tot plegat. La cosa interessant és que aquestes reflexions diria en la meva humil opinió que són encertades (cosa que sent de la mateixa corda o de cordes properes ja pot ser normal que estem d'acord sobre aquesta mena de coses).

Però el món n'està ple de llibres més o menys interessants que diuen coses més o menys encertades. La cosa que fa diferent aquest llibre és que es llegeix en un plis (és curt) i és molt agraït de llegir.

A veure si ens entenem: probablement tots en tenim de llibres molt interessants que diuen coses molt encertades que són un pal de llegir, més aborrits que el problema basc (que ja es dir), i és bastant possible que a casa nostra tots en tinguem un bon repertori d'aquesta mena de llibres ...pper llegir.

Doncs aquest llibre és exactament el contrari. Aquesta mena de diàlegs gairebé diria cervantins entre els animals i l'humà, de l'extensió justa, amb les reflexions encertades, amb un castellà molt acurat que dona gust de llegir-lo, contextualitzant aquella guerra i totes les guerres, contextualitzant l'humà concepte de temps i com hem perdut aquesta batalla contra el mateix; doncs és realment el llibre ideal per llegir-lo mentre estem aquesta primavera-estiu a la platgeta, tranquil·lament estirats "perdent" el temps.

Pèrdua de temps que és la nostra particular manera de guanyar la vida, donant-li de patades al cul d'aquella maleïda guerra que tant mal ens va fer (i de totes les guerres) mentre estem al solete. Si és amb una paella i amb bona companyia, millor. Com uns gats qualssevol. Espero haver après la lliçó, Dídac.

> RACÓ TRANSVERSAL

Debatre la Revolució Epanyola

Pepe Gutiérrez Álvarez

El 70 aniversari dels fets de maig a Barcelona ha comportat un "reescalfament" del debat sobre la revolució espanyola. A aquest efecte s'han publicat diversos llibres, nombrosos articles, i s'han escenificat actes i controvèrsies. Com la qual tindrà lloc el 24 de maig a l'Ateneu de Barcelona amb presència d'escriptors llibertaris, membres de la Fundació Andreu Nin i historiadors amb llunyanes relacions amb el PSUC.

Vista en perspectiva, la revolució espanyola no va ser –el que es diu- una línia recta, però crec que algunes coses haurien d'estar clares. Començant perquè es tracta d'una exigència que venia des de lluny, del segle XIX, ja "va apuntar el" cap amb la I República. Segon: "la nostra" burgesia mai no va assumir la seva pròpia revolució democràtica. Tercer: la República no va saber defensar-se dels seus enemics, ni assumir les reformes que el poble militant exigia a través de les seves organitzacions radicalitzades. Quarta: la revolució va ser la resposta espontània de les masses al cop militar. Cinquè: on es van fer amb la situació, els treballadors van anar socialment molt més allà que el govern frontpopulista. Sisè: la major responsabilitat en la derrota de la República va recaure en la "traïció" de les potències democràtiques, i que per exemple, va negar l'autonomia al Marroc per "no molestar" a França... Setè: el govern del Front Popular va estar molt per darrere de les circumstàncies, per exemple la Generalitat va censurar una "Solidaridad Obrera" que denunciava la trama colpista per considerar que "s'ofenia" els militars. Vuitè: l'aposta de "primer, la guerra" era el complement a una estratègia que apostava per restaurar el govern anterior al 18-19 de juliol, i per agradar a unes potències democràtiques que l'últim que volien era una República controlada pels comunistes. Novè: Stalin no va defensar (vegeu la carta a Llarga Caballero) per la "contenció revolucionària" perquè pensava que era la línia més apropiada per a la República sinó perquè era el que més s'adequava a la seva política exterior.. Desè: la campanya comunista oficial contra "trotskista" i "incontrolats", no va serr "pel bé" de la República, sinó que eren exigències de la pròpia naturalesa criminal del estalinismo...

Aquestes consideracions no exclouen l'existència d'una "bona fe" per part de la "tropa" militant del PCE-PSUC. No és en va que el millor de la República van ser els milers i milers de "persones conscients", aquests obrers i obreres que van fer la guerra i la revolució, van patir tràgicament les seves conseqüències, les derrotes. Que van sobreviure en els exilis exteriors o interiors. Home i dones "conscients" que volien un sistema social en el qual sentir-se persones completes, persones com les quals descriu la literatura de George Orwell, André Malraux, Joan Sales, Juan Eduardo Zuñiga, Arturo Barea, Ramón J. Sénder, i un llarg etc.

> CREACIÓ

Documental sobre les ordenances "cíviques" de l'Ajuntament de Barcelona

Coincidint amb l'aniversari de l'entrada en vigor de l'ordenança del civisme decretada per l'Ajuntament de Barcelona, es va presentar públicament el documental "Barcelona 2006: l'any del civisme. La polèmica al voltant de la llei municipal de convivència", en dos actes realitzats el 7 de febrer a l'Ateneu Popular La Torna de Gràcia i el 15 de febrer al Servei Civil Internacional situat al Raval. El documental ha estat realitzat per Jordi Oriola i Folch.

Sinopsi

Ara fa un any, el gener del 2006 l'Ajuntament de Barcelona va començar a aplicar una ordenança municipal per garantir la convivència a la ciutat. Aquesta llei municipal havia estat aprovada després d'un intens debat social sobre l'incivisme a la ciutat. Aquest documental s'endinsa en la polèmica explorant les opinions de la gent al carrer, dels afectats per l'ordenança i dels polítics que la van aprovar. Recull les notícies que apareixen als mitjans de comunicació, les manifestacions contràries a la llei, i també moments estel"lars com el debat directe que es va donar, en una audiència pública a l'Ajuntament, entre defensors i detractors de la llei. Més enllà d'aquesta llei concreta a Barcelona, el tema que aflora és el debat sobre l'ordenació i la seguretat en les societats actuals, cosa que esdevindrà sense cap mena de dubte un eix per a les polítiques i les lluites del futur.

El documental es projectarà en diversos llocs properament:

-Divendres 4 de maig 2007 a dos quarts de nou del vespre, Kafeta a l'Ateneu Rosa de Foc, c/ Verntallat, 26, Vila de Gràcia, Barcelona (metro L3 Fontana).

-Dimecres 9 de maig 2007 a les 6 de la tarda, a l'Escola de Polítiques Socials i Urbanes (IGOP - UAB), Passeig d'Urrútia 17, Nou Barris, Barcelona (M L3 Canyelles, L5 Vilapiscina, L4 Llucmajor).

-Dijous 17 de maig 2007 a les 8 del vespre, a la Llibreria La Sirga (La Barraqueta), c/Tordera 34, Vila de Gràcia, Barcelona (metro L3 Fontana).

-Divendres 25 de maig 2007 a dos quarts de vuit del vespre, a la Fundació Bayt al Thaqafa, c/ Princesa 14, La Ribera, Barcelona (metro L4 Jaume I).

Bloc de l'autor: http://www.jordioriola.blogspot.com/

Exposició de Mireia Bordonada

La fotògrafa i companya del Col·lectiu Catalunya Mireia Bordonada va inaugurar, el passat 12 d'abril i fins al 12 de maig, l'exposició "Entre el joc i la violència", una exposició de fotografies en què reflecteix la vida quotidiana de nens i nenes en un entorn de violència, concretament el de Belfast a Irlanda del Nord.

PER UNA NOVA CULTURA DEL TERRITORI

La Declaració del Vallès: per la sostenibilitat i el decreixement

Manifest final de la 20a Trobada d'Entitats i Plataformes en defensa del territori dels Països Catalans que va tenir lloc del 23 al 25 de març de 2007 a Cerdanyola del Vallès

Les lluites ecologistes i de defensa del territori actuals al Principat compten amb un context inèdit, ja que es donen contra un suposat govern d'esquerres, com la del Quart Cinturó (esquerra), mentre que les anteriors tenien al davant un govern de dreta, com la de l'Ebre (a baix) i es van guanyar. A les illes Balears, la destrucció ocasionada per les polítiques del PP és tan gran que la unitat de les lluites ha estat l'única possibilitat d'enfrontament (a dalt).

Constatem que els Països Catalans són un territori privilegiat pels seus valors paisatgístics, naturals i culturals que cal conservar i gestionar per assegurar la nostra qualitat de vida, la de les generacions futures i la memòria històrica. Tanmateix, el model socioeconòmic imperant segueix comportant un greu desgavell territorial, econòmic, ambiental, cultural i social. Continuen les agressions generalitzades a causa de l'especulació i la planificació inadequada del territori.

Constatem amb preocupació l'augment del discurs i de les referències retòriques al desenvolupament sostenible per part dels governs i les administracions públiques, sense que l'acció integral dels governs s'orienti cap a les opcions del decreixement sostenible.

Constatem amb preocupació la voracitat especuladora amb la qual són tractats el territori i la resta dels recursos naturals al País Valencià i exigim la immediata substitució de la llei d'urbanisme actual per una altra, respectuosa amb la utilització racional del territori, sotaestrictes controls públics, amb criteris transparents, participatius i democràtics.

Demanem una MORATÒRIA urbanística i la retirada dels centenars de projectes urbanístics fets amb reclassificacions al marge dels Plans Generals d'Ordenació Urbanística (PGOU).

Demanem la retirada del transvasament Xúquer-Vinalopó per ser incompatible amb la Nova Cultura de l'Aigua, la redacció participada del Pla de recuperació del Xúquer segons la Directiva Marc de l'Aigua i la revisió del pla de conca que afecta a tots els rius valencians.

Igualment denunciem la situació de les Illes, especialment Mallorca, que pateixen una greu transformació a mans de les empreses urbanitzadores i constructores encoratjades pel govern del PP. Exigim la retirada del pla de carreteres que esquartera el territori en benefici de les noves urbanitzacions.

A la Catalunya Nord, donem suport a les lluites per un desenvolupament ecològic, en particular contra la línia de molt alta tensió (MAT) i demanem que es respecti la voluntat popular que s'ha posicionat majoritàriament en contra del projecte. També rebutgem la gestió actual dels residus que ocasiona forts impactes deguts a la incineradora i els abocadors. Manifestem el rebuig a la introducció de productes transgènics.

A la Franja de Ponent, demanem la coordinació entre administracions competents i que s'afrontin els greus dèficits en la gestió ambiental d'aquest territori.

Els i les participants i membres de les entitats i plataformes que ens hem reunit a Cerdanyola del Vallès els dies 23, 24 i 25 de març de 2007, en la 20a. Trobada Ecologista i de Plataformes de Defensa del Territori dels Països Catalans, reconeixem com a pròpies les diferents lluites i volem reclamar de manera conjunta:

1- És necessària l'aplicació de la legislació vigent sobre espais naturals per assegurar la seva conservació i l'establiment de les connexions ecològiques que en garanteixin la biodiversitat. Reclamem l'aprovació inicial immediata del Pla Territorial Sectorial de Connexions Biològiques i Paisatgístiques i l'aplicació de mesures cautelars que impedeixin la destrucció d'aquests espais, en compliment del Pacte de l'Entesa de Progrés del govern de la Generalitat de Catalunya.

2- Cal seguir fent el seguiment del procés d'implementació de la XN2000 en l'àmbit de la Unió Europea. Desenvolupar-la establint els plans de gestió necessaris per a cada espai i dotant-los del finançament adequat i específic.

Cal afavorir la participació de tots els actors implicats en els conflictes relacionats amb la planificació o gestió del territori mitjançant l'establiment de processos participatius amb normes de joc transparents i consensuades entre aquests, tant pel que respecte a les entitats d'estudi i defensa de la natura com de l'estament científic en general, garantint en tot moment l'eficàcia de les aportacions efectuades i l'eficiència del procés.

3- La planificació territorial supramunicipal ha d'incorporar sense excepcions el càlcul previ de la capacitat de càrrega del territori segons els balanços d'aigua, energia i residus. La redacció i elaboració dels planejaments territorials ha de considerar la petjada ecològica i anar acompanyada de l'adopció de mesures cautelars abans de la seva execució.

4- Exigim la redacció i aprovació d'una llei integral del litoral coordinada entre els Departaments de Política Territorial i Obres Públiques i Medi Ambient i Habitatge que garanteixi la protecció d'aquesta franja litoral. Demanem també que es desenvolupin mesures per a la protecció de la franja prelitoral.

5- Instem el govern de la Generalitat de Catalunya a redactar i aprovar el Pla Territorial Sectorial Agrari.

6- Cal definir una política forestal que garanteixi la funcionalitat ecològica dels boscos i el seu aprofitament.

Al País Valencià, les mobilitzacions per la defensa d'un model mediambiental sostenible i no basat en la depredació del territori ha portat la societat civil a esdevenir protagonista, alhora que visualitza un ampli bloc d'oposició a la dreta més dura. La lluita d'Eivissa, contra l'autopista que la travessarà, també ha estat un bon exemple.

7- Considerem la valoració i conservació del paisatge com a element clau de la nostra identitat col·lectiva, aplicant el Conveni Europeu del Paisatge.

8- Demanem el compliment dels processos de participació i consulta pública real i efectiva en el planejament urbanístic i territorial.

9- Reclamem dels governs la posada en marxa d'una política d'habitatge que el faci accessible i que contribueixi a un decreixement sostenible.

10- Cal introduir en la definició de la política econòmica criteris derivats de l'ús racional i sostenible dels recursos.

11- Cal agilitzar la implantació de la Nova Cultura de l'Aigua basada en l'eficiència, l'estalvi i la reutilització, i en assegurar la recuperació dels nostres rius i aqüífers. Denunciem l'ús il·legítim de l'aigua en camps de golf i parcs temàtics.

12- Constatem un fracàs global del model de gestió de residus, el qual no n'ha frenat l'augment de la generació i no ha complert els objectius proposats de recuperació.

Demanem un canvi en el model de gestió de residus del Departament de Medi Ambient, ja que continua els errors dels anteriors governs de la Generalitat. Demanem una moratòria a la construcció de nous Ecoparcs que operen com a grans instal·lacions de transferència de residus no seleccionats i ocasionen greus conflictes territorials. Denunciem la irresponsabilitat del DMAH en promoure la crema de residus com a substitut de combustibles convencionals en els forns de les cimenteres i tèrmiques, i el rebliment de les pedreres i activitats extractives per mitjà de les bales de residus procedents dels Ecoparcs.

Demanem una política de prevenció i recuperació dels recursos, i que es garanteixi el compliment la Llei Reguladora de Residus pe part dels ajuntaments. Proposem l'aprovació d'una Llei de Prevenció de Residus.

13- Demanem un model energètic eficient i equilibrador del territori, basat en l'estalvi i l'aplicació de les energies renovables i que respecti els espais naturals, culturals i paisatgístics. Rebuig a les previsions del Pla de l'Energia 2006-2015 de Catalunya.

Demanem un programa de tancament de les centrals nuclears. Denunciem la intenció de revifar l'opció de l'energia nuclear amb l'argument d'evitar les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle. Rebutgem els intents d'ubicar el cementiri de residus nuclears de l'estat espanyol a les Terres de l'Ebre i Camp de Tarragona.

En matèria de planificació territorial, cal acostar els centres de producció d'energia als llocs de consum.

Les administracions públiques han de garantir que els serveis energètics siguin gestionats per organismes o entitats amb criteris de servei als ciutadans i no segons els interessos neoliberals dels poders econòmics i amb total transparència. Cal impulsar procediments i consultes que possibilitin la participació directa de la ciutadania en la presa de decisions.

14- L'alternativa sostenible que proposem a l'actual model elèctric centralitzat passa per:

-Aplicar polítiques efectives de gestió de la demanda que portin a una reducció mesurable del consum.

-Millora de l'eficiència en tota la cadena energètica.

-Implementar al màxim nivell possible el model basat en la generació distribuïda a partir de fonts renovables i no agressives amb el medi.

15- Tenir en compte en la normativa reguladora d'infraestructures elèctriques i d'altres que ocasionen camps electromagnètics, les distàncies necessàries per tal de prevenir efectes perjudicials per a la salut de les persones i el medi. Qualificació dels aparells elèctrics i telèfons mòbils segons el seu nivell d'emissió de radiacions.

16- Demanem la definició d'un model de mobilitat que garanteixi la màxima eficiència energètica i que minimitzi l'ocupació del territori tot fomentant el transport públic i el transport de mercaderies per ferrocarril.

Reclamem que les administracions despleguin una lectura sostenibilista de la legislació i rebutgem l'actual Pla d'Infrastructures del Transport de Catalunya.

Demanem una millora substancial de la interconnexió entre les territoris dels Països Catalans. La mobilitat ha de respondre a les necessitats de les persones que viuen al territori i promoure l'equitat social.

Calen actuacions fermes i decidides per identificar els dèficits del transport públic, especialment en les xarxes de ferrocarrils de rodalies i regionals. Així mateix cal una gestió conjunta de les xarxes de transport públic i transport privat, tenint en compte la dualitat territorial (urbà/rural o metropolità/interior).

17- Que s'apliqui el Principi de Precaució en la política industrial, tot incentivant l'aplicació de les Millors Tècniques Disponibles. Cal una major prevenció, eficàcia i rigor en el control de les emissions de contaminants. Exigim una major qualitat i freqüència de la inspecció pública i rigor en les sancions.

18- La retirada immediata del projecte de Decret de Coexistència entre conreus transgènics i no transgènics, que els Països Catalans es declarin lliures de transgènics i que segueixin les recomanacions europees de no comercialització.

La potenciació del consum responsable, promovent les espècies autòctones i les espècies locals, amb una transparència total en l'etiquetatge pel que fa al contingut de transgènics.

La creació d'un banc de terres agrícoles que eviti l'especulació immobiliària a les zones dedicades a l'agricultura i que permeti la fixació de la pagesia al territori i l'entrada de la gent Jove en el món rural.

19- La política de compres de l'administració pública hauria de prioritzar l'adquisició de béns i serveis produïts sota criteris sostenibles (CPAC). Demanem que les administracions promoguin aquests criteris en empreses i particulars.

20- Un canvi urgent en el sistema de finançament dels ajuntaments que elimini la dependència excessiva dels ingressos derivats de la construcció, de les reclassificacions i del consum del territori.

21- La creació de jutjats especialitzats en matèria ambiental. Potenciar les fiscalies de medi ambient. Exigim la defensa dels valors i drets mediambientals dels ciutadans i ciutadanes d'acord amb el mandat constitucional.

22-Que es garanteixi la participació ciutadana, tant en la planificació com en la presa de decisions que afecten el territori, si es vol avançar realment cap a un model realment democràtic. Considerar l'aplicació de mecanismes reals i efectius de democràcia participativa respecte les polítiques europees que impliquen un fort impacte territorial.

23- Finalment, denunciem les contínues pressions i amenaces que pateixen algunes persones activistes mediambientals que s'oposen als projectes agressius envers el territori i que són una vulneració dels drets democràtics més elementals.

Els participants en les trobades, motivats per problemes territorials diversos, alhora tenim molt clar que participem en la mateixa lluita i constatem que, malgrat els canvis polítics aparents i malgrat el notable increment de les referències al desenvolupament sostenible, l'assetjament al territori i les polítiques de creixement insostenible continuen segons els criteris d'interessos econòmics gens transparents. Per tot això, ens comprometem a:

-Seguir treballant de forma local per tal de conservar i millorar el territori i la qualitat de vida dels nostres pobles i ciutats, mitjançant una lluita pacífica i el foment d'informació i conscienciació social. Demanem a les administracions pertinents el compliment i l'adequació de la legislació vigent, la creació de mecanismes de participació social, que tinguin en compte les moltes inquietuds que manifesta la societat civil i que desvinculin el progrés dels interessos especulatius i del clientelisme polític.

-Reforçar les xarxes de comunicació, debat i suport entre les entitats i persones assistents per fer palès la problemàtica global i per consolidar la unitat d'acció d'àmbit nacional. Per tal de fomentar l'autoformació i l'intercanvi d'experiències es continuaran organitzant noves trobades en el futur.

-Seguir proposant alternatives a l'actual model imposat.

-Treballar per tal que la societat prengui consciència de la situació social i ambiental actual i s'impliqui en les diverses reivindicacions.

Qui lluita pot perdre, qui no lluita ja ha perdut (B.Brecht)

> CONTRA-HISTÒRIA

De 'revolutions' (per vindre...)

Joan Zambrana

"Cambiar el mundo sin tomar el poder" és un llibre escrit per John Holloway l'any 2002 i traduït i editat en castellà per "El Viejo Topo". A aquells que provenim de la tradició llibertària, tan sols mirar el títol del llibre ja ens fa pensar que estem davant d'un dels "nostres".

Primera semierrada, John Holloway és un sociòleg anglès, força influenciat per un "corpus teòric" marxista, que justament amb aquest llibre vol posar parcialment en qüestió, per arribar a allò que anomena "el significat de la revolució a dia d'avui".

Les preguntes que es fa l'autor tenen molt a veure amb aquelles que els llibertaris revolucionaris s´han fet al llarg de la seva història. Per què volem el poder (estatal)? Podem fer una revolució des de la "imposició" de les nostres idees? I una altra de més actual, en un mon de capitalisme globalitzat: a on és el poder i com el destruïm?

L'autor arriba al "moll de l'os" quan planteja que estem en un moment en què el capitalisme global és terriblement destructiu i planteja problemes de viabilitat al gènere humà. Però a la seva vegada, i reafirmant les insuficiències del pensament crític anticapitalista d´avui, afirma que "no sabem com canviar el món, però sabem que no volem prendre el poder estatal i que no volem organitzar-nos en partit" (se suposa que negant la vella tradició leninista del partit dirigent...)

Arribats a aquest punt, em quedo amb la frase "sincera" i a la seva vegada de gran força autocrítica que "no sabem com canviar el món". Assumir aquesta afirmació, sense caure en el parany de l'escepticisme o la impotència pot ser un bon inici per avançar en un camí de rebel·lia col·lectiva que no estigui subjecte a les pràctiques i les teories de passades experiències històriques.

La història ens dóna molts exemples de belles utopies que cadascú podrà omplir amb els seus gustos amb "ídols" i "icones" revolucionàries. El que no ens dirà ni ens pot dir és com podrem canviar aquest món-capital-mercaderia.

Potser per alguns aquesta afirmació és excessiva, però mes enllà d´un munt de litúrgia revolucionària que hem anat acumulant al llarg de molt de temps i que ens fa jugar a "teòrics" i "químics" de la qüestió social, no tenim gairebé res en perspectiva.

Nanni Balestrini, antic autònom italià, ens deia fa pocs dies que abans, quan lluitàvem contra la fàbrica i el patró, hi havia un referent "físic" concret, avui la lluita contra la globalitzacio "capitalista" ens porta a donar "cops de cec" contra una realitat i una dinàmica perversa "intangible" que funciona diàriament.

La "fàbrica" se'ns ha quedat petita per poder canviar el món i la "globalitzacio" sembla massa gran per abordar-la amb les antigues eines inútils d'abans. És moment, per tant, d'agitar la nostra creativitat col·lectiva: al nord, al sud, a l'est i, per suposat també, a l'oest...

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Cultura in versus in cultura o la cultura de les grans institucions

Joni

Arriba l'estiu i, el que ens interessa avui, arriba també la gran part de festes majors de ciutats, pobles i d'altres entitats veïnals d'aquestes contrades, les quals amb més o menys sort, depenent de com es miri, solen tenir el suport del respectiu Ajuntament.

Prefereixo pensar que la política "propera", la dels ajuntaments, no és reflex de la política "propera" de l'Ajuntament de la metròpoli.

L'Ajuntament de Barcelona ha estat un gran laboratori, bé, de fet el laboratori ha estat la mateixa ciutat i nosaltres, conillets d'índies. El tripartit no és nou, tots sabem que porten anys assajant: ara cinisme, ara repressió, ara cultura 'in'... Tot plegat forma part del desenvolupament social, cultural i econòmic que volen per a nosaltres. La que ens ve a sobre, com a conillets, és prou forta, ens n'adonarem... Per això deia que millor pensar que els ajuntaments d'altres poblacions no volen ser reflex del gran...

Després d'anys dedicant-me de diverses formes a la música, i davant l'ofensiva actual contra els circuits musicals menys comercials dels sectors més llunyans dels polítics "propers" em vénen al cap diverses preguntes, amb vincle amb la meva professió:

Coneixen els responsables polítics, ja que sovint parlen de professionalitzar veritablement aquesta feina de músic, quants grups actuen sense contracte a les nostres festes majors? Són conscients, llavors, dels riscos que això implica i que assumeixen exclusivament músics i promotors privats? Jo, però, mai no he confiat gaire en els responsables polítics i crec que, sense intentar passar la pilota a qui no l'ha de recollir, sí que són els responsables culturals els que haurien de pressionar per tal que les condicions siguin iguals per a tothom. La pregunta pot ser més retorçada encara: l'empresari o autònom subcontractat sense contracte per l'ajuntament té l'obligació de donar o donar-se d'alta per a una actuació per a l'ajuntament que no li ha signat cap contracte?

El laboratori del qual parlava, fidel reflex del model capitalista més agressiu, no és gratuït, el preu es paga a l'alça quan els que ens representen deixen la feina pública i continuen les seves maquinacions econòmiques per controlar determinats aspectes de la societat (en aquest cas la música) des dels quadres privats, que són els que veritablement es beneficien de les polítiques dels tripartits. Tot, absolutament tot el que facis, es traduirà després en comptes corrents i beneficis empresarials... dels de sempre, és clar...

Cultura "in": ara toca tots a l'Espacio Movistar, casualment al fòrum...
In cultura: la de l'ajuntament amb les sales d'actuacions...

TV3, la nova 'socarrada'?

Pep Juárez,
secretari general de a CGT de les Balears, abril de 2007

"Quan el mal ve d'Almansa, a tots alcança" (dita popular).

El dimecres 25 d'abril, va fer trescents anys de la Batalla d'Almansa, en què l'exèrcit francès del borbó Felip V, amb l'ajuda de castellans, va derrotar els austraacistes de l'Arxiduc Carles, en el marc de l'anomenada Guerra de Successió. Aquesta fita, considerada cabdal per a la història recent d'Europa Occidental, va suposar, d'entrada, l'eliminació dels furs i de l'autogovern dels valencians, amb la publicació del primer Decret de Nova Planta (25 de juny de 1707), i la implantació d'un règim polític centralista, absolutista i castellanitzant, inspirat en el model francès, que setanta anys enrere ja proposava el Conde-Duque de Olivares, vàlid de Felip IV.

Després de la desfeta d'aquell 25 d'abril, les tropes guanyadores arrasaren les comarques occidentals de l'antic regne de València a sang i fetge, eliminant la resistència dels maulets. Xàtiva va ser incendiada i molts dels seus habitants, assassinats. Des d'aleshores, a la capital de la Costera se la coneix amb el malnom de "la Socarrada" i, com a prova de la "simpatia" secular dels xativins pel primer rei borbó d'Espanya, al Museu de l'Almodí de la seva ciutat hi figura el retrat de Felip V cap per avall.

Però tres-cents anys després, la mala baba botiflera torna a ser actualitat. Perquè el proper 25 d'abril, just el dia que es compleix el tercer centenari d'aquella tragèdia per als valencians, és la data escollida pel govern de Francisco Camps per intentar eliminar la recepció de TV3 de les comarques valencianes anul·lant, de manera presumptament il·legal, els repetidors propietat d'Acció Cultural del País Valencià. Aquesta decisió ve carregada de simbologia, hereva de la política del vencedors d'Almansa. Afanyats, com aquells altres de fa tres segles, en eliminar el principal senyal d'identitat del poble valencià, la llengua, suprimint un dels seus més eficaços mitjans de difusió.

La lluita per la recepció de TV3 al País Valencià és quasi tan antiga com la pròpia televisió catalana. Tot d'una del començament de les seves emissions, allà pel 1983, al territori valencià començaren a instal·lar-se repetidors, finançats per la iniciativa privada dels sectors culturals, d'esquerres i nacionalistes. Mai no es donaren xifres oficials d'audiència, però extraoficialment era coneguda l'acceptació notable, pels valencians, de la televisió de Catalunya, de la mà de programes de relativa qualitat i bon humor, i de la retransmissió de partits de futbol. Ben mirat, si l'audiència valenciana de TV3 fos residual, no suposaria cap obsessió per als sectors reaccionaris de l'establishment.

Aviat farà divuit anys que aquests sectors varen aprofitar la posada en marxa de la televisió valenciana Canal 9, a l'octubre de 1989, per perpetrar un autèntic acte de pirateria institucional, com va ser l'ocupació de la freqüència en què es rebia TV3, per a la nova televisió de l'aleshores govern de Joan Lerma. D'aquesta manera, tots aquells que tenien sintonitzat, als seus aparells, el canal català, es varen haver d'empassar les pel·lícules en castellà i els programes tipus "Tómbola". I Canal 9 va rebre, com a regal de naixement, l'audiència furtada a TV3 (aquest robatori també es va repetir al País Valencià, amb el vistiplau del govern espanyol, en les inauguracions de Punt 2 i La Sexta, així com també a les Balears, més recentment, amb la inauguració d'IB3 i l'ocupació de les freqüències de Canal 33). TV3 es va continuar rebent, al País Valencià, per altres freqüències i tecnologies, com a exemple de resistència davant les imposicions antidemocràtiques.

Què té TV3, que molesta tant el blaverio institucional? Què és el que la fa tan perillosa per terres valencianes? Avui en dia, amb una oferta televisiva tan plural, TV3 no hauria de ser cap amenaça pel contingut dels seus programes, ni per la qualitat dels informatius, ni per la hipotètica competència (molt relativa) respecte a la televisió oficial valenciana, Canal 9. Però per als botiflers d'avui, el que resulta intolerable de TV3 és, justament, que estigui feta en català i, ves per on, demostri cada dia la unitat de la llengua, perquè els valencians l'entenen perfectament (com diu Antoni Bassas, "sense subtítols ni traduccions"). I que aquest senzill exercici de comprensió tiri per terra tot el muntatge del secessionisme lingüístic, fabricat per la dreta botiflera des de la ignorància, la manipulació, l'autoodi i la premeditació d'acabar amb la identitat dels valencians.

Lluitar per la recepció del senyal de TV3, al País Valencià i a les Balears és, doncs, qualque cosa més que defensar la llibertat d'expressió. A més, ha de ser i és un exercici conscient en defensa de la identitat d'un poble. Francisco Camps, Eduardo Zaplana, Rita Barberà i tota aquesta colla, són hereus directes dels botiflers d'Almansa. I es mereixen, com aquell Felip V, que pengem els seus retrats cap per avall.

Ràdio Bronka, 20 anys resistint a les ones lliures (1987-2007)

Ràdio Bronka
(http://radiobronka.info)

Al 1987, gent diversa del moviment associatiu de Roquetes vàrem començar les emisions de Ràdio Bronka, amb un emisor autoconstruït de 40W i amb l'alçada que té el barri de Roquetes ràpidament la cobertura de la ràdio es va ampliar a tot el districte de Nou Barris.

A poc a poc, es va omplir la graella de programes amb continguts de diferents estils: musicals (era l'època de l'esplendor del rock radikal), feministes, ecologistes, de literatura i poesia, anti-militaristes (Mili-kk). La ràdio, amb el temps, va aglutinar un munt d'iniciatives de la moguda "underground" de Nou Barris i Barcelona.

Aquell 1987 també va ser l'any que els Mossos d'en Saura van tancar per ordre de la Direcció de Telecomunicacions de la Generalitat una altra ràdio lliure; Ràdio Pica. Llavors van començar les emisions de Ràdio Bronka. Aproximadament durant uns tres anys Ràdio Línea IV (103.9) i Ràdio Bronka van ser les úniques ràdios lliures que van emetre a Barcelona ciutat. Posteriorment, al 1991 Ràdio Pica (96.6FM) va tornar a funcionar i va néixer també Ràdio Contrabanda (91.4FM).

Durant aquests 20 anys la programació ha anat mutant moltíssim, encara que sempre els continguts de la ràdio s'han caracteritzat per l'enfocament crític i reivindicatiu i d'altaveu de les lluites socials, reflexe de les inquietuts de les persones i i moviments socials que han participat en aquest projecte radiofònic.

La música, un ingredient fonamental a la ràdio, s'ha caracteritzat per fugir dels ritmes comercials i s'ha procurat difondre música autoproduïda i amb "missatge", amb preferència pels petits segells independents, etc".

Hem fet servir tres freqüències: 92.3, 99 i actualment el 104.5 FM, ja que hem estat trepitjats dos cops per grans emisores que ens han xafat i ens han obligat per la força a canviar de freqüència d'emissió. També es pot escoltar la ràdio per internet a través del web www.radiobronka.info. En aquest període de temps molts han estat els canvis tecnològics i ara tenim la programació automatitzada i tot funciona amb sofware lliure (gnu/linux).

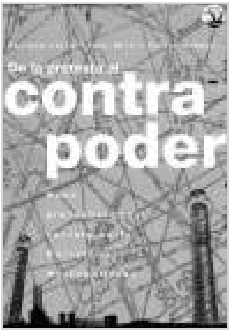
Amb molts errors i també alguns encerts que tabé volem recordar, continuem resistint a la selva del dial de la ciutat de Barcelona saturada per la publicitat comercial i la radio-fórmula.

Per celebrar-ho hem organitzat diverses activitats cukturals i musicals, així com una exposició, durant el mes d'abril. Esperant poder continuar 20 anys més, ens podeu escoltar al dial nómada del 104.5 FM.

Salut, Llibertat i Ones Lliures.

Llibres

"De la protesta al contrapoder"

ENRQUE LEIVA, IVÁN MIRÓ I XAVIER URBANO
Virus editorial, 2007

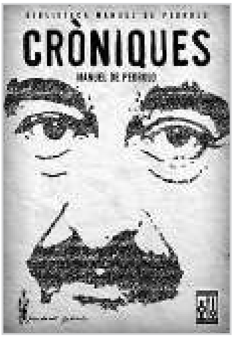
Kike, Ivan i Xavi

Aquest és un relat que interpela a les experiències recents de l'autoorganització. Un període on hem viscut -i encara està en marxa- les sacsejades d'un nou protagonisme social que escapa a les lògiques de la política representativa, unes petites tremolors de vida col·lectiva que van més enllà del que fins ara s'ha conceptualitzat com a moviments socials.

L'autoorganització que s'intensifica en la Barcelona metropolitana, a mitjans dels anys noranta, és un procés que vitalitza aquell protagonisme social (obrer, popular, assembleari, feminista…) hipotecat per la transició, minoritzat per l'expropiació de la política practicada per l'estat-democràcia, escombrat per la reestructuració capitalista.

Amb la precarietat com a substrat que atravessa qualsevol tipus de pràctica en el social, comencem el recorregut per a (re)trobar les potències de les noves formes d'agregació. Formes horitzontals i viscudes de fer política que superin la crisi de la representació: a partir d'una desobediència que arrenca amb la insubmissió, s'escampen territorialment amb el moviment de les okupacions i altres experiències de reapropiació urbana, i s'expressen, es coordinen i afronten les seves contradiccions a partir del denominat cicle de lluites globals.

Una autoorganització, no exempta d'assetjaments, que pot ser entesa com la iniciativa de part del social per a superar les hipoteques de la transició i els blindatges de l'actual democràcia autoritària de mercat. Que pot ser entesa com la recerca de formes d'intervenció política ajustades a una vida quotidiana precaritzada, a l'emergència de noves subjectivitats, a l'expressió d'una nova cooperació autònoma. La relació sovint silenciosa entre precarietat, desobediència i autoorganització enceta nous processos constituents, esquerda el bloqueig d'una vitalitat social fins ara sobredeterminada pel pes esclafant de l'estat-democràcia i per la insuportable omnipresència de la mercantilització. Expressions de confrontació i d'alternativitat; traces d'un moviment que, més enllà de la protesta, esbossa contrapoder.

"Cròniques"

MANUEL DE PEDROLO
Edicions El Jonc

Redacció

L'editoria lleidatana Edicions El Jonc ha reeditat conjuntament els volums "Cròniques Colonials" (publicat a l'editorial El Llamp el 1982) i "Cròniques d'una ocupació" (a la Llar del Llibre el 1988). "Cròniques" entra a formar part de la nova Biblioteca Manuel de Pedrolo d'Edicions El Jonc, dins de la seva col·lecció Muixeranga. Una bona oportunitat per rellegir o descobrir els contundents articles de l'escriptor que colpiren a una bona part de l'opinió pública i a tota una generació.

D'aquesta manera, els textos de Pedrolo que conformen aquest doble llibre descriuen, d'una banda, la misèria política dels primers anys d'aquella reforma i la seua consolidació, que significà la frustració de bona part d'aquelles expectatives nacionals i socials covades en la dura lluita contra la dictadura.

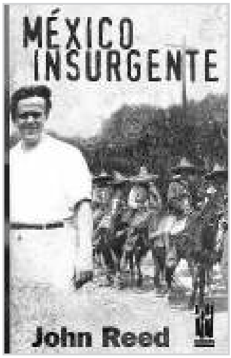
"México insurgente"

Editorial Txalaparta
JOHN REED

David Sancho

Mèxic ha estat sempre un país on les lluites socials i polítiques han tingut un lloc destacat. La revolta popular de Oaxaca de 2006, l'aixecament zapatista de 1994 o les protestes estudiantils del 1968 en són una bona mostra. D'altra banda, tampoc la República Federal de Mèxic va dubtar a donar suport a la República espanyola en la seva lluita contra el feixisme i va obrir les seves portes a milers de refugiats que allí van poder reconstruir la seva vida.

De capítols en trobaríem molts, però sota el títol de "México insurgente", s'expliquen els fets esdevinguts durant la revolució mexicana de la 1910. John Reed, testimoni de la revolució russa i fundador del Partit Comunista dels Estats Units, va viure en primera fila els fets més destacats de l'aixecament popular mexicà comandat per Pancho Villa, el "Centauro del Norte", al capdavant de milers de camperols que lluitaven per dignificar la seva vida. Lluny d'idealitzar el moviment revolucionari, Reed parla també de les seves contradiccions, de les lluites internes i de les il·lusions de milers de camperols mexicans que únicament demanaven pa i un futur digne per als seus fills. "México insurgente" és una selecció dels escrits que Reed publicava als Estats Units i on eren seguits amb gran entusiasme, ja que significava poder seguir els importants esdeveniments del veí pobre del sud gairebé en temps real. La personalitat de Villa o Zapata traspassava el Rio Grande i donava també esperances als proletaris dels Estats Units, però les cròniques de Reed

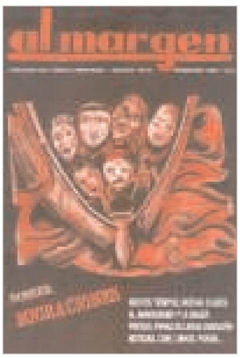
captivaven perquè no eren una successió de grans gestes i proeses, sinó que sap també copsar les inquietuds dels camperols, taverners, nens, avis, soldats i "soldaderas" que es troba en el seu viatge a la revolució mexicana.

Més enllà de les cròniques, Reed no fou un mer espectador de la revolució. Conscient de la falàcia que representa el periodisme "independent i objectiu" Reed opta, no sense problemes, pel compromís i l'activisme, celebrant l'obra dels revolucionaris mexicans amb qui compartia l'ànsia per la transformació social i a qui va defensar i representar davant del mateix president dels EUA. Sens dubte, Mèxic va deixar empremta en Reed i "México insurgente" n'és la mostra.

Revistes

A BATALHA
Històrica capçalera llibertària portuguesa bimensual, del Centro de Estudos Libertários, ap. 50085, 1702-001 Lisboa (Portugal)

AL MARGEN
Revista de l'Ateneu Llibertari Al Margen, reflexió des d'una òptica llibertària, c/Palma 3 baix, 46003 València, www.ateneoalmargen.org

ANTISISTEMA
Periòdic anarquista de Barcelona, Adreça de contacte a antisistemabcn@gmail.com / www.klinamen.org/antisistema

ENTRE BASTIDORS
Revista precària de la vila d'Esplugues de Llobregat, contrainformació local, revista@entrebastidors.info / www.entrebastidors.info

> IMATGES QUE PARLEN

Amos Vogel i el cinema subversiu

Josep Estivill

S'acaba de reeditar als Estats Units un dels llibres més heterodoxos que es poden llegir. Es traca de "Cinema as a subversive art" (1974), l'obra magna d'Amos Vogel, en la qual repassa aquelles pel·lícules i cineastes que van transgredir el estàndards del políticament correcte que havia fixat la moral estrablerta.

S'hi recullen fenòmens històrics com el cinema soviètic que mostrava els camins de la revolució. Les figures de Pudovkin, Dovjenko, Esienstein i molts d'altres il·lustraven una dialèctica marxista plena d'imatges mai vistes que causaven un xoc visual en els espectadors, com succeeix a "La vaga", quan un soldat zarista a cavall agafa un nen i el llança al buit. Podem imaginar l'horror que devia sentir-se a l'època quan els tabús imperants impedien mostrar a la gran pantalla els detalls més insuportables de la violència física. Aquí es mostraven amb tota mena de detalls per tal d'evidenciar els governs que n'eren responsables. Un altre capítol del llibre es dedica precisament a l'estètica nazi en documentals com "El triomf de la voluntat" i "Olimpíada" que contrasta amb les filmacions de camps de concentració i altres horrors que el Tercer Reich va aplegar impúdicament.

De totes maneres, la major part es dediquen a documentar els cineastes més recents, els que corresponen cronològicament a l'auge dels nous cinemes dels anys 60 i 70: la Nouvelle Vague francesa, el Free Cinema anglès, l'Underground nord-americà, el Cinema Novo brasiler, el Cinema Jove alemany, etc. Trencaven amb el llenguatge i la narració cinematogràfica, com Andy Warhol, amb pel·lícules que duraven hores i hores; o transgredien les repressions més profundes, com el sexe, de la mà de Passolini i Bertolucci, o la violència, en Nagisha Oshima; la denúncia de les classes socials, com en Fassbinder, etc.

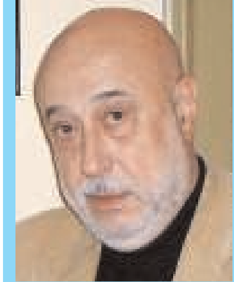
En el llibre es repassa de manera analítica tota una època quan les noves fornades de directors van emprar el cinema com una arma de lluita i combat social. Als anys 80 i 90, però, tot això va desaparèixer; els cineastes més inquiets i rebels van suavitzar els seus missatges a mida que s'integraven en l'estructura de la indústria cinematogràfica. Per sort, el llibre d'Amos Vogel ja no recull la darrera etapa de decadència perquè es va publicar uns anys abans i així ens queda com una obra fascinant -tant del text com les il·lustracions-, de quan el cinema era molt més que una distracció per a les masses.

JOSEP MARIA LOPERENA, ADVOCAT LABORALISTA I ESCRIPTOR

'Molts jutges es creuen per sobre del bé i del mal'

"Els sindicats majoritaris s'han convertit en una empresa i tenen interessos corporatius propis"

> LA FRASE...

"CCOO i UGT ara mateix són dues maquinàries paraestatals i no són independents".

Hi ha d'haver una justícia independent perquè la llei no s'ha aplicar en funció d'interessos polítics, sinó de l'interès general.

Vicent Martínez

Josep Maria Loperena és un conegut i prestigiós advocat laboralista destacat també en la lluita antifranquista i durant la transició i proper al moviment anarquista. Ara mateix, el seu bufet porta els casos de la CGT de Barcelona. També ha estat un prolífic autor d'assajos i noveles. Fa poc ha publicat "El circo de la justicia", un llibre en que repassa de manera corrossiva les contradiccions del món de la justícia, les seues mancances i problemes. En aquesta entrevista repassem tots aquests problemes del que Loperena qualifica com una de les assignatures pendents de la transició: la justícia.

-Què et va motivar a fer "El circo de la justicia"?

-Em sembla tan absurd i tan surrealista el món de la justícia que en volia fer una crònica dirigida al ciutadà. És un llibre que quan comences a llegir-lo primer fa riure, després fa emprenyar i reflexionar i finalment pensar si això es pot arreglar d'alguna manera. De fet, la justícia és l'assignatura pendent de la transició.

Per solucionar el problema de la justícia cal, entre altres coses, invertir diners, el problema és que gairebé tots els partits polítics a les campanyes electorals el que diuen és que baixaran els impostos. I si els baixen el sentit comú diu que no hi haurà diners per poder arreglar les coses.

-La justícia està politizada?

-Fins ara em referia a la justícia del dia a dia, i aquesta no ho està de politizada. L'alta justícia sí que ho està i això es un problema. Montesquieu va definir la democràcia a partir, entre altres coses, de la divisió dels poders: el legislatiu, el judicial i el govern. Hi ha d'haver una justícia independent perquè la llei no s'ha aplicar en funció d'interessos polítics, sinó de l'interès general. Això no vol dir que els jutges no puguin tenir ideologia, cadascú que pensi el que vulgui, però en la seva acció el jutge ha de ser independent.

El problema arranca quan els socialistes van dictar unes lleis per les quals els alts òrgans judicials eren nomenats pels partits polítics: el Tribunal Constitucional, el Suprem, etc. I arriba un moment en el que se sap, en funció de quin partit ha promogut un jutge en el seu càrrec, de quina ideologia és i que votarà en funció del tema. De fet, fins ara hi havia un empat en moltes votacions i un president desempatava. Per exemple, en el tema de l'Estatut, el PP recusa un dels jutges, progressista, per poder guanyar la votació en funció dels seus interessos. I ara ja se sap que si no se'l substitueix, el recurs contra l'Estatut té moltes possibilitats de ser acceptat perquè la majoria han estat proposats pel PP.

-Com es fa per tal que els tribunals siguin independents.

-Com a qualsevol empresa, s'ha de pujar per mèrits. La persona que tingui tants anys d'experiència pujarà a l'Audiencia Nacional, al Tribunal Suprem o al Constitucional. I si s'ha de votar jo crec que han de ser els jutges els que han de poder elegir-los, però no el Govern ni els diputats, ni els partits.

-I que me'n dius del paper del jurat?

-El jurat que tenim ara és diferent del que teníem durant la República, que és el que jo realment defenso i que era més similar al jurat que hi ha a la tradició anglosaxona. Per començar, a Anglaterra i EUA només havien de limitar-se a dir si eren innocents o culpables, perquè tampoc són juristes per desenvolupar més la seva decisió. Aquí el jurat li han de fer preguntes, fins a vint, cosa que complica innecessàriament el procés, però qui realment ha de dictar sentència és el jutge. Alguns qüestionen que pugui ser independent i recorden casos de parcialitat que s'ha produït però és que aquí no es respecta que el jurat no pot anar a casa seva i llegir el diari i veure les notícies, per poder mantenir una opinió independent. S'hauria de fer com en altres països en què durant el judici se'ls aïlla, i no es fa així per una qüestió de calés.

-Que et va portar a ser advocat laboralista? Com has vist evolucionar a la justícia en aquesta matèria?

-Em vaig fr advocat laboralista perquè havia de prendre partit en l'exercici de la meua professió. No podía defensar oprimits i opressors alhora. No podia defensar obrers i patrons, un treballador acomiadat i una multinacional.

Els contractes de treball es consideraven indefinits gairebé sempre. Ara es a l'inrevés, els contractes temporals són majoria i arribarem al que passa als EUA: l'acomiadament serà totalment lliure. Els magistrats en aquella època dictaven sentències d'equitat a partir del sentit comú. En canvi, ara no, cada cop hi ha més sentències a favor del patró. A més, el dret laboral és complicadíssim i necessites ciència i saviesa. Contínuament, surten modificacions i molts cops a favor del patró. Tot en consonància en que ara estem a una època més neoliberal.

-Com veus el sindicalisme a hores d'ara?

-CCOO i UGT ara mateix són dues maquinàries paraestatals totalment subvencionades per les administracions i no són independents. CGT, en canvi, no té cap subvenció, viu dels seus recursos exclusivament i això dóna lloc a un tipus de sindicalisme molt diferent i molt més reivindicatiu.

En general, la consciència de classe s'ha perdut a mesura que s'anava desinformant la gent i que els treballadors entraven dins de la roda del consumisme. I passen coses tan lamentables com que treballadors declaren en contra d'altres treballadors, cosa que no havia vist mai abans.

Dins d'aquesta història, els sindicats majoritaris s'han convertit en una empresa i tenen interessos corporatius propis. I usen molt l'afiliat i l'enganyen molt. Per exemple, ja tenen pactes fets en el cas d'un ERO, però fan fer mobilitzacions als seus afiliats i anar amb la bandereta a manifestacions perquè no se'ls tirin damunt i els diguin que han pactat per una merda. Els esgoten amb les mobilitzacions perquè n'estiguen farts i cedeixin de seguida i tinguin la sensació que s'ha fet el que s'ha pogut. A CCOO o a UGT moltes afiliacions es fa per gaudir dels serveis o perquè els solucionen un problema concret però no són afiliats activistes. En canvi, CGT té una actitud més respectable i combativa.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Infectació: la força d'existir (1)

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.cat)

S'ha acabat el temps del plany, s'ha acabat el temps del "no hi ha res a fer". Ara sabem i podem afirmar que hem estat capaces de resistir, que hem estat capaços de crear espais de dissidència, que hem estat capaces de dir "no" quan ha calgut, que hem estat capaços de dir, en veu alta, que el futur serà de totes i tots o no serà.

Malgrat sindicats domesticats, partits d'esquerra gestionadors del capital, projectes fracassats i utopies verbalitzades i no realitzades, ens enfrontem al poder en cada una de les seves realitzacions, començant pel poder que nosaltres mateixes creem. I davant hi tenim el capital, la patronal, la banca, els exèrcits, les esglésies (començant per les nostres) i la nostra mateixa incompetència.

Som les que vam dir prou a la Selva Lacandona al 1994, les que vam cridar que amb l'exèrcit sí que es podia a Barcelona el 1936, els que van continuar el combat després d'Almansa fa trescents anys, les que vam creure en la ruptura al 79... i assumim la nostra història, les nostres derrotes i victòries, alhora que no en fem ni en farem monument funerari del futur, però sí record i memòria.

-Som els qui no ens vam creure el final de la història que anunciaven els ultraliberals dels EUA. I com qu eno ens la vam creure ni aleshores ni ara, hem decidit avançar.

-Som les que vam celebrar la caiguda del mur de Berlín i lluitem per tirar a terra els que queden a l'Estret de Gibraltar, a Belfast, a Palestina...

-Som les que no volem ni exèrcit, ni policia, ni presons, i no ens creiem els mentiders que parlen de terrorisme i de delinqüència per assegurar el control militar del planeta i el control policial de les nostres ciutats.

-Som les qui continuem la lluita per la igualtat de gènere, la lluita del feminisme, perquè sabem que malgrat les lleis el masclisme, a voltes disfressat però encara assassí, continua essent norma social.

-Som els qui volem casa, sanitat, cultura, educació, transport, cures per a tothom, comunicacions i alegria.

-Som les qui creiem en la llibertat de les persones, en la llibertat dels pobles, en els drets de les minories i en la llibertat d'expressió.

-Som els qui rebutgem la guerra i les armes, a Iraq i a Palestina, a Nova York i a Bilbao, a Txetxènia i a Tarragona.

-Som els qui no deixarem de parlar català i defensarem el dret a l'existència de totes les llengües minoritzades, començant per la nostra.

-Som les que no tenim casa, les okupem, creem zones autònomes i establim relacions horitzontals per la transformació social.

-Som les alternatives, sempre en plural: les cooperatives, els bancs ètics, les ONG pel desenvolupament, els cooperants internacionalistes...